Loveswept

Roman de dragoste

Susan Connell

E minunat!

SUSAN CONNELL

E MINUNAT

Traducere de: Ani Florea

Editura: VICTORIA
1993

Some Kind ofwonderful
by Susan Connell

© Copyright 1993 by Susan Connell
© copyrtgftt 1993 by Editura VICTORIA

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii ***Victoria.***

LOVESWEPT® AND THE WAVE DESIGN
ARE REGISTERED TRADEMARKS OF BANTAM
BOOKS, A DL VI S ION OF BANTAM
DOUBLEDAY
DELL PUBLISHING GROUP INC.

REGISTERED ÎN U.S. PATENT AND
TRADEMARK
OFFICE AND EUSEWHERE.

ALL RIGHTS RESERVED

ROMANIAN LANGUAGE EDITION PUBLISHED
© Copyright grafică Editura MIR0N.

Lui *Jim* –
pentru timpul minunat
petrecut în Grecia.

CAPITOLUL 1

Alex Stoner ar fi avut o sumedenie de motive ca să se întoarcă la biroul său, dar numai unui singur pentru a mai trage de timp acum, când lua prânzul în piaţa Plaka. Ea nici măcar nu era genul lui. Se uită la ceas, apoi clătină din cap, în timp ce râse în sinea lui. Era nebun?

Pierduse aproape două ore, încercând să intercepteze privirea unei turiste, care era atât de ocupată cu cumpărarea suvenirurilor, încât nu îl observa. Zâmbi, Ah, dar ce turistă. Picioarele ei lungi, trupul ei mlădios, faţa aia de înger... Î*ncearcă să pui mâna pe ea, Stoner*, îşi spuse el, bătând nervos cu degetele pe masă. Asta fusese ultima lui zi petrecută în întregime la Atena, înainte de a zbura în refugiul lui de pe insulă. Avea o groază de lucruri de rezolvat la *Stoner Exports*, fără a mai vorbi de întâlnirea aceea misterioasă de la trei şi cincisprezece, Privi spre cer, amintindu-şi şi de celelalte lucruri pe care le mai avea de făcut. Încă nu împachetase şi trebuia să-şi facă timp şi pentru inspecţia de la fabrica de covoare, Şi apoi, mai avea nişte lucruri de pus la punct pentru întâlnirea cu fraţii Grimaldi.

Se întinse după ochelarii de soare, apoi ezită.

Stătea în umbra copacilor, în acest sfârşit de mai, la masa aceasta care îi oferea o vedere excelentă spre Acropolis, şi iată că ora siestei la Atena începuse, în plus, îşi spuse în timp ce se lăsa pe spate în scaun, nu ar fi rău deloc dacă s-ar mulţumi să privească.

— Nu e genul tău, Alex. Alex privi într-o parte, spre proprietarul tavernei, Dimitri, şi îi vorbi destul de tare ca acesta să îl audă şi să îi zâmbească.

— Mă cunoşti destul de bine, Dimitri, dar am renunţat azi la desert şi uite că acum simt nevoia de ceva dulce. Privi în josul străzii, cercetând-o din ochi pe brunetă.

— Ar trebui să fii la casa ta, ajutând-o pe nevastă-ta cu dulciurile, dragul meu. Să faci copii. Dându-i nota de plată, Dimitri îl întrebă aşa cum numai un vechi prieten şi-ar fi permis:

— Ce s-a întâmplat cu franţuzoaica? Alex se ridică, îşi scoase un teanc de note de plată din buzunar şi le puse pe masă:

— M-a lăsat.

— Ştiu că te-a lăsat. Dar de ce? Alex privi la micul magazin din care se auzea tare muzică bazuki. Se uită din nou la ceas. Bruneta intrase înăuntru acum cincisprezece minute.

— Ei, dacă vrei să ştii, murmură absent, a făcut-o pentru că am refuzat să o iau pe insula Zephiros cu mine. Dimitri îşi puse mâinile pe piept şi râse atât de zgomotos, încât câţiva trecători se întoarseră să îl privească.

— Ţi-a cerut o bucăţică din sufletul tău şi tu nu ai fost dispus să îl împarţi, spuse el.

Din nou schimbară o privire plină de înţelegere reciprocă. Alex se îndrăgostise de stilul simplu de

viaţă de pe Zephiros, cu câţiva ani în urmă. Deşi nu îşi prea putea explica de ce, făcuse un fel de jurământ tacit să nu amestece viaţa din oraş cu cea de pe insulă. Reuşise foarte bine până acum să îi ţină pe clienţi departe. Dar era mai greu să împiedici o iubită să afle despre Zephiros.

Dimitri îl privi mustrător, apoi se retrase în tavernă.

Alex se uită din nou înspre strada plină de turişti. Trăia şi muncea la Atena de şapte ani. Cu toate astea, nu îşi putea aminti de cât timp nu-şi mai prelungise prânzul până la ora trei, cu excepţia unuia de afaceri. Îşi trecu degetele prin părul blond şi se reaşează. Nu auzise el oare că viaţa se desfăşoară în cicluri de şapte ani? O idee amuzantă faţă de care era însă sceptic. Bineînţeles, dacă ar fi fost vorba de un moment de cotitură în viaţa lui, poate că nu şi-ar fi pierdut timpul încercând să agaţe o turistă drăguţă. Discutând cu Dimitri, o pierduse din vedere.

Unde se dusese? îşi aprinse o ţigară, apoi o stinse, după ce trase două fumuri. Voia să renunţe. Era doar o problemă de timp.

Unde era bruneta aceea şi de ce îi plăcuse atât? Poate că îl atrăsese tinereţea ei sau poate felul aparte în care îşi arunca părul pe spate. Felul în care se mişca fusta de jeans, bluza roz şi sandalele roz din piele îi amintea de fetele din anii de universitate. Se gândi la timpurile acelea, pentru un moment. Faptul că, la cei treizeci şi trei de ani ai săi, se simţea atras de o fată la vârsta studenţiei, i se păru puţin pervers, sau, mai rău, sentimental.

Simţi sprâncenele ridicându-i-se odată cu

această revelaţie, pentru că, dacă Alex Stoner se cunoştea întrucâtva, ştia că măcar nu era un sentimental. Nu în felul în care erau unii. Şi, cu toate astea, era ceva cald şi plăcut la bruneta asta. De la distanţă, putea aprecia acel „cald şi plăcut”.

După câteva minute, aşteptarea îi fu recompensată. Ea stătea în mijlocul străzii, numărându-şi banii, în văzul tuturor hoţilor de buzunare din zona turistică. Ea îşi umezi buzele cu vârful limbii, în timp ce îşi număra banii. El clătină din cap, privind-o de sus până jos. Era probabil păcălită de toţi vânzătorii din Plaka. Aranjându-şi pachetele, ea porni în direcţia lui. Relaxându-se în sfârşit,

Alex calculă că ar fi trebuit să aibă aproape treizeci de ani. Era categoric singură şi, judecând după pachete, încerca să practice la un nivel superior arta de a cumpăra suveniruri. Cerceii mari de aur se legănau pe obrazul ei şi printre şuviţele lungi de păr. Se aplecă înainte, în scaun. Ochii ei erau de culoarea berii şi priveau curios în jur. Apoi minunea se întâmplă.

Alex îi captă privirea şi i-o menţinu. Ea zâmbi cald. El îi zâmbi la rândul lui şi scoase o nouă ţigară.La ce dracu' se aşteptase? Să îi facă cu ochiul, să-l fi invitat să o însoţească sau să se fi făcut că nu îl vede? Niciuna din posibilităţi nu l-ar fi surprins, dar zâmbetul acela... zâmbetul acela cald şi deschis! îşi aprinse ţigara şi trase adânc. Un sentiment de singurătate reverbera dureros înăuntrul lui. Nu îi plăceau astfel de stări şi încerca să le evite, ori de câte ori apăreau.Pe lângă asta, devenise prea bătrân pentru tipul ăsta de tortură.

Rearanjându-şi din nou pachetele, ea îşi aruncă

părul de pe ochi într-o parte şi îşi privi ceasul. Apoi se grăbi spre o stradă îngustă.

— Nu e interesantă, spuse Dimitri din pragul tavernei. Făcu un semn spre Alex cu cârpa cu care ştergea un pahar. Reuşeşti întotdeauna să nu le bagi în seamă, dar dacă te grăbeşti...

— Întotdeauna, confirmă Alex, în timp ce îşi strânse ţigările. Le puse în buzunarul cămăşii, îl salută ironic pe Dimitri şi se îndreptă spre biroul lui.

Cu pachetele în braţe, Sandy Patterson se grăbi pe treptele clădiri pline de birouri, deschise apoi cu cotul uşa de sticlă pe care scria Stoner Exports. Trecând pe lângă aranjamentul de cergi şi covoare făcute de mână, se îndreptă spre coridorul din marmură, rugându-se în gând să nu fi pierdut întâlnirea cu Alex Stoner. Secretara lui fusese politicoasă, dar precisă, când telefonase ieri:

— Calendarul domnului Stoner este complet, dar am să încerc să vă fac loc la trei şi cincisprezece, mâine. Vă rog să fiţi punctuală.

Pleacă într-o călătorie şi nu se va mai întoarce decât peste câteva săptămâni.

Punând pachetele pe primul birou întâlnit, Sandy îşi îndreptă fusta, îşi ridică mânecile bluzei şi, pentru prima dată de ieri, când ajunsese în Grecia, se simţi nervoasă, inspiră, privi spre recepţie, apoi expiră oftând. Fără nicio îndoială, întârziase şi birourile erau goale.La dracu! Aproape că terminase cu cadourile obligatorii şi îşi dorea să sfârşească cu treaba asta odată. Apoi, şi-ar fi putut vedea de planurile ei. Odată scăpată de obligaţii, şi-ar fi putut permite să-şi petreacă restul verii

pictând. Când cursurile ei de artă vor începe, în toamnă, se va simţi inspirată de această excursie. Viaţa era din nou palpitantă şi posibilităţile de a fi fericită erau nesfârşite. Se simţea gata de orice, cu excepţia renunţării la această întâlnire cu Alex Stoner. Scotocind în geanta de pe umăr, scoase o carte de vizită.

Cu excepţia unui colţ îndoit, cartea de vizită era în aceleaşi condiţii perfecte ca acum doi ani, când o primise. Micuţa carte de vizită albă, scrisă cu albastru, fusese pusă alături de scrisoarea de condoleanţe primită din partea lui Alex Stoner. Îşi trecu degetul peste nume, în timp ce îşi aminti de fostul ei soţ.

Jackson insistase întotdeauna pentru culoarea neagră în privinţa cărţilor de vizită şi a rechizitelor.

— Negrul nu este doar potrivit, Sandy, ci este expresia perfectă a sincerităţii, îi spusese el. *Şi a unei pedante corectitudini*, adăugă ea acum, în gând.

Îşi închise ochii. Se terminase cu toţi anii aceia şi, îndată ce i-ar fi predat lui Alex Stoner toate amintirile acelea din universitate ale soţului ei, s-ar fi eliberat de orice obligaţie care ar mai fi legat-o de trecut. Era liberă să îşi continue noua ei viaţă.

— Ce-aş putea face pentru dumneavoastră? Sandy se întoarse spre vocea baritonală.

— Păi, eu... începu ea, apoi îşi puse cartea de vizită în dreptul buzelor. Oricine ar fi fost, era nemaipomenit, înalt, cu părul auriu. Foarte înalt. Chiar şi la cei un metru şaizeci ai ei, trebuia să privească în sus, spre el. Stătea cu picioarele depărtate, cu mâinile în buzunarele pantalonilor şi cu bărbia ridicată, gata pentru orice posibilă

confruntare. Ea realiză imediat că el o studia, cu ochii aceia pe jumătate acoperiţi de gene lungi. Nasul lung şi drept, umerii pătraţi şi pieptul larg o pironiră ca un ordin regal, dar gura lui era lipsită de acea expresie intimidantă. Avea o gură aidoma unei statui greceşti. O gură făcută pentru plăceri păgâne. Ea clipi.

Dumnezeu să o ajute. Acum două zile era în Atlanta, iar astăzi iată că se şi abandona senzualităţii. Lăsând în jos cartea de vizită, arătă spre el.

— Tu eşti bărbatul pe care l-am văzut pe micuţa terasă?

El aprobă din cap, continuând să o privească.

— Şi tu eşti turista în goană după cumpărături. Scuturându-şi capul, ea râse încet:

— Oh, Dumnezeule, am fost atât de uşor de observat?

El îi surâse la rândul lui, continuând să o privească; îşi trase mâna din buzunar şi îşi aranja o şuviţă de păr blond. Ea s-ar fi simţit mult mai bine dacă el ar fi zâmbit în felul în care o făcuse în Plaka.Ar fi făcut minuni acum, dar era probabil ocupat şi căuta să iasă din situaţia asta de stânjenealã reciprocă. Îi ghici gândul.

Iat-o, o absolventă a şcolii domnişoarei Hollingsworth, pentru tinere fete, uitând de bunele maniere.

— Îmi pare rău, dar nu m-am prezentat. Sunt Sandy Patterson şi mi-e teamă că am întârziat la întâlnirea cu domnul Stoner de la trei şi cincisprezece.

— Eu sunt Alex Stoner. Ea îşi simţi sprâncenele ridicându-i-se, dar imediat zâmbi îndreptându-se

spre el, pentru a-i strânge mâna. Nu părea deloc tipul libertin, căutător de aventuri, pe care i-l descrisese Jackson. Descrierea aceea era total anulată acum de această prezenţă.

— Alex, ce mai faci?

— Sandy Patterson? Mi-e teamă că nu ne-am mai întâlnit până acum.

— E adevărat, Alex. Sunt văduva lui Jackson Benedict. Mi-am preluat numele de fată. Îl observă încercând să alăture imaginile. Luându-i mâna într-ale ei, i-o strânse uşor.

— Te-am surprins, nu? El părea încă mirat şi ea începu să se întrebe dacă ideea de a veni pe neaşteptate fusese chiar atât de bună.

— Sunt doi ani de când a murit Jackson, dar ţi-am promis în scrisoare că am să-ţi dau amintirile lui din universitate. Îi eliberă mâna dintr-ale ei.

— Oh, da, îmi amintesc că mi-ai scris ceva despre nişte fotografii şi o bluză de munte. Arătând spre o cutie de lemn, ea spuse:

— Toate lucrurile astea au fost puse laolaltă de un prieten şi le-am descoperit numai cu o lună în urmă. Tocmai făceam curăţenie prin pod... ştii, nu arăţi deloc ca în fotografiile alea. Privită de aproape, Sandy Patterson nu era doar drăguţă, ci de-a dreptul frumoasă. Delicată şi graţioasă. Liniştită şi caldă. Şi sclipirea din ochii ei îi sensibiliza toate zonele erogene ale corpului. Adevărul era că ea îi stârnea interesul mai mult decât toate femeile deştepte şi sofisticate cu care îşi petrecuse timpul până atunci.

— Îmi pare rău, am fost băgat până peste cap în hârtii. Nu mă aşteptam...

La dumneata. Credeam că întâlnirea de la trei şi

cincisprezece este o întâlnire de afaceri. Nu îşi putea lua ochii de la ea. Accentul ei dulce, din Sud, împreună cu ochii de culoarea berii, făceau o combinaţie nemaipomenită. Ea îi amintea de acel gen de fete pe care şi le-ar fi dorit, dar pe care ştiuse că nu le-ar fi putut avea.

Fetele acelea de calitate, destinate să se căsătorească cu bărbaţi de familie bună.

Ce prost fusese crezând că scăpase de sentimentele acelea. De dorinţele acelea...

Zâmbetul ei era mai ezitant acum.

— Ei bine, începu ea, încercând să se scuze în şoaptă, nu te voi mai deranja mult. A fost o plăcere să te întâlnesc, în sfârşit. O să las cutia şi plec.

Planul lui păru să se destrame într-o clipă, când o văzu gata să plece.

— Te rog, intră. Pot pierde câteva minute pentru... văduva prietenului Jackson,

El deschise uşa biroului lui şi avu impresia că cerul se coboară până la el.

Simţind că parfumul ei va fi o comoară pe care ar trebui să o fure, rămase în pragul uşii, lăsând-o să treacă pe lângă el. Se aplecă spre ea. Dulcele, caldul parfum de miere îi invada, nările, împrăştiindu-se prin creierul lui, ca un drog.

Evitându-i ochii, se aşeză la birou şi se sprijini pe spate în fotoliul moale de director. Încă puţină pălăvrăgeală şi ea va pleca, luând acele amintiri din trecutul lui. Acele sentimente de stinghereală în preajma celor privilegiaţi.

Destul de ciudat, dacă nu ar fi fost la mijloc fostul ei soţ, ar mai fi putut purta încă numele de Stoner cel singuratic. Bătrânul Jackson cel bun. Echilibrat, om de cuvânt şi născut aristocrat, lui

Jackson îi plăcea stilul lui Alex, isteţ şi întreprinzător. Vechiul proverb, cu contrariile care se atrag, fusese baza acestei prietenii care se prelungise şi după terminarea facultăţii. Ce avea de-a face această minunată creatură care stătea în faţa lui cu dizolvarea acestei prietenii? *Uită,* îşi spuse el. *Nu mai are nicio importanţă. Jackson e mort şi Sandy nu vrea decât să lase pachetul ăsta cu amintiri şi să îşi vadă de drum*. Nu era așa?

Ea se foia. Nu îi plăcea să vadă femei stingherite. Era aproape la fel de penibil ca atunci când plângeau. Nu ştia ce să facă cu ele când se întâmpla aşa.

— Călătoreşti singură, nu? Întrebarea lui suna mai mult ca o acuzaţie decât ca o invitaţie spre o conversaţie politicoasă. Văzu ochii ei de culoarea berii închizându-se puţin.

— Dar cum de ţi-ai dat seama? zise ea cu un aer puţin vinovat. Ce căuta ea la mii de mile de Atlanta?

— Sandy, când te-am zărit astăzi, erai singură. Şi, dacă îmi permiţi, te comportai neatent. Buzele ei frumoase se subţiară. Îşi împreună – degetele în poală şi îşi ridică bărbia.

— Neatent? Pot să te întreb ce înţelegi prin asta? El îşi aranja nodul cravatei, perfect, de altfel, apoi îşi ridică mâinile cu palmele în sus.

— Iartă-mă, dar arăţi ca şi când ai avea nevoie de ajutor.

Nu chiar la fel cu ajutorul de care el însuşi avea nevoie acum. În plus, ea nu părea să aibă un ton prea iertător. Caldă şi prietenoasă, Sandy Patterson îşi pierduse zâmbetul, privind acum fix la nodul cravatei lui Alex. O privire lungă, fixă, care

intenţiona probabil să îl concedieze ca pe o persoană care nu merită niciun răspuns. În timp ce această linişte inconfortabilă continua, ei îşi fixă ochii pe lanţul de aur din jurul gâtului ei. O parte din el era ascuns înăuntrul bluzei şi, după ce îl trase afară, ea îşi trecu degetele peste el. Gestul ei atât de feminin îl răscoli şi, când realiză ceea ce se întâmpla, se enervă. Din toate femeile din lume, iată că tocmai ea, binecrescuta Sandy Patterson îl făcuse să se aprindă ca lemnul uscat.

Blestema valul de căldură care îl străbătea. Era exact tipul de femeie care îi amintea că, oricât ar fi fost de impresionante realizările lui, nu ar fi putut candida la o posibilă căsătorie. Sandy se încruntă. Familia şi prietenii ei fuseseră împotrivă să facă această călătorie, dar ea luptase pentru fiecare argument posibil. Călătoria era importantă şi nu era vorba doar de dorinţa ei de a începe o viaţă nouă.La dracu, Alex Stoner. Nu numai că o făcuse să se îngrijoreze cu modul ăsta al lui de a fi simplu, dar mai mult, spusese de fapt că avea nevoie de ajutor.Ca şi când ar fi ştiut pe care buton să apese din nou, arătă spre ea ca spre un copil iertat. Poate voia numai să o informeze despre ceva, dar o izbi privirea lui uşor dispreţuitoare.

— Îţi dai seama că stăteai în mijlocul unei pieţe numărându-ți banii în faţa tuturor?

Ea nu avu posibilitatea să-i răspundă, pentru că telefonul sună şi, scuzându-se scurt, el răspunse. Vorbea în greceşte şi, după câteva cuvinte, îşi puse o mână pe birou şi se întoarse puţin cu spatele spre ea. Abia se întoarse şi privirea ei căzu pe birou... apoi pe mâna lui. Mare, masculină, puţin bronzată, contrasta minunat cu mâneca albă a

cămăşii. Unghiile îi erau tăiate scurt, iar inelul de la universitate, cu piatră albastră, era la locul lui, pe deget. Ea continua să privească, fermecată de imaginile senzuale pe care mâna lui i le crea. Simţi un fel de furnicătură între coapse, când şi-l imagină mângâind-o, excitând-o până la punctul de extaz la care nu mai ajunsese niciodată înainte. Felul în care îşi mişca degetele, puternice şi delicate în acelaşi timp, o făcu să inspire profund... Îşi întoarse brusc capul, când eşapamentul unui autobuz de afară pocni. Şi, ca şi cum nu ar fi fost destul de stingheritor pentru ea, se trezi uitându-se direct în ochii lui albaştri. Obrajii i se înroşiseră, inima îi bătea tare şi gura îi saliva.Ar fi putut oare să-şi dea seama la ce se gândea ea?

De fapt, şi el părea că şi-a pierdut puterea de concentrare şi se întoarse repede spre ea. Câteva secunde mai târziu, termină conversaţia şi puse receptorul în furcă. Trecându-şi degetele prin păr, reuşi să transforme atmosfera în ceva nu chiar atât de perfect, dar oricum mai atractiv.

— Îmi pare rău că am fost întrerupţi. Dar imaginile sexy nu încetară. Şi nici nu era posibil sub privirea brusc serioasă de pe faţa acestui semizeu. Slavă Domnului că Alex Stoner nu putea să-şi dea seama de ce era în mintea ei. Erotismul o domina şi era aproape de nestăpânit. Următoarele lui cuvinte destrămară intensitatea momentului.

— Sandy, sper că ţi-ai plănuit călătoria în aşa fel încât să te afli în siguranţă. Sunt surprins, oricum, că faci călătoria asta singură. Strânse din umeri. Bineînţeles, poate ai de gând să te întâlneşti cu vreun... prieten. Bănuiesc că ai deja un prieten.

În timp ce sesiza aluzia lui, ea se simţi ca un

barometru înaintea furtunii. Voise să spună „*un iubit*”. Întinzându-se, ea se aplecă peste birou:

— În locul de unde vin eu, lucrurile astea nu se presupun. Şi nici nu s-ar spune, chiar dacă ar fi aşa. Noi avem maniere, domnule Stoner, iar dumneata ai cam sărit peste cal. Se mişcase atât de repede, încât lănţişorul de aur rămăsese la locul lui, lângă guler.

— Nu voiam să te jignesc, Sandy. Dar, luând în consideraţie naivitatea ta, pari să ai nevoie de asistenţă sau măcar de cineva care să aibă grijă ce tine, din când în când. „*Să aibă grijă*?” Cuvintele o răniră ca un ciob de sticlă. Erau chiar cuvintele lui Jackson, atunci când ea voia ceva ce lui nu-i convenea, Se ridică.

— Greşeşti. Ultimul lucru de care am nevoie sau pe care-l doresc este să-mi poarte de grijă cineva. Smulgându-şi poşeta de pe scaun, şi-o aruncă pe umăr şi se îndreptă spre uşă.

— Te las cu amintirile.La revedere. Era deja în coridor, aproape de uşa din faţă, când el o ajunse. O prinse și o întoarse cu faţa spre ei.

— Dă-mi voie să-mi cer scuze. Nu aveam niciun drept să spun tot ce-am spus.

Ea nu încercă să scape de strânsoare, dar nici nu părea incitată. El știa că nu mai era nevoie să continue să o ţină, dar era o senzaţie atât de plăcută să-i simtă braţele. Şi-o imagina înotând într-o piscină la un club din afara oraşului, ameţindu-şi adversarul pe câmpul de tenis sau atrăgându-l într-o îmbrăţişare. O îmbrăţişare fierbinte, nebunească, unde să nu conteze nimic în afara senzaţiei pielii pe piele şi a gurii pe gură. Închise ochii şi înghiţi în sec. Dorinţa lui de a face

dragoste cu Sandy Patterson devenise prea puternică.

— Spune-mi cum aş putea face să mă scuz pentru prezumţia mea?

— N-ai avea timpul necesar. Se uită exact la pieptul lui. Secretara ta abia mi-a putut fixa o oră, astăzi. Uşor enervat, el îşi retrase mâinile de pe mânecile roz ale bluzei ei. Îşi ridică bărbia şi închise ochii. Întârziase deja destul la inspecţia de la fabrica de covoare, prea mult pentru a mai merge.Pe urmă, trebuia să facă pregătiri pentru vacanţa pe Zephiros:

— Trebuie să fac o călătorie de o zi spre nord, mâine. Poate m-ai putea însoţi?

Ridicându-şi capul suficient pentru a-i privi, ea păru să reflecteze la invitaţia lui.

— Îmi propusesem mâine alte cumpărături.

— Alte cumpărături? o ironiză el cu o expresie surprinsă, încă nu ai terminat?

Ochii ei se măriră de indignare.

— Nu, nu am terminat. Am o grămadă de prieteni şi rude şi... dar de ce încerc să mă justific faţă de tine pentru ceea ce am de făcut? Te amuză situaţia asta, nu?

El îşi ridică sprâncenele, încercând s-o lase să vadă partea nostimă, dar ea n-avea pic de umor.

— Păreai să te distrezi, acolo, azi.Ca un copil într-un magazin de dulciuri.

— Nu sunt un copil într-un magazin de dulciuri Ea deschise uşa. Am douăzeci şi şapte de ani. Îi împlinesc în vara asta. Strângându-şi buzele şi ridicându-şi capul pentru a sublinia seriozitatea momentului, se întoarse şi ieşi.

O păţise din nou. O înfierbântase ca pe o navetă

spaţială şi, înainte de a putea face ceva, o pornise în jos pe scări aşa, pe negândite. Ea trecuse pe lângă doi vânzători de seminţe, înainte ca el să o ajungă. Încercând să ţină pasul cu ea, se decise să nu o atingă. Cine ştie ce ar putea face în plină stradă?

— Sandy, mi-ar plăcea să ne întâlnim şi să stăm de vorbă.

— Îmi pare rău, trebuie să fac cumpărături. Noi, turiştii, suntem înnebuniţi după ele. Ştii la ce mă refer, domnule Stoner. Când nu casc gura la arhitectură, mă leg de toate pietrele de pe Acropolis şi de toate mătăniile pe care le găsesc.

Privind înainte, ea continuă să meargă în ritm accelerat, până reintră în Plaka.

— Eşti sigur că vrei să fii văzut cu mine? Trebuie să te avertizez că pot să-mi scot aparatul fotografic la cea mai mică provocare. Oprindu-se să respire, îşi rearanjă mânecile bluzei, apoi îşi încrucişa braţele. Tot vrei să mai vorbim?

El se forţă să nu râdă.

— Dacă mă poţi include în agenda ta prea plină...

Ea îşi petrecu următoarea, jumătate de minut privind fiecare copac şi fiecare clădire, înainte de a-şi scutura capul şi de a râde. Râse şi el, apoi îi aruncă o privire cercetătoare.

— Eşti întotdeauna atât de explozivă sau ăsta e un obicei al femeilor, în general?

— E un obicei al meu. El aprobă din cap, apoi şi-l scutură.

— Nu m-am prins.

— Asta-i problema mea, Alex. Nimeni nu se prinde.

Voia să o întrebe mai multe despre ce spusese,

dar înţelese că nu era încă nici momentul şi nici focul să o facă. O ajută să se ferească de camioneta pe trei roţi care trecu în viteză pe lângă ei.

— N-ai venit tocmai în Grecia doar ca să-mi dai lucrurile alea. Probabil că mai ai şi alte planuri. Ce zici despre Delphi? Oricine vrea să vadă Delphi.

Un zâmbet ca acela pe care i-l oferise în Plaka, îi lumină faţa.

— Bineînţeles că am de gând să vizitez Delphi.

— De ce nu m-ai lăsa să te însoţesc? Mâine călătoresc în direcţia aia şi ţi-aş putea arăta ruinele.Pe urmă, am putea lua prânzul împreună. Am putea vorbi. Şi, dacă te-ar interesa, am putea vizita împreună una din fabricile mele de covoare. Ce spui? La început, ea păru sceptică, dar apoi, ridicându-şi umerii aceia roz, drăguţi, spuse:

— Depinde.

— De ce?

— Ce se poate cumpăra pe acolo?

— O mulţime de lucruri. E o zonă recunoscută pentru ceramica ei şi...

Ochii ăia mari erau serioşi. Prea serioşi. Îl ironizau fără milă. El se sprijini de zidul de piatră şi râse. Ce senzaţie caldă şi satisfăcătoare trăia.

CAPITOLUL 2

Oprindu-se din drumul lor în sus, pe cărare, Sandy îşi scoase micul rucsac de spate, îl puse jos lângă ea şi se întoarse pentru a privi mai bine bătrânul Delphi.

Soarele dogorea deasupra lor, învăluind ruinele într-o lumină pură ca de cristal.

Cărţile şi fotografiile subapreciaseră locul îşi

spuse ea zâmbind, în timp ce se lăsa învăluită de puterea mistică a vechiului Delphi. Inspiră adânc aerul muntelui.

Era o putere magică sau efectul aerului rarefiat?

Râzând încet, se întoarse spre Alex:

— Nu m-am simţit niciodată atât de departe de Atlanta, în toată viaţa mea.

El surâse şi sclipirea ochilor lui o intimida. Se gândea probabil la ea ca la un copil emoţionat la primul spectacol de circ sau în magazinul de dulciuri. Se simţi confuză. Şi simţi nevoia de a mărturisi acest lucru cuiva... anume. Pentru o fracţiune de secundă, privirile lor se întâlniră, dar imediat ea se uită în altă parte.

Atracţia asta magnetică pe care o simţea pentru el era incredibilă. Devenea din ce în ce mai puternică, cu fiecare privire pe care i-o arunca. Se gândea dacă ei putea, oare, să-şi dea seama de ceea ce simţea ea fizic? Se întreba dacă nu cumva asta semnifica sclipirea surâsului din ochii lui.

Privind înspre ruine, încerca să-şi calmeze nervii pe care-i simţea în stomac. Un caz tipic de infatuare, asta era el. Ei bine, nu era chiar atât de amărâtă pentru că nu-i putea înţelege cauzele. Entuziasmul de a călători singură într-o ţară străină n-o putea feri întotdeauna de un moment întâmplător de singurătate. Şi Alex, cu aspectul lui de zeu auriu, era chiar lângă ea. Şi mai era şi limba. În afară de câteva nume de mâncăruri, nu înţelegea niciun cuvânt greceşte, iar felul excelent în care el rostea silabele o fascina. Fără niciun ajutor şi fără ca familia să-i fi lăsat moştenire vreo afacere, îşi construise compania de export de unul singur..

El îşi propti un picior pe un bloc de piatră şi-şi odihni braţele musculoase pe şolduri. Mâna pe care i-o studiase ieri nu-şi pierduse farmecul.Ca şi gura lui. Gura lui frumoasă. Şi limba... şi-o închipui trecând expertă peste sânii şi pântecele ei.

Închise ochii. Sex, se gândi ea, sau nimic. Toate prietenele ei fuseseră de acord...

— Mai curând sau mai târziu, Sandy. Vei simţi nevoia.

Măcar dacă ar fi ştiut. Se muta de pe un picior pe altul, încercând să-şi alunge gândurile de la imaginile alea care o tulburau. Călătoria ei într-un spaţiu străin, fără a mai menţiona moralul, nu îi permitea aventuri de-o noapte sau pentru o vacanţă. Şi, cu toate astea, ceva dincolo de frumuseţea lui Alex, ceva dincolo de nevoile de a face dragoste ale unui bărbat şi ale unei femei, ceva puternic şi aproape înrobitor, o atrăgea spre el.

— Sandy! Îşi simţi inima bătând din nou, cu putere.

— Da?

— Nu eşti singura care simte aşa. A fugi în jos pe potecă şi a opri un autobuz spre Atena erau singurele soluţii.

— Da? Vocea ei fusese o şoaptă purtată de briză.

— Delphi rămâne la fel de ameţitor, ori de câte ori îl vezi. Ea încercă să zâmbească. Cel puţin, nu aţâţa focul infatuării ei, şoptind ceva romantic.

Ameţitor. Cu siguranţă, ameţitor.

— Da. Aproape că am uitat ce impact poate avea cu cineva care-l priveşte prima dată. Faţa ta, ochii tăi mă fac să retrăiesc emoţia. Ea repetă cuvintele lui în tăcere. Faţa ta, ochii tăi mă fac să retrăiesc

emoţia. Dulcea simplitate a cuvintelor lui îi ajunse la inimă.

Privind spre ruine, scoase harta abia cumpărată a Delphi-ului şi o desfăcu.

— Alex, ce-i cercul acela din blocuri de marmură? Ştii?

Înainte de a se putea întoarce pentru a-l privi, el fu lângă ea, cu respiraţia lui caldă peste obrazul ei. Şi aşa era dificil pentru ea, dar când el îi atinse mâna pentru a aranja harta, un val de căldură îi inundă fiecare părticică sensibilă a corpului.

Mirosea a lămâie şi era, probabil, mirosul lui natural. Curat şi masculin. Dacă ea şi-ar fi înălţat gura şi el ar fi aplecat-o pe a lui, Dumnezeule, s-ar fi terminat vreodată ziua aceea?

În acel moment, o pală de vânt fură harta din mâinile ei. Reacţia ei fu imediată, la fel şi consecinţele. Cu călcâiele înfipte în pământ, se aplecă şi se dezechilibra. El o prinse de mijloc în acelaşi moment în care ea începuse să alunece. Manevrele ei neglijente nu erau o problemă pentru forţa lui. Şi, totuşi, ea se lupta să-şi recapete echilibrul, rugându-se să reuşească înainte de a trebui să ajungă exact în braţele lui. Pietrele săreau peste tot şi praful îi umpluse pantofii. Ştia că va pierde oricum, când el făcu un pas înainte, aşa încât ea se simţi lipită cu fundul de partea lui din faţă. De ce se simţea atât de bine?

— Relaxează-te! Te-am prins.

— E-n ordine, minţi ea. El nu-i dădea drumul. *Atingerea nu avusese niciodată un sens atât de minunat*, îşi spuse ea închizând ochii, lăsând harta să zboare. Bluza lui din bumbac albastru nu reuşi să îndulcească suprafaţa tare a corpului lui. Se

consolă gândindu-se că răul trecuse. Greşise. Tălpile pantofilor ei îi alunecară peste pietre şi picioarele îi zburară, în timp ce cădea, braţul şi apoi mâna lui alunecară peste sânul ei. Ea simţi degetele lui atingându-i sfârcul moale, apoi apăsându-i sânul. Contactul dură mai puţin de două secunde, dar fusese suficient pentru a trimite un curent electric prin întregul ei corp.

— Ţi-am spus să te relaxezi, spuse el parcă scuzându-se. Ea îşi perie praful inexistent de pe mâneci.

— Iar eu ţi-am spus că sunt în regulă.

— Dar nu erai. Ea deschise gura, gata să se certe, dar i se păru că e ridicolă. Sau poate că fusese doar nostimă.

— Ei bine, mulţumesc că mi-ai salvat viaţa. Cuvintele erau melodramatice şi, după cum înţelese ea mai târziu, îi creaseră lui o perfectă posibilitate de a relua iniţiativa.

— A fost plăcerea mea. Îşi întinsese singură capcana. Privind spre dealul prăfos îşi luă rucsacul şi o porni la vale, spre ruinele pune de vegetaţie sălbatică. Oricum era o hartă bună.

— O pot vedea de aici. N-o să păţeşti nimic dacă mă duc după ea?

Cu ochii întredeschişi, îi răspunse printre dinţi:

— Am să iau în braţe pietroiul ăsta şi am să încerc să mă ţin de el până te întorci.

El începu să coboare, apoi se întoarse şi o privi:

— Sandy? Ea îi răspunse, în timp ce-şi curăţa un pantof:

— Da?

— Nu ezita să mă chemi, dacă simţi că aluneci din nou. Aşezându-se pe iarbă, nu se putu opri să

nu zâmbească de felul în care rostise fraza. Cu tot incidentul de mai înainte, când mâna lui alunecase peste sânul ei, era bucuroasă să-l vadă relaxându-se împreună cu ea. Deşi el încerca din greu să ascundă asta, ea începuse să-i observe un excelent simţ al umorului. Era şi timpul. Fusese un perfect gentleman pe drumul dinspre Atena. Aproape rigid de perfect. În timpul călătoriei, el ascultase atent, în vreme ce ea îi povestea despre împlinirile politice, civice şi sociale ale lui Jackson. Despre casa lor şi scorurile lui minore de la golf. Şi chiar despre faptul că fusese partener într-o afacere cu un cal de curse. Dar când ar fi trebuit să-i spună despre ultimele zile ale lui Jackson, o linişte totală se lăsă între ei. Chiar dacă Alex n-ar fi întrebat despre zilele acelea, ea tot nu ar fi avut dispoziţia să vorbească despre amintirile alea dureroase. El luă, în sfârşit, iniţiativa şi-i spuse cum vacanţa lui în Grecia devenise o perioadă de majoră tranziţie în viaţa lui. Aflat la început în căutarea unei cergi perfecte, ajunsese, doi ani mai târziu, să le exporte în toată lumea, în timp ce ea îi aştepta să se înapoieze cu harta, îşi scoase caietul de schiţe. Era deja prinsă de compoziţie, când el se înapoie. El puse harta în rucsacul ei, în timp ce ea îşi privea desenul:

— Mulţumesc, voi fi gata cu asta, într-o secundă. A venit probabil timpul să mergem la fabrica ta de covoare.

— El se aşează, întinzându-şi picioarele lungi lângă ale ei şi sprijinindu-şi cotul în barbă.

— Nu te grăbi. Avem destul timp. Îşi rezemă bărbia în mâini, privind modul în care creionul ei aluneca peste compoziţie.

— Un hobby?

— Oh, n-aş putea face din asta un hobby

— Nu? Tonul lui interogativ o ruga să spună mai mult, dar cum ea nu-i răspunse, el îşi scoase bluza, şi-o puse pe spate şi, întinzându-se, închise ochii.Ar fi fost un privilegiu pentru ea să se poată alătura liniştii lui, pentru că avusese parte atât de puţin de aşa ceva în viaţa ei. Dacă nu i-ar fi dat un răspuns acum, el i-ar fi putut pune apoi o întrebare pe care n-ar mai fi putut s-o evite.

— Cred că voiam să spun că am avut intenţia ca asta să fie mai mult decât un hobby. Ani de zile, singurele desene pe care le-am făcut au fost posterele din grădina clubului. Vezi, am fost... am fost destul de ocupată ca soţie a lui Jackson.

Ea aşteptă reacţia lui, dar cum el nu avu niciuna, teama ei dispăru. Atât de multe lucruri rămăseseră în urmă şi nu avea niciun motiv să privească înapoi. Cu un uşor exces de entuziasm, spuse:

— Uitasem cât de bine te poţi simţi să pui un creion pe hârtie şi să desenezi ce vrei. Cuvintele lui sunară pe jumătate adormite:

— Ei da, ăsta-i locul unde se pot face desene frumoase. Inspiră profund, apoi respiră mulţumit:

— Apropo, unde te gândeşti să mai mergi?

— În insule. Cu coada ochiului, îl văzu ridicându-se pe coate.

— Care insule?

— Mykonos, Santorini, Creta întorcându-şi capul pentru a-l vedea, ea observă un mic semnal de alarmă care apăruse pe faţa lui, cu un moment înainte. Observă bucăţile de iarbă prinse în gulerul lui şi o şuviţă de păr care-i atârna pe frunte. Ea culese un fir de iarbă din gulerul lui, apoi îl privi în

ochii lui adânci, sexy.

— Şi poate o să mă întorc aici. Locul ăsta are ceva ameţitor, spuse ea, surprinzându-şi vocea care devenise aproape o şoaptă. El fu primul care privi într-o parte, în timp ce ea se întoarse spre caietul de desen. Ridicându-se în şezut, el. Luă caietul şi studie desenul.

— Ai redat forţa coloanelor, dar le-ai îndulcit cu umbre. Arată ca nişte giganţi adormiţi. O privi cu alţi ochi, când îi înapoie caietul:

— Sandy, eşti prea bună ca să numeşti asta un hobby. Apoi lucrurile se repetară.

Degetele lui trecură peste ale ei, trimiţând scântei prin braţul şi întregul ei corp.

Eh, îşi spuse ea, *nu atingerea, ci complimentul lui fusese cei care o încălzise.*

Oricine ar fi fost măgulit de o asemenea afirmaţie. Chiar dacă ar fi venit de la diavolul însuşi.

— Mulţumesc. Punând deoparte caietul de desen, îşi încolăci mâinile în jurul genunchilor şi privi într-o parte. Un fluture galben zbura în cercuri în jurul unui mănunchi de maci roşii, apoi deodată zbura departe. Nu era genul să se umfle în pene, dar era mai bine să-şi ţină gândurile departe de el şi să nu-i spună că fusese acceptată de una dintre cele mai prestigioase şcoli de artă din Chicago. O ceată de puşti gălăgioşi fugi pe lângă ei, aruncând în urma lor praf şi pietricele în toate părţile. Deşi nu înţelegea greceşte, mesajul lor fusese clar imediat. Fuga de la şcoală, într-o zi minunată de primăvară, şi atitudinea lor erau molipsitoare. Îndepărtând praful cu mâna, ea tuşi teatral:

— Cred că Delphi este invadat din nou de

barbari. Alex privi spre copiii care ţipau:

— Hm, sunt prea mici, pentru a fi barbari.

Ea râse. Câţiva copii cântau tare un cântec sexy al Madonnei. Alex zâmbi şi îşi scutură capul. Cântecul deveni şi mai provocator. Curând, Sandy începu să râdă de-a binelea, ca şi Alex de altfel. Timbrul râsului lui o acoperi ca o îmbrăţişare caldă şi familiară, până când îşi pierdu ecoul, odată cu cântecul, printre ruine.

El îşi învârtea inelul de la universitate în jurul degetului, în timp ce se priveau unul pe celălalt, ironic, în joacă. Erau complet singuri şi ea se aplecă spre el, sprijinindu-se de braţul lui.

— Pariez că erai un neastâmpărat la şcoală. Privind-o stăruitor, el clătină din cap serios:

— Foarte neastâmpărat. Fascinată de vocea lui joasă şi de ochii lui albaştri, strălucitori, ea şopti:

— Cât de neastâmpărat?

— Atât de neastâmpărat. Prinzându-i bărbia cu degetele, el îşi trecu buzele peste ale ei, apoi se retrase. Sărutul lui fusese ultimul lucru la care se aşteptase, dar propriul ei răspuns o surprinse şi mai mult.

— Asta nu-i chiar „*atât de neastâmpărat*”. Fără a spune un cuvânt, el îşi trecu braţul împrejurul ei şi o trase mai aproape: începu să o sărute la fel ca prima dată, trecându-şi buzele peste ale ei. *E numai un sărut*, îşi spuse ea, când el începu să îi sărute încet buzele. Senzaţia pe care o încerca la atingerea lui se revărsa prin ea ca un soare lichefiat şi, curând, gura ei începu să ceară atenţie, în timp ce el îi săruta colţurile buzelor. Pot să opresc asta oricând aş vrea. Ea închise ochii. Cu o uşoară atingere el îi sigila buzele cu ale lui.

Pătrunzând cu limba în gura ei, el şi-o întoarse uşor, făcând ca pieptul ei să se înalţe la maximum. Fusese politicos. Îi fusese într-adevăr util. Fusese chiar nostim, dar acesta era un alt Alex Stoner.

Pasional. Chemător. Excitant. Şi excitat. El se lipi de ea, în timp ce continua să o sărute. Pătrunzând şi mai adânc cu limba, el mângâie aproape ritmic cele mai sensibile zone ale gurii ei. Ea gemu sub această imensă plăcere. Nimeni nu o mai sărutase până acum în felul acesta. Nu îşi putuse imagina că un sărut putea fi atât de sublim. Alex Stoner era pe cale să treacă peste limite, şi dacă nu ar fi fost sunetul acela pe care îl făcea ea, el ar fi uitat unde era şi cu cine. Punând capăt sărutului, îşi înălţă capul şi îi privi ochii închişi pe jumătate. Dorinţa care i se citea în ei îi strânse inima şi îl excită şi mai mult. Ea mirosea a miere, într-o zi caldă de vară şi avea acelaşi gust. Miere. De ce dracu stătea cu el? O lăsă, apoi căută o ţigară.

— Am fost destul de neastâmpărat după părerea ta? Cu obrajii arzând, trecându-şi degetele prin păr, ea spuse:

— Destul.

Ştia că ar fi putut să o rănească cu sarcasmul lui, dar ar fi greşit dacă ar fi lăsat-o să îşi imagineze prea multe din cauza acestui moment. Mersese poate prea departe cu sărutul, poate prea intens, prea pasional şi prea revelator. Supărat pe el însuşi, îi aruncă întrebarea:

— De ce dracu ai venit în Grecia? Ea nu îl privi.

— Ţi-am spus. Am vrut dintotdeauna să văd Grecia şi am promis că îţi voi da lucrurile acelea din partea lui Jackson. Luând-o pe după umeri, o întoarse cu faţa

— Spune-mi adevăratul motiv. Hotărârea sclipi în ochii ei:

— Adevăratul motiv, Alex, cât de caraghios ar putea să sune, este că sunt aici pentru a mă testa pe mine însămi. Să văd de ce sunt capabilă. Să găsesc nişte răspunsuri.

Oricât de bine intenţionaţi ar fi unii oameni, nimeni nu are dreptul să-mi spună cum să îmi trăiesc viaţa. Şi, poate, nici nu ştiu care este adevăratul meu drum, dar cred că a venit timpul să aflu. Confuzia şi intimidarea îi umbriră ochii, iar sinceritatea luase locul mâniei. Accentul ei sudic, dulce, pătrundea adânc în sufletul lui.

— Alex, am atâtea întrebări. O privi.

— Ce fel de întrebări? Sandy, tu ai tot ce îţi trebuie în Atlanta. Eşti o membră respectabilă a comunităţii.Ai prieteni şi o familie căreia îi pasă de tine. Un loc pe care îl numeşti casă. Mie îmi sună perfect, al dracului de perfect. Şi, deci, în loc să te plimbi prin insulele Greciei, cred că ţi-ar fi mult mai bine dacă ai fi în Atlanta în mijlocul acelei vieţi perfecte. Râsul ei fu scurt şi ascuţit:

— Am crezut pentru un moment că tu ai putea fi unul care să mă înţeleagă.

— Ce să înţeleg?

— Am avut o viaţă perfectă, dar acum vreau una adevărată. Desfăcându-se din braţele lui, se ridică.

— Şi, oricum, ce te priveşte? Luându-şi rucsacul, ea păşi peste picioarele lui spre potecă şi apoi, dintr-odată, alunecă şi căzu: Durerea din încheietura mâinii fu imediată şi puternică.

— Alex, e numai o zgârietură. O ajută să iasă din maşină până lângă zidul de piatră al micului restaurant în aer liber.

— Aşează-te. Ea îşi cuprinse încheietura mâinii stângi cu cea dreaptă, mişcând-o. Când el puse în poala ei cutia de prim-ajutor.

— Nu mai sângerează de cel puţin zece minute. Vezi? îi arătă încheietura.

Câţiva dintre cei care aşteptau să intre în restaurant îi priveau.

— Ştiu că încheietura nu mai sângerează, zise el, îngenunchind pe pietrele pavajului în faţa ei. Dar piciorul abia acum începe.

— Piciorul? N-am ştiut... Înainte de a-l putea opri, el îi rupse pantalonii de la gleznă până la genunchi.

— Doamne, Dumnezeule, Alex! Ce faci? Toţi se uită la noi. El o luă în braţe şi o aşeză ceva mai departe.

— Dacă nu vrei să încerci la toaletă cu singura mâna disponibilă pe care o mai ai sau să îţi scoţi pantalonii în spatele tufelor ălora, ăsta-i singurul mod de a vedea ce ai. Ridicând pantalonul sfâşiat, el fluieră a pagubă.

— Văd că ai un genunchi zdrelit frumuşel. Trăgându-şi încheietura mâinii din poală, Sandy se aplecă să privească. Era foarte aproape el.

— Nu prea mă doare... Serios.

— O să doară, când am să încep să culeg pietricelele. După cum îşi mări ochii, înţelese că minţise când spusese că nu o durea. Avea dureri şi el voia să le oprească cu orice preţ. Ce-i drept, zdrelitura de la genunchi nu era serioasă, dar el îşi făcuse ceva asemănător lui însuşi şi îi usturase straşnic. Îi cuprinse genunchiul bun cu mâna.

— Aşteaptă aici. Am să iau ceva cu care să curăţăm asta. În timp ce el era plecat, ea îşi inspecta din nou genunchiul. Un pic de antiseptic şi

un bandaj ar fi rezolvat problema. Încheietura scrântită era o altă problemă. O privi. Nu voia să se gândească la ce avea acolo. Cu un oftat, se întoarse şi privi în spatele ei. Golful Corintului era minunat, de un albastru superb, dar ar fi dorit să îl poată privi fără să scâncească. Călătoria ei abia începuse şi dificultăţile se şi îngrămădiseră una peste alta într-un mod alarmant. Un genunchi paradit, o încheietură posibil luxată, şi... Alex. Chiar şi cele mai calme momente petrecute cu el reverberau o anumită tensiune. Îi provocase aproape toate emoţiile de care era capabilă şi alte câteva pe care nu le mai cunoscuse. Şi sărutul acela! Se ţinuse deoparte şi faptul că nu participase fusese pentru el ca o provocare. Apoi, tocmai când începuse să intre în acţiune, el se retrăsese şi o tratase ca pe un copii. Omul ăsta o înfuria, pur şi simplu. Alex puse o sticlă de plastic plină cu apă pe piatra de lângă ea:

— Sandy! Cu buzele strânse, ea îşi întoarse privirea de la imaginea golfului. Dacă mai avea de gând să o certe, ea era gata să suporte.

— Sandy, îmi pare rău că sa întâmplat aşa, ar fi trebuit să te avertizez...

Nu cuvintele fură cele care o înfuriară, ci tonul lui calm şi poruncitor. Dacă nu înceta să o trateze ca pe un copil de patru ani, avea de gând să ţipe.

— Vreau să-ţi spun că ăsta e rezultatul neatenţiei mele şi nu al neatenţiei tale, Alex.

In timp ce ea vorbea, el ii scoase pantoful şi ciorapul:

— Neatenţie, repetă el.

— Da. Neatenţia mea. El luă sticla de apă şi-i desfăcu dopul.

— Sinceritatea ta e liniştitoare.. Ar putea fi relevantă dacă te-ai asculta obiectiv.

Ridicându-i încheietura, turnă apă pe ea.

— Ce vrei să spui? Punându-şi mâna pe sub genunchiul ei rănit, el trecu peste întrebare cu o comandă fermă:

— Nu te mişca. Asta o să te doară. Îi turnă jumătate de sticlă pe genunchi.

— Văd că pietricelele astea se duc uşor. Îi zâmbi. Ea nu îl văzu. Cu ochii închişi, într-o poziţie rigidă, ea respira greu, cu dinţii strânşi. Tonul lui se schimbă:

— Sandy, îmi pare rău că fac să te doară. Se pare că mă pricep doar la aşa ceva.

Deschizându-şi ochii, ea luă sticla din mâna lui şi o puse lângă ea:

— Tu nu mi-ai făcut nimic, ţi-am mai spus, a fost vina mea.

El luă un spray antiseptic şi un bandaj din cutia de prim-ajutor.

— Şi asta demonstrează încă o dată că nu poţi călători singură.

— Dar eu călătoresc singură.

— N-o s-o mai faci, începând de azi. El scutură spray-ul, apoi îndreptă un jet pe genunchiul ei. Cu grijă îi luă încheietura manii şi aruncă un jet şi pe ea.

— În niciun caz nu îţi poţi continua vacanţa în halul ăsta.

Ea abia avu curajul să apese marginile rănii cu un deget, dar se retrase brusc.

— Alex, n-am de gând să mă întorc. Nu încă, în orice caz.

Suflând peste genunchiul ei, el trecu repede

bandajul peste rană.

— Cum crezi că o să te descurci? Rana asta e superficială, dar priveşte-ţi încheietura. Câte valize ai?

— Trei.

— Trei? în plus, rucsacul şi poşeta. Şi cine o să care toate astea?

— Ei bine, eu voi, voi... am să le dau bacşiş bun taximetristului şi portarilor. El îşi scutură capul:

— Şi ai de gând să te duci în insule. Taximetriştii nu or să-ţi ducă valizele decât până la navă şi, odată ajunsă pe insulă, va trebui să te descurci singură, până la hotel.

— Alex, mă pot descurca, insistă ea. Tonul ei simpatic nu păru să îl mişte în vreun fel. Ea privi în jur, apoi zări sticla de apă.

— Vezi? Prinse sticla cu mâna a cărei încheietură o durea, reuşi să o ridice câţiva centimetri, dar apoi o lăsă să cadă, cu un ţipăt. Sticla de plastic căzu pe pietre, iar durerea i se strânse în stomac ca o bilă îngheţată de bowithg. Fruntea şi buza superioară i se umplură de transpiraţie şi ea se chirci de durere. Alex fu lângă ea într-o secundă, sprijinindu-i capul de pieptul lui, în timp ce ea încerca să respire. Când începu să respire normal, el îi privi încheietura mai îndeaproape, apoi privi spre ea, acuzator.

— Chiar, ce îţi imaginezi că reuşeşti să demonstrezi?

— Nu ştiu. Oh! Nu o mai atinge. Alex aruncă bandajul în cutia pe care o închise ferm şi, ridicându-se, zise:

— Hai să mergem.

— Nu prea mi-e foame. De ce nu te aşezi la

coadă?

— Lasă prânzul. Trebuie să mergem. Ea clătină din cap, surprinsă de schimbarea lui de atitudine. Apoi îşi aminti unde ar fi trebuit să fie el astăzi.

— Fabrica de covoare. Sigur, nu vrei să ratezi inspecţia.

— Fabrica de covoare este ultima pe lista mea, dacă mai poate fi vorba despre asta acum. El îşi puse ciorapul ei în buzunar şi îi puse pantoful în picior.

— Aşteaptă o secundă. Aşteaptă numai o secundă.

Dacă îşi închipuia că o va putea urca în avionul pentru Atlanta...

— Uite ce e, Alex, nu ai să mă poţi duce la aeroport. Vorbeam serios când îţi spuneam că încă nu mă întorc în Atlanta.

— Oricât aş încerca să te conving, ştiu că tu trebuie să hotărăşti. Sandy, vreau să mergem la un doctor.

— Un doctor? încheietura o durea de-adevăratelea acum. Zâmbi uşor.

— Bănuiesc că nu o să doară. O oră mai târziu, ea îl privea pe Alex ascultându-l cu atenţie pe doctorul din clinica locală. Aproape că nu se putea auzi nimic din cealaltă parte a holului, dar cum ea nu înţelegea greceşte, asta nu avea nicio importanţă. Alex îi tradusese deja diagnosticul. Luxaţie. În timp ce minutele treceau, inima ei se făcea tot mai mică. Oricât nu ar fi vrut să admită, Alex avea dreptate. Nu mai putea continua călătoria de una singură. Din cauza durerii, dar şi din cauza acestei decizii, lacrimile se strânseră în ochi. Ăsta nu era sfârşitul vieţii ei, dar nu era nici

începutul pe care îl plănuise. Îşi şterse o lacrimă de pe obraz.La dracu.. de ce tocmai acum?

Alex îşi trecea mâna prin păr aprobând cele spuse de doctor*. Câte instrucţiuni*, se gândi ea, *pentru o luxaţie*! Şcolarul neastâmpărat dispăruse şi în locul lui vedea acum un bărbat hotărât şi îngrijorat. Un om gentil şi tandru, căruia îi făceau rău lacrimile ei. Doctorul se apropie şi o bătu uşor pe umăr. După ce spuse ceva în greceşte, zâmbi, apoi îi lăsă singuri în camera albă, goală.

Alex arăta ca şi când se pregătea pentru o tortură lentă.

— Asta aranjează lucrurile, Sandy. Doctorul şi cu mine suntem de acord. Planurile tale trebuie să se schimbe.

— Mă aşteptam la asta, înainte de a ajunge aici. Alex zâmbi pentru prima dată de când se găseau acolo. Ea îşi lăsase deoparte îndrăzneala, cel puţin pentru moment, şi, privind spre el, aştepta să audă inevitabilul.

— Poate ne-am putea opri la agenţia de turism de vizavi ca să-mi schimb biletul.

Ea îşi înghiţi alte câteva lacrimi.

— În felul ăsta, mi-aş putea lua lucrurile din hotelul de la Atena şi mai putea lăsa la aeroport. Sunt o mulţime de zboruri.

— Aşteaptă. Am spus că planurile tale se schimbă. Dar nu ţi-am spus cum.

— Nu înţeleg.

— După părerea doctorului, dacă o să păstrezi pansamentul ăsta şi nu mai ridici sticle de apă, în vreo două-trei săptămâni vei fi complet vindecată. Alegerea este a ta. Sau te întorci în Atlanta să te plimbi în jurul livezii de piersici ca doamna Melanie,

sau faci ceea ce ar face Scarlet în locul tău. Ea zâmbi, deşi se simţea confuză.

— Adică?

— Poţi veni cu mine pe Zephiros.Mă gândeam, oricum, să-mi petrec câteva săptămâni la casa mea de acolo. Asta ţi-ar da destul timp să te refaci.

— N-aş putea. Nu pot să mai profit de prezenţa ta niciun minut în plus.

Alex nu putea crede că încerca să convingă o femeie să meargă împreună cu el pe Zephiros.

— Nu am să iau cu forţa, dar gândeşte-te înainte de a-mi răspunde. Tu alegi. Înapoi în Atlanta, la toată perfecţiunea aia, sau pe Zephiros, cu adevăratul Alex Stoner, spuse el. Ce-o să alegi?

Ea îşi muşcă uşor buza, în timp ce privi spre fața care îi cuprindea încheietura. O zi mai putea să o scoată la capăt cu Alex. Dar să rămână trei săptămâni cu omul ăsta, care-i stimula întreaga imaginaţie? Apropierea de el era o provocare, ca şi cuvintele lui.

— Eşti sigur că nu aş fi o intrusă în viaţa ta?

— Nu, doar să te poţi hotărî. Trei săptămâni? Trei săptămâni absolut imprevizibile, în care orice s-ar fi putut întâmpla? Nu venise de fapt tocmai pentru asta? Ea zâmbi:

— Atunci, adevăratul Alex Stoner, dacă eşti amabil. El aprobă din cap, apoi o ajută cu atenţie să coboare de pe masa de consultaţie.

— Alex!

— Te-ai răzgândit?

— Nu.Mă întrebam ce o fi spus oare doctorul înainte de a părăsi camera?

— A spus „*Bine aţi venit în Grecia*!”

CAPITOLUL 3

Când Bertram MacDougal intră în aeroportul din Zephiros, Alex era pe punctul să-şi piardă răbdarea. Avusese timp să reconsidere invitaţia făcută lui Sandy. Deşi ştia că ei ar fi putut foarte bine să reziste pentru următoarele câteva săptămâni, nu era la fel de sigur că şi ea ar fi putut face acest lucru. Grupul de prieteni autoexpatriaţi ai lui Alex nu era un grup de club elegant. Imprevizibilitatea lor era suficientă pentru a-i trimite pe indivizii respectabili de unde veniseră.

Se uită în jos la Sandy, ghemuită în scaun, dormind, apoi spre prietenul care se apropia. Bertram purta costum scoţian. Alex închise ochii.

— Unde-i Nike?

— Hei, salut Alexander! Menajera ta mi-a telefonat înainte de cină să îmi spună că soţul ei a lovit cu camionul o capră şi să mă întrebe dacă aş putea veni eu să îi conduc pe domnul Alex de la aeroport. Îmi pare rău pentru întârziere.

— Mai bine te gândeai să mori cu o zi înainte. Scoţianul de peste un metru optzeci zâmbi personalului din aeroport şi, prinzându-şi degetele în fusta scoţiană, închise un ochi spre Alex.

— De ce?

— Pentru că altfel o să întârzii la propria ta înmormântare. Alex continuă:

— Îţi termini cina în jur de opt. Acum e nouă. Ceai făcut în ultima jumătate de oră?

Bertram îl bătu pe umăr, apoi îi strânse mâna cu forţă:

— Ei bine, dacă vrei să ştii, mi-am acordat vioara. Se trase înapoi, pentru a o privi mai bine pe Sandy. Alex îşi îndepărtă o şuviţă de păr de pe

frunte. Acum să vezi, se gândi.

— Şi, după cum se vede, continuă prietenul lui, şi tu ai acordat-o pe a ta, nu-i aşa?

Strâmbându-şi gura a dezaprobare, Bertram luă câteva valize şi o porni spre uşă.

— E o ruşine ca a trebuit să îi luxezi încheietura pe când i-o făceai. Mai există şi tehnică. Alex închise ochii. Din momentul în care se decisese să o aducă pe Sandy, ştia că va fi subiectul tuturor bancurilor.

Luând-o în braţe, îşi urmă prietenul spre micul autobuz parcat neregulamentar în faţa uşii de la intrare şi se aşeză pe scaunul din faţă ţinând-o pe genunchi. După ce Bertram aranjă lucrurile, se urcă la volan şi porni motorul.

— Era şi timpul să îţi împărţi casa aia splendidă cu cineva.

— Bertram, ştii al dracului de bine ce cred despre lucrurile astea. Muncesc destul la compania mea ca, atunci când vin aici, să nu trebuiască să distrez pe cineva în fiecare minut, în afară de asta, ultima oară când am adus pe cineva aici, n-a mai vrut să plece.

— Astea-s semnalele pe care le trimiteai tipelor care te-au aranjat?

— Ce semnale?

— Tu eşti un burlac care a decis că îi place aşa. Mai eşti şi bogat, arăţi bine, şi nu prea stai mult fără o iubită. Gândeşte-te la provocarea pe care le-o arunci acestor fete. Alex privi pe fereastră. Cele spuse de Bertram erau adevărate. Chiar de la început, le arăta limpede fetelor pe care le întâlnea că nu era interesat de o relaţie de lungă durată. Şi, de cele mai multe ori, se simţiseră şi mai

provocate. Şi iată că pentru prima dată i se părea că o femeie înţelesese. Şi o adusese pe Zephiros.

Înainte de sfârşitul lunii, îi vor sosi pe insulă îmbrăcămintea, colecţia de artă şi câinele afghan.

— Fata asta nu e o provocare, Bertram. Numele ei e Sandy Patterson. E văduva unui prieten vechi. A avut un accident la Delphi şi m-am oferit să îi dau camera de oaspeţi până va fi suficient de bine pentru a-şi continua călătoria.

Bertram schimbă vitezele, apoi privi pe fereastra deschisă:

— Sandy Patterson. Şi dacă soţul lui Sandy Patterson s-ar ridica din mormânt, tu l-ai mai iubi la fel? Alex îi aruncă o privire de avertisment:

— Bertram!

— Ei bine, ai fi putut să o întinzi în spate, amice. E o minune că nu ţi s-a oprit circulaţia în...

— Bertram! Scoţianul râse cu poftă, făcând-o pe Sandy să geamă. Apoi, ea îşi frecă nasul de bărbia lui Alex, în timp ce acesta continua să se uite cu un ochi la Bertram, care-l bătea uşor cu mâna peste coapse. Niciun om nu. Putea avea un prieten mai bun, dar Bertram avea un simţ al umorului mai îndrăzneţ decât oricine altcineva. Alex închise ochii şi îşi sprijini bărbia de fruntea lui Sandy.

— Ia medicamente pentru dureri, cum vei face şi tu, dacă nu îţi ţii gura.

— S-a rănit, nu-i aşa? În timp ce se apropiau de intersecţia de pe deal, Bertram încetini. De obicei, vira pe două roţi. Mulţumit pentru coastele lui că nu făcuse asta, Alex îl întrebă despre cel de-al doilea lucru drag inimii lui.

— Cum merge galeria? Vânzările au crescut sau mai aştepţi încă vasele cu turişti la vară? Cu

nesfârşită plăcere, Bertram cheltui restul timpului povestindu-i lui Alex despre galerie. Ascultând numai pe jumătate, Alex îşi trecu mâna pe sub încheietura mâinii lui Sandy, ţinând-o într-o poziţie mai confortabilă. Ea se luptase cu el pentru a nu lua niciun fel de medicamente toată după-amiaza. Când Alex îi spusese că scurtul zbor spre Zephiros va fi un zbor plin de hurducăieli, acceptase, în sfârşit, şi luase o pastilă.

Ca un pisoi somnoros, ea rămase adormită, în ciuda primirii zgomotoase a menajerei lui Alex. În timp ce Eleni avea grijă de somnoroasă, aşezată acum pe patul din dormitor, Bertram şi Alex luară bagajele.

— Clanul te aşteaptă la şapte, mâine seară. Nu uita să îţi aduci fata.

— Nu e fata mea.

— Aha! Bertram închise uşile microbuzului şi se urcă la volan.

— Adu-o pe văduva prietenului, atunci. Taro ştie că te-ai întors şi pregăteşte ceva cu sos negru.

— Bertram!

— Zi! El clătină din cap.

— Nimic, voiam numai să îţi mulţumesc că ne-ai condus acasă.

Alex rămase în faţa uşii, mult timp după ce farurile din spatele microbuzului dispăruseră. Vuietul valurilor care se spărgeau la ţărm şi mirosul mării umpleau aerul din jurul lui şi un fel de pace îl cuprinse. Deci Taro pregătea sosul negru pentru întâlnirea de mâine seară. Bertram purta costumul scoţian, ceea ce însemna că avea o nouă poveste în viaţa lui. Şi soţul îngrijitoarei lovise o capră. Părea că viaţa pe Zephiros mergea înainte,

în ritmul ei. Obişnuit. Partea interesantă a întâlnirii va fi reacţia lui Sandy la întâlnirea cu „clanul”, după expresia favorită a lui Bertram. Râzând în sinea lui, se întoarse să intre.

— Domnul Alex?

— Da, Eleni, cum e musafirul nostru? Menajera lui, rotundă şi scundă, zâmbi atotştiutoare:

— Drăguţă. Foarte drăguţă. E plăcut pentru dumneavoastră să aduceţi o domnişoară drăguţă pe Zephiros, nu-i aşa?

Ar fi fost mai bine să treacă peste observaţiile ei şi să se ducă în dormitorul lui, pentru un somn bun.

— Plăcut, aprobă el. Doarme?

— Da. A luat pastilele pe care mi le-aţi dat. Domnule Alex, are lucruri de noapte foarte drăguţe. Veniţi să vi le arăt, adăugă ea. El o bătu uşor pe umăr:

— Nu, mulţumesc. Asta ar fi tot, pentru seara asta.

— Niko se întoarce să mă ia la o plimbare. Nu trebuie să mă conduceţi. Domnule Alex, se va însănătoşi în curând? Grija din ochii ei îl mişcă.

— Da, se va însănătoşi în curând. În două sau trei săptămâni, după câte spune doctorul.

— Sunteți un om bun că aţi adus-o aici. Vă va mulţumi. Bine aţi venit acasă, domnule Alex, spuse ea înainte de a închide uşa în urma ei.

Alex se duse în camera de oaspeţi, spunându-şi că ar fi fost normal să vadă cum se simţea Sandy. Aprinse doar lumina din baie, dar fu dificil să o vadă la început.

Reuşi să audă cum se foia în pat. Simţi emoţia urcându-i-se în gât. O interpretă ca pe o nevoie de acţiune. Sandy nu avea nevoie să îşi extindă

perioada de recuperare printr-o nouă rănire, aşa că amplasa o pernă sub încheietura mâinii ei. Înainte ca ochii lui să se adapteze la lumină, se retrase de lângă pat. Ultimul lucru care i-ar mai fi trebuit ar fi fost să arunce o privire spre sânii ei, sub cămaşa aia de noapte atât de sexy.

Sandy controla ca toţi nasturii săi fie încheiaţi, înainte de a apuca mânerul uşii. Reuşi să-şi strângă degetele în jurul clanţei, apoi se trase repede înapoi. Privi în jos, spre podea, apoi îi luă ceva timp să îndrepte colţul unui covor cu degetul de la picior. Felul ei uşor ezitant de a mânui lucrurile începuse să o enerveze.

Pentru Dumnezeu, îşi spuse. *Ăsta nu e sfârşitul lumii*. Dacă nu îşi amintea când s-a dezbrăcat pentru culcare, în noaptea trecută, nu ar putea fi decât o singură explicaţie. Alex fusese acela care o dezbrăcase, o îmbrăcase în neglijeul ei diafan şi o pusese în pat. Circumstanţele fuseseră de aşa natură încât, dacă i le-ar fi amintit lui Alex sau ar vorbi el despre asta, ar fi trebuit să îi mulţumească pentru efortul lui. Nu era prea distractiv să dezbraci pe cineva adormit. Nu?

Murmurând o rugăciune în sinea ei, ca obrajii să nu îi fie roşii, îşi aruncă o şuviţă de păr peste ureche şi deschise uşa. Îi trebuiră câteva minute ca să găsească bucătăria, iar căutarea îi fu din plin răsplătită. Casa era primitoare prin simplitatea ei rustică. Cergi mici şi mari şi covoare manuale erau aşezate peste podelele de marmură şi din lemn, în camerele însorite. Spre deosebire de mobilele ei vechi şi fragile, mobila lui Alex părea confortabilă şi solidă. Singurul lucru în comun cu casa. Ei din Atlanta era preferinţa pentru obiecte de bună

calitate.

— Alex! Vocea ei răsună între pereţii finisaţi manual, cu bârne pe tavan şi cu faianţă colorată în stil grecesc. Cum el nu îi răspunse, ea încetă să îl mai caute şi ieşi pe terasă. Resturile dejunului lui mai erau încă pe masă, împreună cu un al doilea tacâm, probabil pentru ea. În timp ce bău un pahar cu suc de portocale, se plimbă pe terasă, încercând să nu-şi amintească noaptea trecută. Partea aceasta a casei fusese construită în apropierea unei stânci şi formaţiunea aceea de roci se înălţa ca un turn în faţa ţărmului.La capătul spaţioasei terase, se găsea o platformă de un albastru deschis şi o intrare cu scară, care ducea spre mare.

Luând o felie de pâine prăjită, ea se îndreptă spre scări şi începu să coboară.

Pe la jumătate, dincolo de tumul de stâncă, văzu plaja de nisip care îmbrăţişa sclipitoarea Mare Egea, Soarele era deja sus, pe un cer fără nori împrăştiindu-şi reflexele aurii peste apa de un verde-albastru, ii venea să pună. Şevaletul şi să prindă pe pânză peisajul care îți lua răsuflarea.

Stânci înalte şi cerul fără nori şi apa ca o piatră nestemată... şi Alex, în timp ce ieşea din apă. Artistul din ea aprecia calităţile unice ale luminii, dar femeia se concentra asupra lui Alex. Coborând încet treptele, observă mai îndeaproape detaliile. Ei stătea în apă până la mijloc, cu spatele spre ea. Sandy se aşează pe o treaptă, îşi propti braţul pe genunchi şi bărbia în mâna. Conturul muşchilor lui, poziţia dreaptă a spatelui erau suficiente pentru a-l inspira pe orice artist, dar mai era ceva anume demn de remarcat. Picăturile de apă care îi cădeau

din păr, peste umeri şi peste braţe. Apa şi soarele lucrau împreună, iluminându-l într-o strălucire arămie. Când îşi aşează mâinile pe cap, muşchii de pe spate parcă cereau să fie reproduşi de penelul ei. Dintr-odată, el se lăsă într-o parte, dispărând sub apă pentru mult timp, apoi reapăru la suprafaţa scăldată în soare a apei.

Jocul lui masculin îl aduse mai aproape de mal, de data aceasta.

Era numai o problemă de secunde, până ce el o va vedea... spionându-l. Sărind în picioare, ea îi făcu cu mâna şi îi strigă numele.

— Bună dimineaţa, Alex. El îi strigă:

— Cum e cu încheietura? Ridicând mâna şi făcându-l să o aştepte până când va ajunge jos, ea coborî restul treptelor şi traversă plaja.

— Încheietura mea e bine.

— Perna aia a ajutat. M-am gândit că te-ar împiedica să te răsuceşti în somn peste încheietură. Deci, el o dezbrăcase. O linişte penibilă se lăsă între ei. Îşi umezi buzele, nervoasă, şi apoi se decise:

— Da, perna aia a ajutat. Mulţumesc pentru că m-ai ajutat să merg la culcare noaptea trecută. El îşi îndepărtă picăturile de apă de pe buze, apoi strânse din umeri:

— Nu îţi aminteşti? Menajera mea a făcut asta. Eu doar ţi-am pus perna sub încheietură.

— Menajera ta? Oh, da, acum îmi amintesc. El o privi cu o suspiciune care părea să se transforme într-un zâmbet înţelegător. Trebuia să schimbe subiectul. Acum.

— Cum e apa în dimineaţa asta?

— Nu ai să crezi, e rece la început, dar odată

intrat...

— Se încălzeşte imediat, spuse ea odată cu el. Privirea ei coborî. Valurile domoale care îi mângâiau stomacul aveau un efect hipnotic asupra ei. Începând cu pieptul, săgeţi subţiri de păr umed plecau spre stomac şi dispăreau într-o răsucire de un blond mai întunecau în jurul buricului. După fiecare val, observă că săgeţile continuau ma în jos.

— Sandy! Ea privi spre el, văzându-i zâmbetul curios, care îi apăruse pe faţă.

— Da. O chemă la el.

— Hai, vino aici. Ea se uită de la hainele ei spre el. El îi spuse cu dezaprobare.

— Unde e gustul tău de aventură?

— Dar nu am costumul pe mine.

— Nicio problemă. Nici eu nu îl am pe al meu. Ea îşi fixă ochii în zare, peste umărul lui.

— Eu ştiam... ştiam asta. Încurcată, privi spre mâna bandajată în plastic.

— Din cauza încheieturii. El se trase mai aproape:

— Uite, dacă vii până aici, cred că m-aş putea uita să văd cum mai e. Am crezut că-i mai bine. Ea făcu un pas lateral.

— Bandajul pare a se lărgi. Nu aş vrea să îl ud. Nu trebuie să ieşi acum afară.

Cuvintele îi ieşiră ca nişte cai de curse, dar Alex ajunse primul la linia de sosire.

Aruncând în aer o perdea de apă, cu ambele mâini, ieşi repede şi ajunse lângă ea, înainte ca ea să poată să îşi tragă răsuflarea. O stropise din cap până în picioare şi, când se opri din clipit, îl privi cu neîncredere. Atârnând periculos de jos pe şoldurile

lui, avea un şort verde-albăstrui.

— M-ai păcălit. Îşi puse degetele pe elasticul şortului şi începu să îl lase încet în jos:

— Să nu aud niciodată că se spune că Alex Stoner a păcălit o femeie.

— Să nu îndrăzneşti! Îi mai trase în jos un centimetru. Ea se dădu înapoi.

— Opreşte-te! El se opri, dar numai pentru a-i arunca o privire ironică.

— Credeai că nu am costumul, nu-i aşa? o întrebă el, făcându-i cu degetul.

Uşurată că îşi pusese costumul, ea spuse:

— La început, am crezut că-l aveai, dar, ei bine... ce importanţă mai are. M-ai făcut să cred că nu-l aveai.

— Întotdeauna eşti atât de încrezătoare? Ea îşi aranjă bandajul de la încheietura mâinii. În Atlanta, nimeni nu ar îndrăzni să o deranjeze pe ea, văduva lui Jackson, fiica lui Patterson, artista clubului, cu glumele astea obscene.

— Nu vrei să-mi răspunzi?

Luându-şi prosopul de pe o stâncă din apropiere, începu să îşi şteargă pieptul.

— Adevărul, zise el în continuare, e că, de obicei, nu port nimic când intru în apă, Mi-am pus şortul fiindcă nu ştiam cum ai aprecia tu stilul meu libertin de viaţă, dacă s-ar fi întâmplat să treci pe aici. Termină să se şteargă, îşi puse prosopul în jurul taliei şi se apropie de ea. Luându-i încheietura în mâini, începu să-i aranjeze bandajul.

— Cum e? Prea strâns? Ia mişcă degetele. Ea îşi mişcă degetele:

— Mă simt mai bine acum. Mulţumesc.

— Sandy! El îi mai ţinea încă mâna, cu degetele

lui reci pe pielea ei caldă. Ea îl privea. Genele lui erau pline de apă, era neras, iar ochii lui încă ironici îi tăiară răsuflarea.

— Te întrebi cum ar fi dacă am înota fără costum de baie?

— Nu, zise ea, deşi nu era adevărat.

— Ba da, te întrebi. Fiecare se întreabă câteodată. Ochii ei îi fixau pe ai lui, în timp ce el continuă:

— Asta e plaja mea. Plaja mea particulară. Nimeni nu ajunge aici, fără a trece pe proprietatea mea. Înţelegi de ce îţi spun asta? Ea îşi scutură capul.

— Dacă stai aici suficient de mult, inhibiţiile tale vor dispărea, ca pietrele aruncate în mare.

— Nu cred, şopti ea.

— Ba aşa e, Sandy. Majoritatea oamenilor de pe insulă înoată goi. Mai devreme sau mai târziu, îi vei vedea şi vei începe să-i înţelegi. De-ai şti cât de bine te poţi simţi aşa, făcându-te una cu marea. E divin. Aproape spiritual. Se aplecă spre ea, îngroşându-şi vocea îmbietor. Înspăimântător de îmbietor:

— E ceva minunat! Nu mai era ironic. Dimpotrivă, părea cât se poate de serios.

— Alex, nu m-am dezbrăcat niciodată în public şi nu am intenţia să o fac nici de acum încolo.

— Dar nu e nimic public. E o plajă particulară. Continua sa zâmbească. Aştepta o provocare să treacă dincolo de o limită pe care fusese invitată să nu o treacă.

Privi în jur la pereţii de stâncă, apoi spre apa verde-albastră care se transforma într-o linie înspumată la picioarele ei şi ale lui Alex. Erau unele

lucruri pe care fetele manierate nu le puteau, face în niciun caz. Trăgându-şi mâna, se îndepărtă.

— N-o s-o fac niciodată. Cât voi trăi.

După prânz, el îi arătă mica bibliotecă. După aceea, îi spuse că trebuie să se ocupe de nişte acte pe care le adusese de la Atena. Ea îi mulţumi că îi arătase biblioteca.

Nu se mai obosi să îi spună că ultimul lucru pe care se aştepta să îl facă, odată ajunsă în Grecia, era să citească vechile numere ale revistei *National Geographic*, statisticile producţiei de lână din Noua Zeelandă sau chiar colecţia lui din marea literatură, în ediţii de lux. Venise să picteze şi lumina de pe terasa parţial acoperită de umbră era prea tentantă pentru a fi ignorată. După ce, cu o singură mână, îşi aranjă şevaletul şi toate celelalte lucruri, începu să picteze marea dintr-un loc de pe terasă unde avea cea mai bună vedere spre larg. Se simţi entuziastă, când începu să suprapună diferitele nuanţe de albastru şi bej într-o imagine impresionistă a Mării Egee. Avusese dreptate când se gândise că Grecia o va inspira pentru a-şi îmbunătăţi munca, dar nu îşi imaginase niciodată că se va întâmpla atât de repede. Când se opri pentru a-şi îndrepta spatele, două ore mai târziu, îl văzu pe Alex rezemat de tocul uşii.

— De cât timp eşti aici?

— De aproape zece minute.Ai, desigur, imensă capacitate de concentrare. Se apropie de ea; Pot să mă uit?

I-ar fi permis să privească o schiţă făcută în grabă, dar odată ce punea ulei pe pânză, nu mai lăsa pe nimeni să tragă cu ochiul. Acoperind şevaletul cu corpul ei, îi spuse:

— Te rog, nu îmi cere să te uiţi. Îi aruncă o privire compătimitoare.

— Nu prea îţi iese, aşa-i? Schiţa aia de la Delphi fusese atât de bună! Dar nu-ţi face probleme. Diseară o să mergem la o petrecere cu nişte prieteni de-ai mei. Te voi prezenta lui Bertram. El e proprietarul unei galerii în centrul turistic şi poate că vei găsi acolo ceva care să-ţi placă. Ce e atât de amuzant?

— Nimic. Îl luă de cot şi îl conduse departe de şevalet, spre casă.

— Cum merge lucrul cu actele alea? Facem o pauză pentru o limonadă?

— Aminteşte-ţi ca la primul semn de durere la încheietură, să mă anunţi. Întâlnirile astea tind să ţină până în zori. Parcase lângă o casă la marginea centrului turistic şi o ajuta să coboare din maşină în timp ce-i vorbea.

— Alex, ai spus că nu i-ai mai văzut pe oamenii ăştia de trei luni. Nu vreau să te iau de lângă ei, la cel mai mic senin de durere. Aranjându-şi gulerul rochiei, îşi privi imprimeul roz. El bătea cu degetele pe capota maşinii.

— Ce s-a întâmplat? îşi privi din nou rochia şi oftă.

— Să nu-mi spui cumva că există o vestimentaţie obligatorie pentru întâlnirile astea. Dacă ar fi fost aşa ar fi fost tare dezamăgită la gândul că încălcase toate regulile.

— Ei bine, sunt în regulă? El îşi ridică mâna de pe capotă si făcu un gest de neputinţă.

— Arăţi excelent, spuse el cu o voce ciudat de guturală.

— Şi atunci, care e problema?

— Voiam doar să te previn, înainte de a. intra, că grupul ăsta poate deveni uşor sălbatic. Făcând ochii mari, ea râse:

— Sălbatic? N-am mai văzut aşa ceva până acum. Probabil că glumea sau exagera.

Cuvântul „*sălbatic*” se potrivea cu călăreţii de rodeo sau cu bătăuşii din baruri.

Ea scutură din cap şi amândoi se îndreptară spre intrare.

În timp ce Alex încercă să deschidă uşa, aceasta fu deschisă de un bărbos înalt. În costum scoţian. El se aplecă şi o sărută pe Sandy zgomotos, pe ambii obraji.

— Ultima dată când te-am văzut, erai ghemuită ca un pisoi în braţele lui Alexander.

Scoţianul îi puse un pahar de bere în mâna şi o luă de braţ, spunându-i lui Alex:

— Pe tine te aşteaptă în bucătărie. Taro vrea să guşti sosul.

Ea se întoarse spre Alex, neştiind ce să facă.

— Acum, drăguţă, dacă nu ai de gând să prinzi ultimul avion spre Atena, vei avea suficient timp pentru Alexander. Dar în clipa asta, unii dintre noi au nevoie de o opinie proaspătă asupra unui subiect scump inimii mele. Apropo, numele meu este Bertram, Iar al tău este Sandy. Ea merse cu el spre pian şi, fără niciun avertisment, el o prinse şi o aşeză sus. Persoanele care stăteau deja împrejur, se prezentară pe nerăsuflate, continuând apoi discuţia despre lungimea corespunzătoare a unei fuste scoţiene pentru bărbaţi. După ce intrară în impas, schimbară brusc subiectul, discutând despre o posibilă dizenterie, în cazul când unul va fi din întâmplare în Noua Guinee. Grupul entuziast

o făcu să se prăpădească de râs şi, înainte de a-şi da seama, îşi petrecu o oră cu ei. Se uită în jur de câteva ori, după Alex. Câteodată, el o privea într-un fel care o făcea să îşi aranjeze rochia sau o şuviţă de păr. Când Bertram o văzu căutându-l din priviri pe Alex, îi spuse:

— E bine ca un bărbat să aibă propriul lui spaţiu.

Ea îi întoarse zâmbetul generos, apoi mişcă un deget spre el.

— E bine şi pentru o femeie. Bertram râse din inimă.

— Alex, strigă el, e o scumpă. O scumpă, îşi dădu seama curând că nimic nu era

Considerat un subiect tabu pentru ei. Bertram insistă să fie atentă când discuţia alunecă spre alimentaţia caprelor.

— Am cincizeci şi opt de ani şi nu vreau să aud de la nimeni de aici, nici măcar de la musafiri, cum se cresc caprele. Mai bine vino cu mine, Sandy, spuse el ridicând-o în braţe de pe pian. Am să-ţi arăt galeria mea, înainte de cină. E cu numai câteva case mai jos şi o să vorbim de nişte lucruri frumoase pe drum.

Dumnezeule, era de-a dreptul frumoasă, se gândi Alex. Cu rochia asta plină de trandafiri, mirosind a miere şi iradiind farmecul Sudului. O privi, în timp ce ea, privindu-l la rândul ei, ridică din umeri, urmându-l apoi pe scoţian afară. Deşi impetuos, Bertram era totuşi un om sensibil la atmosfera şi sentimentele celor din jur. Alex nu avusese nicio clipă prilejul să rămână singur cu Sandy, de când veniseră aici, dar era mulţumit că prietenul lui o scosese afară pentru puţină linişte. Asta nu însemna că nu avea un enorm respect şi

admiraţie pentru prietenii săi, dar felul lor de a fi, desigur, era diferit de ceea ce înţelegea ea prin societate.

Cu toate că ea insistase să meargă, spunând că era gata pentru „*adevărata”* viaţă, femei ca Sandy Patterson înfloreau mult mai bine în mediul iei firesc.

Când cina fu servită în grădina decorată cu mici felinare, Alex făcu în aşa fel încât să fie aşezat în faţa ei. Văzuse felul în care îl căutase cu privirea, toată seara. Ei, poate că numai de trei-patru ori, ca să fie sincer. De fiecare dată când încercase să se apropie de ea, prietenii lui îl trăseseră înapoi în grup.Ar fi putut aproape să creadă că încercau dinadins să îl ţină departe de ea. Tocmai când se întreba dacă nu cumva se prefăcea că râde la una din poveştile cam deochiate ale lui Bertram, ea li se alătură altor doi americani care cântau imnul Americii „*Steagul cu dungi şi stele*”. Alex aplaudă şi aclamă împreună cu alţii, la sfârşitul cântecului, dar se întrebă cum se va simţi ea mâine, după toate astea.Pe cât de natural fusese spectacolul la care participase, el ştia că ea nu era tipul care să atragă atenţia în felul ăsta. Când reuşi, în sfârşit, să scape de prietenii lui, o zări pe Sandy singură în grădină. Stătea lângă un zid înalt, într-o poziţie perfectă, cu umerii de un alb imaculat strălucind în lumina felinarelor. Fie datorită rochiei înflorate care era unduită de briză, fie din cauza felului în care îşi prinsese părul în creştet, răspândea o aură de feminitate care îi puse un nod în gât.

Fusese, probabil, un timp în trecut când, ştiind că îi aparţinuse lui Jackson, Alex s-ar fi simţit vinovat de felul în care se simţea atras de ea. Adevărul era

că Jackson fusese un om norocos, dar, oricum, el nu mai exista. Alex nu trăia niciun complex de vinovăţie care să-l facă să lupte împotriva acestei atracţii. Îşi băgă mâinile în buzunare şi ar fi vrut al naibii să nu-şi fi uitat ţigările.

— Ei bine, eşti plină de surprize. Ea privi peste marginea paharului pe care îl ţinea în mâna, apoi îl coborî pentru a-i zâmbi. Muzica de cimpoi se auzea dinspre casă.

— Despre ce vorbeşti? Nu am dansat încă pe pian... cel puţin până acum.

— Vorbesc despre hobby-ul tău. Îşi scoase mâna din buzunar şi desenă cu degetul în aer. Schiţele alea pe care le faci. Şansa care te-a făcut să intri într-una din cele mai prestigioase şcoli de artă din America.

— Oh, micul meu hobby. Cine ţi-a spus?

— Bertram. Spune că Chevalier e una din cele mai bune şcoli din S.U.A.

Îşi puse încheietura rănită pe unul din cele mai albe şi mai pline decolteuri pe care le văzuse vreodată.

— Şi eşti surprins că m-au ales?

El se uită oriunde prin grădină, numai spre Sandy nu.

— Nu, sunt surprins că sunt ultimul care o află. Ea voise să îi spună mai de mult.

Încercă să se arate contrariată, dar fu aproape imposibil, cu toată muzica şi râsetele care veneau din casă.

— Vrei să mă arunci în stradă pentru că am trecut cu vederea?

Înainte ca Alex să aibă ocazia de a-i răspunde, cineva întrerupse muzica de cimpoi, pentru a pune

alta.

— Asta e pentru prietena lui Alex, Sandy. „*Georgia e în mintea mea*”, răsună peste grădină. Sandy îşi puse paharul pe marginea ferestrei.

— Ei bine, fii binecuvântat, spuse ea, întinzându-şi mâna spre Alex.

— Am o surpriză pentru tine. Nu am să-ţi cer să dansezi cu mine pe pian, dar mi-ar face plăcere cu adevărat să facem câţiva paşi de dans în jurul grădinii ăsteia.

Relaxează-te, sunt vaccinat şi n-am mai muşcat pe nimeni niciodată.

Fără să mai aştepte răspunsul lui, ea îi alunecă în braţe.

Mai mult simţi decât auzi râsul lui, în timp ce o trase lângă el şi începu să danseze. Alex reuşi să o ţină cât mai aproape de el. Degetele îi mângâiară spatele, deasupra fermoarului şi uşorul tremur al mâinii lui îi făcu plăcere. Când vântul bătu prin grădină şi îi zbură o şuviţă de păr peste mâna lui, el nu o puse la loc. Bărbia lui îi mângâie capul de două ori înainte să şi-o rezeme, în sfârşit, acolo. Lumea se pierdea undeva departe, învârtindu-se încet în jurul lor. După puţin timp, el întrebă:

— Ce făceai aici, singură?

— Studiam silueta cupolei bisericii în lumina asta. Şi îţi dădeam timp să te refamiliarizezi cu prietenii tăi. Se opri şi îl privi.

— Nu era nevoie, zise el.

— De ce nu? întrebă ea.

— Abia te-am văzut în seara asta.

— Te-am observat privindu-mă. El o conduse încet în jurul grădinii, apropiindu-şi capul de capul ei, la fiecare tură. Vântul începu să bată mai tare,

lipindu-i rochia de picioare şi şuviţele părului de mâna lui. El îi aranjă o şuviţă peste ureche, apoi lăsă degetul să îi alunece pe obraz şi pe bărbie. Respiraţia lui era dulce şi ea îşi aminti că, atunci când îşi mâncase desertul, îşi umpluse buzele de miere.

Tocmai când credea că el o va săruta, cineva închise uşa.

Muzica se diminua ca o şoaptă şi centul magic dispăru. Alex se opri, făcu un pas înapoi şi tuşi.

— Cum e cu încheietura? Dacă eşti obosită, putem pleca.

— Să plecăm? De ce? Mă distrez grozav. Tu nu?

— Sandy, ăsta nu este primul tău dans la un club de elită. Nu-i nevoie să pretinzi aşa ceva.

— Oh, Alex, credeam că am trecut de toate astea, dar văd că tu continui.

— Ce? Ce fac? Ea îşi puse o mână în şold şi îşi îngustă ochii.

— Mă etichetezi. Asta-i ceea ce eu numesc un Club de Snobi.

— Nu te-am numit niciodată snoabă.

— Nici nu trebuie. Făcând un gest cu încheietura rănită, spuse: Uite ce e! Poate că încă nu m-am urcat pe pian să dansez pe muzică scoţiană cu Bertram, dar asta nu înseamnă că nu mi-a plăcut să îl văd făcând-o. Şi m-am plâns când am mâncat salata de caracatiţă fără furculiţă? De fapt, şi când ai încercat să mă convingi să îmi scot hainele să înot dezbrăcată azi-dimineaţă, cred că m-am purtat destul de bine.

— Sunt mulţumit că mi-ai amintit de asta, spuse el nepărând prea vesel.Aş vrea să îmi cer scuze pentru că te-am făcut să te simţi atât de jenată

azi-dimineaţă. În fond, tu eşti...

— O snoabă.

— Eşti văduva prietenului meu.

— Asta este tot ce gândeşti în ceea ce mă priveşte? Privind-o dintr-o parte, el îşi duse degetele la buze.

— Eu... da. Apoi, dând din cap energic, continuă emfatic, prea emfatic: Da, eu o văd în tine pe văduva lui Jackson.

— Alex, asta este ca şi când aş spune: „*Ţi-l prezint pe prietenul meu, Alex. Este un absolvent al Universităţii Braxton*”. Asta ar putea fi adevărat, dar, de fapt, nu spune nicio zecime despre cine şi ce eşti. El privi într-o parte, dar ea îi luă de mânecă şi îl făcu să o privească din nou.

— Când te uiţi la un curcubeu, nu vezi numa partea roşie, nu-i aşa?

— Sandy, ne cunoaştem numai pentru că ești văduva lui Jackson. Nu pot să uit asta.

— Da? Cred că ai şi uitat-o de câteva ori, spuse ea calm, în timp ce îşi puse mâna pe pieptul lui. Inima îi bătea puţin prea repede.

— Şi am recunoscut că am greşit. Am greşit prin felul în care ţi-am vorbit pe plajă şi am greşit când te-am sărutat ieri. Te rog să accepţi scuzele mele.

— Nu, nu le accept. Ea îşi trecu mâna peste partea din față a cămăşii lui, şi cu cealaltă îi cuprinse umărul. Dacă aş accepta, viaţa mea nu ar fi decât o repetare a ceea ce am lăsat în urmă. Îl împinse spre un scaun, apoi îi dădu un brânci uşor, până când el se, aşează. Aplecându-se peste el, continuă: Şi îţi dai seama cum e să repeţi o vară, nu-i aşa? Apropiindu-şi faţa de a lui, îşi coborî vocea până la şoaptă.

— Oameni artificiali, cu zâmbete insignifiante. Alunecându-şi mâna pe ceafa lui, îşi plimbă degetele prin părul lui.

— Când oamenii stau acolo unde li se spune să stea, când niciunul nu îndrăzneşte să devieze de la scenariu şi... Faţa lui se înălţă, gura îi era întredeschisă şi arăta ca şi când s-ar fi aşteptat ca ea să explodeze. Dar ea îi rezervase un şoc mai puternic...

— Unde nu sunt surprize ca astea? continuă ea. Ea îşi aplecă faţa şi, privind în ochii iui, îl sărută apăsat pe buze. Nu slăbi apăsarea, ci se concentra pe gustul de miere ai buzelor lui şi pe expresia ochilor lui. Se măreau, odată cu entuziasmul ei.

Când el îşi dădu seama că ea nu are de gând să îi dea drumul, o trase în braţele lui şi o sărută şi mai adânc.

CAPITOLUL 4

Odată ce Alex o îmbrăţişa, ea nu mai putu să controleze sărutul. Îl controla el.

Voia să înapoieze ceea ce primise, o răscolitoare lecţie în ce priveşte surprizele.

Şi ar fi mers, dacă ea nu şi-ar fi închis ochii. Cu acel semn al predării, provocarea dispăru şi tot ceea ce mai voia era să o atingă cu buzele lui. Sărutări dulci, moi, ca fluturii, care să fi început de la pleoape şi să se fi terminat cu vârful picioarelor. El începu să coboare pe obrazul ei, pe gât şi pe umerii catifelaţi.

Rămânând acolo prea mult, îl făcu şi pe el să cedeze. Alunecându-şi mâinile pe sub coatele ei, îşi trecu degetele lungi peste corpul şi sânii ei ridicaţi.

— Ah, Sandy, murmură el, trăgându-i rochia sub

unul din sfârcuri. Îşi coborî gura peste vârful roz. Cu fiecare nou gust, foamea lui crescu. Când ea îi prinse capul în mâinile ei şi îi rosti numele, ştiu că, dacă nu s-ar fi oprit în acel moment, nu s-ar mai fi oprit niciodată. Retrăgându-se încet, îi trase rochia peste sân şi o privi pe sub pleoapele pe jumătate închise. Privirea ei era încă plină de dorinţă.

Ea îi şopti din nou numele, apoi îşi deschise ochii. Încet, se desprinse din îmbrăţişarea lui. Retrăgându-se un moment, îl lăsă cu dorinţa de a avea mai mult. Asta nu se va mai întâmpla din nou. El îşi puse coatele pe genunchi şi privi drept înainte.

— Alex, nu ar fi trebuit să mergem atât de departe. Nici nu încerca să reprime momentul şi nici nu îi părea rău. Oricum, era conştientă de ceea ce se întâmplase între ei.

— E-n regulă. Îi zâmbi cald, ea încercă să-i răspundă, dar nu reuşi, el râse încet.

— Vom supravieţui.

Alex se transformase într-un ghid pentru împrejurimi şi era numai din vina ei.

El se scuză pentru masa lor puţin prea aglomerată, şi plecă în căutarea chelnerului. Astăzi, voia să o ia într-o plimbare în jurul oraşului. Vizitaseră o mănăstire în ziua ce urmase serii de la Bertram şi petrecuseră ziua de ieri într-un muzeu de arheologie în aer liber. Dacă Alex o va ţine în ritmul ăsta, va avea nevoie de pantofi noi, într-o săptămână. Pasul lui energic nu o putea păcăli; ştia ce încerca el să facă. Încerca să şteargă amintirea nopţii din grădina lui Bertram.

Ea scoase un cub de gheaţă din paharul ei, îi aruncă în gură şi zâmbi. Nu avea nicio şansă. De la

petrecerea lui Bertram, ea crezu că putuse să învingă bătălia cu Alex şi să se impună.

Tandreţea lui delicioasă zdrobi această posibilitate. E adevărat că ea provocase sărutul acela nebun, dar Alex fusese cel care îl transformase într-un act pasional, de răzbunare. Dacă l-ar fi terminat acolo... dar el nu îl terminase acolo. Continuase cu sărutările alea păgâne până când ea crezuse că i se va topi în braţe. Apoi, el îi dădu lovitura de graţie şi toate intenţiile ei de a nu-i ceda lui Alex Stoner purtau acum direcţia infern. Sau poate rai? O purtase dincolo de pragul spre rai, când îi şoptise numele şi, în ciuda a ceea ce îi spusese ea, nu avea de gând să se mai întoarcă. Ea îşi sprijini braţul de masă, în timp ce îl privea pe Alex făcându-şi loc prin mulţime. Şi nu era singura care privea mişcările superbului lui corp musculos care se strecura printre scaune şi mese. Îl priveau şi alte femei, zâmbetul lor demonstrând clara lor apreciere. Câteva o studiară apoi pe Sandy şi una dintre ele chiar îşi scutură capul. Gestul femeii ar fi putut să nu însemne nimic, dar ea îi dădu propria ei interpretare. Un fel de „*minunat*”. Ea îi zâmbi femeii, în timp ce Alex se apropia de masă.

— Mi-a trebuit mai mult timp decât mă aşteptam. L-am găsit, în sfârşit, pe chelnerul nostru. Era afară, juca fotbal cu prietenii lui. Când ea îl privi, făcu în aşa fel încât să fie sigură că Alex va sesiza un zâmbet uşor pe faţa ei. *Nu am uitat sărutul din grădină şi nici tu nu l-ai uitat*

— Nu face nimic. Pot fi răbdătoare. El luă sticla de oranjadă, bău şi o puse înapoi pe masă.

— Gata?

— Aproape. Trăgându-şi puloverul de pe umeri,

ea îşi băgă mâna în buzunar şi, scoţându-şi lănţişorul de aur, zise:

— Eleni mi la scos în noaptea în care am sosit şi nu sunt în stare să îl prind singură, din cauza încheieturii. Vrei să mi-l prinzi tu?

— Desigur. Trebuia să aibă încredere. Nu ezitase, recunoscu ea, şi nici nu păruse intrigat de această capcană. Nu reuşi să se ascundă la fel de bine când ea se aplecă înainte în scaunul ei. Rochia ei fără mâneci, de vacanţă, atât de modest croită în faţă de parcă era a unei eleve de liceu, o dezgolea aproape până la jumătatea spatelui. Când termină, el păşi din nou în faţa ei cu mâinile în buzunarele pantalonilor lui scurţi kaki.

— Ce-ai spune dacă am arunca o privire pe la nişte magazine de bijuterii? Cele mai multe sunt numai la vreo sută de metri de aici, spuse el.

Ridicându-se, ea îşi îndreptă partea din faţă a rochiei care abia îi ajungea până la genunchi, apoi îşi luă poşeta şi puloverul şi le puse sub braţul bandajat. Luând cu nonşalanţă sticla cu oranjadă, spuse:

— Excelent. Poate pot găsi ceva pentru mama mea.

Ochii lui se opriră pe sticlă, imediat ce o ridică.

— Nu prea mi-ai mai lăsat, spuse ea ironizându-l, în timp ce ridica sticla mai sus, ca să vadă mai bine ce a rămas.

— Asta era băutura ta? întrebă el. Ducându-şi degetele la gură, ea îşi mări ochii, aprobând din cap:

— Cred că a fost. Nu te deranjează, nu? Ea remarcă expresia lui surprinsă.

Alex îi privi din nou buzele. Străluceau umede şi

deschise.

— Nu, minţi el.Pe dracu, nu-l deranja.La început, gura ei, apoi a lui, acum din nou a ei.Ar fi putut să îl sărute. Nu. Nu voise să spună asta. Nici măcar lui însuşi. O privi cu suspiciune. Dacă nu ar fi cunoscut-o mai bine, ar crede că ea ar încerca să îl... ce? Să flirteze cu ei? Să-l seducă? O senzaţie neplăcută îi străbătu stomacul la gândul ăsta. Fusese atât de preocupat să lupte împotriva atracţiei lui faţă de ea, încât nici nu observase cât de interesată era ea faţă de el? Singurul fel în care ar fi reuşit să îşi dea seama de asta, cu siguranţă, ar fi fost numai acela de a-i acorda mai multă atenţie.

În timpul plimbării prin magazinele de bijuterii, ea puse întrebări obişnuite despre arhitectura cubistă, colorată în alb, a oraşului şi despre porţile şi jaluzelele din lemn, vopsite în albastru lucios. Mergeau încet, pentru că fiecare floare sau plantă agăţătoare trebuia privită, atinsă şi mirosită. Fără ca ea să îi explice, el înţelegea de ce, Ea îşi aduna amintiri de vacanţă pentru a le împărtăşi, mai târziu, prietenilor de acasă. Şi-o imagina aşezată la o masă imposibil de lungă, vorbind despre excursia ei în Grecia. Se întreba ce ar fi putut spune despre el.

Între două flori, ea îi vorbi despre ce fel de cadou ar voi pentru mama ei. El o asculta numai pe jumătate. Privea din nou felul în care ea comunica prin corp. Felul în care gesticula cu mâna, cum îşi aranja părul. Neafectat era singurul cuvânt la care se putea gândi, în afară de minunat, atrăgător şi plăcut, prin care o putea descrie. Da, ea făcea în aşa fel încât să poată avea un contact fizic cu el,

dar numai accidental, de exemplu trăgându-se înspre el pentru a evita măgăruşul lui Petro Theoderakis. Alex era mai confuz ca niciodată. Îşi imagina doar flirturile ei subtile sau era pur şi simplu ea însăşi? Răbdătoare, sigură şi naturală.

— Alex, cât e de perfecţi arătă ea spre unul din aranjamentele unei vitrine.

— Ce anume? Ea îi aruncă în glumă o privire exasperată.

— Nu erai atent la ceea ce îţi spuneam? Piatra preferată a mamei este peridatul.

Inelul din stânga, acela desenat în formă de omega. Are un peridat în mijloc.

Douăzeci de minute mai târziu, ea ieşi din magazin cu un zâmbet satisfăcut, iar el aflase că măsura de inel a mamei ei era aceeaşi cu a ei, şase şi jumătate. Aflase de asemenea că piatra preferată a lui Sandy era rubinul, dar că prefera pietrele roşii amestecate cu perle. Majoritatea femeilor îi lăsaseră bilete despre astfel de lucruri sau îl făceau să afle prin alţii sau, pur şi simplu, i-o spuneau în faţă. El aflase lucrul ăsta despre Sandy, ascultând discuţia ei cu bijutierul. Nu se gândea să profite de informaţia asta, bineînţeles.

— Vor avea inelul făcut pe măsură cam săptămâna viitoare şi i-i voi putea trimite mamei la timp, pentru ziua ei de naştere. Mulţumesc, Alex.

— Pentru ce îmi mulţumeşti? Pierdu ocazia de a-i răspunde. În timp ce mergeau de-a lungul străzii şerpuite, un grup de turişti care fotografiau de zor îi separară.

În timp ce el aştepta să treacă curioşii, o privi pe Sandy peste capetele lor. O geronie roşie care se înfăşură în jurul unei scări, îi atrase atenţia. Se opri

să privească ghiveciul din care planta groasă creştea şi îşi scutură capul. Când reîncepură să meargă, ea îi apucă de încheietură.

— Alex. Am prieteni la club care ar fi în stare de orice ca să afle cum pot creşte geroniile în felul ăsta. Cum de reuşesc oamenii ăştia?

— Întreab-o pe Eleni. Merseră în linişte câteva secunde.

— Vei avea o grămadă de povestit când te vei întoarce.

— Bănuiesc că da. Iată că se gândea din nou la plecarea ei. Nu putea defini exact acest sentiment, dar îl necăjea faptul că îl simţea, ori de câte ori se gândea că ea nu îi va mai fi aproape.

— Pentru ce îmi mulţumeai acum câteva secunde?

— Pentru că ai avut răbdare până am găsit cadoul perfect pentru mama mea. Ştiu că majoritatea bărbaţilor ar prefera să li se scoată un nerv de la un dinte, decât să însoţească o femeie care face cumpărături.

— Da? Cât e de grav să ai un nerv scos? Nu mi s-a întâmplat niciodată.

Ea îl împinse încet cu umărul, apoi continuă să meargă zâmbind. Surprinzător pentru el, privind-o cum încerca bijuteriile, fusese absolut agreabil. O vedea stând în faţa bijuteriilor, trecând cu degetul peste şirurile de inele. În timp ce le încerca, privirea ei concentrată se amesteca cu surâsul aprobator.La un moment dat, ea îl privi şi îi spuse:

— Îmi place să cumpăr lucruri drăguţe pentru mama. Fraza ei spusă din inimă, îl izbi. Abia de curând reuşise să o găsească pe mama lui şi să se împace cu ea. Îi părăsise, pe tatăl lui şi pe el, când

Alex avea numai cinci ani. Acum, de ziua ei sau de Crăciun, Alex îşi instruise secretara să aibă grijă să aleagă şi să îi trimită un cadou. Era mai mult decât invidios pe Sandy, pentru entuziasmul cu care făcea cumpărături pentru mama ei.

— Sandy!

— Da?

— Cum ai... Ei, nu contează! Începea, oare, să cedeze? După atâţia ani de tăcere despre durerea asta din inimă, era acum gata să-şi deschidă cutia Pandorei în faţa lui Sandy? Îşi închise ochii pentru un moment. Uneori, dorinţa de a vorbi îl gâtuia, dar cu ea era atât de uşor să discuţi. Dumnezeule, tuturor le plăcea să discute cu ea. Strângând din dinţi, îşi reaminti că el nu era bijutierul care, acum câteva minute, nu îşi putuse ţine, gura despre cina pe care o avusese fratele lui ta New Jersey. Ea îşi încetini pasul.

— Voiai să mă întrebi ceva despre mama mea?

— Nu. Ea îl privi o dată şau de două ori şi, deşi părea interesată de ceea ce voise el să o întrebe, abandonă subiectul. Felul ei simplu de a fi şi tactul ei opri acel semnal de alarmă dinăuntrul lui. O femeie care nu cere prea mult? Ideea în sine îl intriga. În timp ce se plimbau pe alei, ea îl privi plină de curiozitate.

— Alex Stoner, cum am reuşit să ajungem aici? Puteam să jur că ne îndreptăm înapoi spre cafenea, dar văd că am ajuns în altă parte, spuse ea.

— Nu există nicio stradă dreaptă în oraş. Fiecare duce la o alta si cele mai multe sunt legate prin alei sau treceri care dau în alte străzi.

— Sună ca şi când oraşul ăsta ar fi un joc de

copii. Ea îşi scuturǎ capul. Cred ca ți-a trebuit o eternitate, până să înveţi să te descurci.

— Nu prea. Tot ce trebuie să reţii este că oraşul se află pe o colină şi toate străzile duc în jos spre chei. Amplasarea asta a fost plănuită cu secole în urmă, pentru a-i încurca pe piraţi. Arătă cu degetul peste umăr. Nimeni nu ne uită, niciodată.

Zâmbi, văzând expresia ei miratǎ. Mai devreme sau mai târziu, ai să te întorci cumva şi vei vedea sau vei auzi sau vei mirosi ceva familiar. Păşi în afara drumului şi arătă spre uşa de lângă el.Ca acest loc, de pildă. Expresia ei sceptică fu înlocuită de un zâmbet:

— E galeria lui Bertram. Indicând drumul prin uşa deschisă, Alex o urmă înăuntru.

Bertram îi zări imediat şi ieşi din spatele biroului.

— Credeam că te ţine prizonieră. Ignorându-l pe Alex, o îmbrăţişă ca un urs pe Sandy şi o sărută pe obraz. Ce ţi-a mai făcut, drăguţă?

— De fapt, mă ţine într-un marş forţat, de la petrecerea ta. Sandy privi peste umăr spre Alex şi-şi ridică sprâncenele:

— Nu-i aşa, Alex? Alex o privi pe Sandy, apoi pe Bertram.

— Vrea să spună că i se oferă un tur clasa întâi prin insulă.

— Are dreptate, aprobă ea. Alaltăieri, am vizitat mănăstirea, iar ieri am fost să vizităm săpăturile arheologice din nord. Azi vizităm oraşul şi mâine mergem să vedem cum face brânza de capră familia lui Eleni.

— A, văd că ţi-a aranjat un program serios. Ei bine, poţi face o pauză ca să mă vizitezi. Priveşte pe cealaltă parte a zidului, Sandy, Acuarelele

acelea ale portului, despre care-ţi vorbeam, tocmai au sosit ieri. În timp ce o privea plimbându-se printre tablouri, Bertram începu să zâmbească şiret.

— Sunt gata să primesc critici. Alex îşi ridică sprâncenele, suspicios. Nu prea ştia ce înseamnă asta.

— Cum adică, să-ţi aducă critici?

— Mi s-a părut că te-am auzit spunând că urăşti să trebuiască să-ţi distrezi musafirii în fiecare minut. Probabil că am auzit greşit. Se pare că Sandy se bucură din partea ta de o atenţie clasa întâi.

— O interesează... începu el.

— Oh, Alex, i-o tăie Bertram. Şi pe tine te interesează la fel de mult. Râzând, Bertram se îndepărtă de el. Hotărând că era mai inteligent să tacă, Alex se îndreptă spre masa de împachetat. *De când*, se întrebă el, *devenise atât de evident interesul lui pentru Sandy? Şi de ce îl încuraja să continue această legătură? Doar Bertram ştia că nu-i păsa de legăturile de lungă durată. Bertram ar fi trebuit să ştie că, în cazul lui Sandy, era singurul tip de relaţie posibil.* Alex încercă să audă discuţia de cealaltă parte a zidului mobil. Cu o muzică de cimpoi pe fundal, ştia că nu avea nicio şansă. Spre nefericirea lui, continuă totuşi să încerce. Nu reuşi să audă decât câte o frântură de frază a lui Bertram şi câte un râs neajutorat din partea lui Sandy. Când simţi că au terminat discuţia, îşi dădu seama ce părere şi-ar fi făcut ei, dacă i-ar fi văzut privind aşa, de cealaltă parte a zidului. Luă repede telefonul, ridică receptorul şi formă la repezeală primul număr care-i veni în minte.Pe la jumătate,

îşi dădu seama că forma numărul biroului lui din Atena şi repuse receptorul în furcă, apoi chemă casa lui din Zephiros. Când o auzi pe Eleni, privi prosteşte spre telefon. După ce menajera îl întrebă pentru a doua oară ce poate face pentru el, o întrebă ce pregătea pentru cină.

— *Kotopoulo Fournou*, repetă el. Şi apoi *Horriatiki Salata*. Mmm. *Loukoumathes*. Îi spuse la revedere menajerei, surprinsă de tonul lui, şi puse receptorul în furcă.

— Vorbesc serios, Sandy. Adu ceea ce ai. Vreau foarte mult să văd ceea ce faci.

— Ce-ai spune de săptămâna viitoare? Ar trebui să am câteva lucruri gata până atunci.

— Abia aştept. Bertram o bătu pe braţ, apoi se întoarse spre Alex.

— Nu cred că trebuie să vadă cum se face brânza de capră. Las-o să mai picteze câte ceva, amice. Cât despre tine, arăţi cam tensionat. Cred că ar trebui să tragi un pui de somn. Care-i cuvântul pe care-l folosiţi voi, americanii?

— Stresat? Of, arăţi stresat

— Tocmai am vorbit cu secretara. Avem ceva probleme cu un furnizor de lână.

Se întoarse spre Sandy. Gata? Ea îl urmă, în timp ce se îndrepta spre uşă.

— Of, furnizor de lână. Furnizorii ăştia de lână pot fi foarte stresanţi, zise Bertram, trăgându-se de mustaţă. Poate o cină bună şi cartofi şi puţină salată or să te facă să te simţi mai bine. Ah, şi poate nişte prăjituri cu miere te-ar face să te simţi şi mai bine. Alex se opri brusc, făcând-o pe Sandy să se împiedice de el.

— Îi voi sugera meniul lui Eleni. După ce o

reechilibra pe Sandy, îi aruncă o privire fulgerătoare lui Bertram. Scoţianul râse. Evident, auzise discuţia pe care o avusese cu menajera şi acum îi dădea de ştire.

— Fii atent la furnizorii de lână, spuse Bertram, ăştia îţi iau ochii dacă îi laşi în voia lor.

— Da, o să-mi amintesc, răspunse Alex, calm. Sperase ca privirea încruntată pe care i-o aruncase lui Bertram să fi reuşit să exprime un amestec – judicios de stânjeneală, scuze şi mai ales un avertisment. Dacă nu, va trebui să aibă de-a face din nou cu ei, săptămâna viitoare. Săptămâna viitoare. Tentaţiile raiului şi ale infernului şi ochii ei căprui îi apărură pe ecranul minţii în timp ce-şi imagina următoarele şapte zile cu Sandy.

— Alex, o să te superi dacă nu o să mergem să vedem cum se face brânza de capră?

— A fost visul vieţii mele, dar am să trec peste asta.

— Glumeşti?

— Da.

— Poate că fratele lui Eleni o să ne lase să vedem procesul săptămâna viitoare.

— Cred că o pot convinge. Oricum, pe Bertram par să-i intereseze tablourile tale, nu?

— Alex, ştiai că a fost critic de artă în Glasgow, înainte de a veni şi de a se muta aici?

— Mi se pare că a menţionat ceva de felul ăsta. Menţionase pe dracu'. Alex îl cunoştea pe Bertram de mai mult de trei ani şi sălbaticul ăsta de scoţian nu menţionase niciodată aşa ceva. Alex o conduse să vadă alte cergi aranjate în vitrina unui alt magazin de pe chei. Privind marginile unui teanc înalt, împinse la o parte primele trei bucăţi şi-l privi

pe-al patrulea.

— I-am vorbit de o serie de peisaje cu marea şi părea să-l intereseze. Ce vrei să faci cu covorul ăla?

— Îi controlez calitatea. Suflă peste lână, apoi îşi încreţi sprânceana, văzând gaura rămasă pe covor.

— Peisajele astea marine ale tale, spuse el în timp ce continua să controleze covorul, îl numără printre ele şi pe cel la care nu mi-ai dat voie să mă uit?

Îşi întoarse capul, pentru a o privi.

— Da, dar ţi-l arăt acum, dacă vrei. Numai când lucrez nu-mi place ca lumea să privească. Îşi ridică bărbia în direcţia covoarelor.

— Alex, şopti ea, n-o să te întrebe proprietarul de ce îi răscoleşti aşa marfa?

Sinceritatea ei era dezarmantă şi îl făcu să o ironizeze din nou. Încercând să arate vinovat, el privi în jur, apoi se aplecă spre urechea ei:

— Eu sunt proprietarul. Expresia de pe faţa ei se transformă din surprindere în râs, şi el i se alătură. Ea îi făcu cu degetul.

— Eşti un băiat foarte neastâmpărat. El se înapoie la covoare, părând încă amuzat.

Adevărul era că nu o putea privi în ochi, de vreme ce-l numise neastâmpărat.

Cuvintele astea îl conduceau direct la Delphi şi la momentul când o sărutase pentru prima dată. Nimic nu mai fusese la fel de atunci. Îşi limpezi vocea.

— Ştii că nu omorâm oile ca să facem covoarele astea? Şi că aceste covoare sunt vândute după greutate şi nu după mărime? Cu cât este mai greu covorul, cu atât este mai preţios. Dacă te

interesează să cumperi câteva, te pot ajuta să alegi. Pot fi expediate de aici.

— Mi se par atât de frumoase toate, spuse ea, trecându-şi degetele peste lâna albă şi moale. Îmi vine să mă ghemuiesc pe unul dintre ele şi să trag un pui de somn.

În timp ce o privea trecându-şi degetele prin lână, şi-o imagină nu ghemuită, ci mai degrabă întinsă pe covor... purtând rubine şi perle... şi nimic altceva. Simţi dorinţa strângându-i-se jos, în stomac,... şi încă şi mai jos.

— Ei bine nu e obligatoriu să le alegi astăzi, spuse el puţin mai brusc decât era nevoie. Ea îşi trase peste cap câteva şuviţe de păr.

— Da. Acoperindu-şi ochii cu mâna, ea privi la soare, apoi la umbră.

— Alex! El se simţi pierzându-se în ochii aceia enormi ai ei.

— Ţi-ar plăcea să te întorci acasă şi să pictezi, nu-i aşa?

— Ţi-ar displăcea dacă ne-am întoarce atât de devreme?

Da, mi-ar displăcea daca ne-am întoarce şi tu te-ai apuca să pictezi. Mi-ar plăcea mai mult să te dezbraci, să-ţi pui rubinele şi perlele şi să te întinzi pe cea mai albă şi mai groasă cergă. Şi, când vom termina, să dormi zile în şir. Dar, în loc să spună asta, el înghiţi în sec.

— Nu, deloc. Am de lucru pentru vizita aia a fraţilor Grimaldi.

— Ei sunt cei care au catalogul ăla minunat cu decoraţiuni?

— Da. Şi dacă fac afacerea cu ei, voi putea deschide cea mai mare piaţă a mea de până

acum.*Ar fi trebuit să se concentreze în legătură cu afacerea Grimaldi*. Îşi spuse el, *şi să uite de rubine şi perle, şi de tot restul închipuirii ăleia.*

— Ai să te arzi. Sandy î! privi pe Alex, în timp ce cobora ultimele trepte ale scării care ducea la plajă. Ea încerca să nu-l facă să audă oftatul sau să vadă mina ei de uşurare.

— Mulţumesc că ţi-ai pus costumul de baie.

— Păi dacă ai insistat că trebuie să-l purtăm, mulţumesc că ţi l-ai pus pe ăsta, răspunse el, trăgând cu ochiul la bikiniul ei alb cu flori. E unul nou, nu?

— Da, este. Privindu-şi scumpul costum de baie, se ruga în gând să-şi fi amintit să scoată eticheta. De unde ştii?

— Mijlocul ţi-e mai alb decât restul corpului.Ai nevoie de o loţiune de plajă. E un soare diferit, aici.

— Alex, Zephiros nu are un sistem solar diferit. Soarele care străluceşte aici e la fel ca acela din Atlanta. În afară de asta, nu reuşesc niciodată să-mi dau cu cremă pe spate. El era tocmai pe cale să deschidă un şezlong de plajă.

— Am să te ajut eu. Aşezându-se pe pânza colorată, îşi lăsă capul pe spate, îşi deschise ochii şi eliberă aerul din plămâni cu un oftat.

— Doar peste un minut. Trecându-şi dinţii peste buza inferioară, ea zâmbi.

Săptămâna asta fusese o tortură pentru el. Oricât ar fi fost de limitată experienţa ei sexuală., era convinsă că-l aprinsese. Tot ceea ce avea el de făcut era să intre în camera în care era ea şi tensiunea dintre ei creştea imediat. El continua să-i ceară să-l aştepte afară. El era o bombă sexuală cu

ceas; nu mai putea să aştepte prea mult. Mai târziu sau mai devreme, vor face dragoste. Până atunci, ea va continua să-l privească drept în ochi şi să viseze la ceea ce se va întâmpla cu ei. Şi să se întrebe ce-l făcea să fie încă reţinut. Ascultând muzica micilor valuri de la ţărm, ea se întoarse pentru a-l privi. În mai puţin de două săptămâni de când erau pe insulă, tenul lui se bronzase foarte frumos. Părul, de un blond deschis, se deschisese şi mai mult la culoare, iar din contrastul cu pielea lui, rezultase un bărbat devastator de atractiv. După un minut, el spuse:

— Sandy!

— Ce-i?

— Ai fi putut fi demult pe plaja asta, dacă mi-ai fi cerut să-mi pun costumul de baie. Ridicându-se, ea încrucişă picioarele şi începu să desfacă bandajul de plastic de la încheietură. Mâna îi devenise destul de puternică încă de acum câteva zile pentru a putea renunţa la atelă.

— Aş fi putut, dar tu mi-ai părut puţin stresat în ultimul timp.

— Eu?

— Da, tu. Ştiu cât de mult îţi place apa. Vreau să spun că mi-am dat seama cât de mult te relaxează. N-am vrut să insinuez nimic.

El îşi rearanjă poziţia în scaunul de pânză şi strânse din umeri:

— Ar fi trebuit să-ţi fi spus mai devreme, dar m-am gândit că erai atât de ocupată cu pictatul încât nu te interesa plaja. Întorcându-şi capul, el o privi:

— Îţi dai seama că ai un fel de zâmbet secret când pictezi?

Ea îşi ridică marginea pălăriei de culoare violet,

apoi şi-o scoase. În ultima săptămână, el alternase mersul în vârful picioarelor în jurul ei cu plimbări şi conversaţii. El era de-a dreptul adorabil în dimineaţa aceea şi ea era înnebunită.

— Să ştii, Alex Stoner, că sunt foarte serioasă când pictez.

— Eşti fericită de-a binelea, o corectă el, punctând-o cu degetul. Uiţi că te-am privit pictând timp de şase zile.

— Bine. Mărturisesc că sunt o persoană foarte fericită, şi totul ţi se datorează ţie.

Zâmbetul lui relaxat îngheţă. El se întoarse pentru a căuta prin coş.

— Mie? îi arunca o cremă de plajă şi ea o prinse. E un lucru ciudat ceea ce ai spus.

Ea îşi aranjă partea superioară a bikini-ului, apoi îşi întinse picioarele. Turnându-şi o cantitate bună de cremă în palmă, începu să-şi ungă pielea.

— Nu, nu e ciudat. Tu m-ai adus pe insula asta, m-ai prezentat prietenilor tăi, mi-ai arătat împrejurimile. Pictez exact ceea ce vreau. Şi în după-amiaza asta o să-mi duc lucrările la galeria prietenului tău. De ce n-aş fi foarte fericită? Te-ai purtat minunat cu mine. El nu răspunse imediat. Întinzând crema pe interiorul unei coapse, era atentă să şi-o ungă în întregime.La fel făcea şi Alex.

Punându-şi pe cap o şapcă de baseball, încercă să privească departe, la orizont:

— Nu ştiu. Probabil că simţi lipsa prietenilor şi a familiei. Te-am văzut scriind scrisori şi vederi.

— Da, este adevărat. Ea îl observă trăgând cu coada ochiului spre corpul ei. Crema alunecoasă, soarele fierbinte şi ochii lui albaştri se amestecau

într-o lungă mângâiere. El continua să o privească în timp ce-şi muşca buzele, apoi privirea lui alunecă spre triunghiul de material de sub buricul ei. Dacă privirea lui ar fi fost o mângâiere... Îşi strânse picioarele. Senzaţia asta delicioasă pe care o simţea, era de două ori mai puternică pentru că amândoi se prefăceau că nimic nu se întâmplă. El respira acum pe gură. Excitată de magia senzuală pe care o răspândea el, ea îşi trecu degetele peste partea de sus a coapselor şi apoi pe părţile laterale, în jos.

— M-ai făcut să mă simt binevenită aici.

— Aşa şi eşti, murmură el în şoaptă.

— Vreau să spun că m-am simţit mai mult decât un simplu oaspete, în casa ta.

Acum, ea îşi dădea cu cremă peste partea de deasupra bikinilor. Desenând cu degetele mici cercuri peste părţile neacoperite ale sânilor, ea îi zâmbi.

— Mă simt ca şi când m-ai fi primit în familia ta. Dintr-odată, el se întoarse cu spatele spre coş şi magia dispăru. Scoase dinăuntru o pungă de cireşe. Părea să acorde o importanţă enormă alegerii celei mai bune cireşe.

— Familie? Despre ce familie vorbeşti? Ţinând o cireaşă de coadă, el apucă fructul cu dinţii apoi îşi concentră privirea spre orizont.

— Bertram, Eleni şi soţul ei. Grupul ăla care a trecut pe aici noaptea trecută şi cei de la petrecerea lui Bertram. Chiar dacă nu sunt legaţi prin sânge sau prin căsătorie, au devenit cumva familia ta. El mestecă cireaşă, apoi scuipă sâmburele în nisip:

— Nu cred că înţelegi... Începu el, căutând prin

pungă o altă cireaşă.

— Ba da, spuse ea, ungându-se cu cremă pe braţe, împrejurul încheieturii. Ei te iubesc, le pasă de fericirea ta şi sunt acolo ca să te susţină. Familia mea face acelaşi lucru, numai că are tendinţa să treacă peste limite. Şi ai tăi încearcă să-ţi aranjeze întâlniri?

— Nu, răspunse el, ridicându-şi privirea de pe pungă şi privind-o pentru câteva secunde. N-am fost niciodată apropiat de puţinele rude pe care le am. Nu mă gândesc la oamenii ăştia de pe Zephiros ca la un fel de altă familie şi nu pretind că locul ăsta mă acaparează în vreun fel. Oricum, nu în felul în care te gândeşti tu la familia ta sau la casa ta din Atlanta. De ce zâmbeşti aşa?

Punând capacul pe cutia cu cremă, ea o lăsă să-i cadă în poală. Luă un elastic şi, ridicându-şi părul, îl prinse într-un fel de coadă de cal, în creştet.

— Alex, îţi place să crezi că n-ai nevoie de nimeni sau de nimic care să-ţi umple inima, în afara afacerilor tale. Iar eu nu cred asta. Tu eşti prea bun, prea atent.

— Nu sunt un tip sentimental, Sandy. N-am fost niciodată şi nu voi fi niciodată.

Strânse punga şi o aruncă la coş. Ştergându-şi mâinile una de alta, o privi din nou.

— Şi-acum, am vorbit destul despre mine. Hai să-ţi dau cu cremă pe spate.

El desenă cercuri rapide cu degetele, arătându-i că ar fi trebuit să se întoarcă.

Cu cât se ţinea mai departe de observaţiile sentimentale despre viaţa lui, cu atât mai mult se relaxa. Atentă la încheietură, ea începu să se rotească stângaci pe prosop. El îngenunche pentru

o clipă, apoi o prinse de braţe şi o ridică.

— Ce faci?

— În sfârşit, o să te bag în apă, spuse el, în timp ce o luă în braţe şi începu să alerge cu ea. Ea nu mai avu timp să ţipe, când el o strânse la piept.

— Să nu îndrăzneşti, Alex, dă-mi drumul. Chiar acum?

Dar el înainta până când apa îi ajunse la fund, apoi îi dădu drumul. Ultimele cuvinte pe care le rosti ea înainte de a-şi prinde nasul cu degetele, au fost:

— Ai să vezi tu!

După o luptă aproape mortală cu apa, în care el învinse, renunţă să o mai facă să sufere şi se mulţumi să arunce cu apă în ea, de la câţiva metri.

— L-am chemat pe Bertram, înainte de a coborî pe plajă.Ne aşteaptă în jurul orei şase.

— Foarte bine, spuse ea, înotând în apropierea lui, apoi în jurul lui, de câteva ori. N-o păcălise. Lupta din apă fusese o încercare de a rupe tensiunea sexuală dintre ei şi ea avea de gând să încerce din nou să o refacă.

— I-am promis lui Eleni că o voi învăţa în după-amiaza asta cum să facă plăcintă cu piersici. Îşi ridică mâna, pentru a se proteja de apa pe care ei reîncepuse să o arunce spre ea.

— Opreşte-te! Alex, opreşte-te! Ea făcu greşeala de a-i răspunde şi îl stropi cu apă, dar în următoarele cinci minute regretă gestul.

Jocul acesta ţinu până târziu, după-masă, când făcură plăcintă şi apoi o porniră prin oraş. Cu pânzele atent aranjate pe scaunul din spate, şi cu plăcinta aşezată în poală, Sandy îl asculta pe Alex vorbindu-i despre fraţii Grimafdi.

— Au magazine specializate în decoraţiuni în Beverly Hills, Palm Beach, şi alte locuri din astea. În fiecare vară amândoi îşi iau nevestele şi călătoresc prin diferite părţi ale lumii, pentru a alege lucruri pentru magazinele lor.

— Şi vin să-ţi vadă covoarele?

— Da. Îi aştept săptămâna viitoare. Senzaţia de gol din stomac se extindea tot mai repede. Cum de trecuse timpul atât de repede? În câteva zile, ea îl va părăsi, oare, cu adevărat? Spunea tot soiul de lucruri pe care fusese învăţată să le spună, dar inima ei nu. Participa la discuţie.

— Înţeleg. Oricum, sunt sigură că-mi voi scoate bandajul ăsta până atunci. Am s-o şterg cu suficient timp înainte, ca să-ţi poţi aranja casa în vederea primirii lor.

El parcă maşina în spatele galeriei şi trase frâna de mâna.

— Nu-i cazul să-ţi faci probleme. Nu primesc niciodată clienţii aici. O să plec la Atena, ca să-i întâlnesc. Ea se aştepta ca el să spună ceva despre plecarea ei, dar el nu menţiona nimic. Privind plăcinta, ea se lăsă în voia acelei raze de speranţă, în timp ce reflecta asupra ultimei săptămâni. Chiar şi în casa asta enormă cu un etaj, el reuşise întotdeauna să fie aproape de ea sau cei mult la câţiva paşi.

Singura excepţie era când picta. Atunci, el intra în biroul lui şi dădea telefoane sau cobora la plajă să înoate. Apoi, adesea, apărea cu câte o limonadă, pe la jumătatea dimineţii, sau cu câte o băutură după-amiaza, insistând că ar trebui să facă o pauză şi să stea împreună. Cu toate că el îi stătea mereu în preajmă, reuşise să n-o atingă

niciodată. Cu toată masca aia de persoană răbdătoare, cum fusese odată, Sandy nu se simţise nicicând atât de vioaie, atât de dispusă, atât de doritoare să fie iubita lui. Ea îşi închise ochii pe jumătate, în timp ce întrebarea aia care o deruta revenea mereu. De ce nu încercase până acum să facă dragoste cu ea? Ce-l reţinea? Bineînţeles că asta s-ar fi putut datora faptului că ea era văduva prietenului lui. Dar Jackson şi Alex nu se văzuseră încă dinaintea căsătoriei ei cu Jackson şi, cu excepţia unor scrisori ocazionale, cei doi nu prea mai păreau preocupaţi unul de celălalt. Alex nu-l mai menţionase pe Jackson de câteva zile. Şi dacă se gândea bine, de la petrecerea lui Bertram nici ea nu-l mai menţionase. Fără cel mai mic sentiment de vinovăţie, ea realiză cât de plăcut era să nu vorbească despre Jackson.

În timp ce Alex descărca pânzele de pe scaunele din spate, ea îl privi şi zâmbi. Nu-şi imaginase privirile pe care el putuse să i le arunce toată săptămâna, una chiar în momentul ăsta. Era tipul aceia de privire care o făcea să se simtă şi puternică şi slabă în acelaşi timp. Iar săptămâna următoare era încă departe de după-amiaza asta. Planurile mai puteau fi schimbate. Orice s-ar fi putut întâmpla până săptămâna viitoare. Absolut orice. După ce ajunseră în galerie, după ce Alex aranja cu atenţie pânzele lângă perete, el rupse o bucată de plăcintă şi o mâncă.

— Trebuie să-ţi spun, Alex Stoner, că ai întrecut limita. Am lăsat două bucăţi de plăcintă în bucătărie, şi, dacă nu te superi, asta era pentru Bertram.

Punând plăcinta pe un dulăpior, ea se întoarse cu

spatele la Alex, dar nu înainte de a-l vedea rupând o altă bucată de plăcintă.

— Bertram! Vrei să fii amabil şi să iei plăcinta înainte ca Alex s-o dea gata?

Aşteptară câteva secunde, până ce Alex îl chemă, îşi lingea degetele.

— Asta-i ciudat. Nu lăsa niciodată locul ăsta nesupravegheat.

Privirea lui de băiat neastâmpărat dispăru când, ridicând mâna spre ea, spuse;

— Aşteaptă aici.

Ea îl privi, în timp ce el îi căuta pe Bertram în toate locurile posibile din galerie.

— Acolo te-ai uitat? întrebă ea, arătând spre o uşă unde Alex nu controlase.

— Mă îndoiesc să fie acolo, spuse el, scuturând din cap. E o veche debara pe care o foloseşte rareori. După un moment, ridică din umeri. Să încercăm totuşi.

În timp ce ea controla debaraua, Alex se îndreptă spre o ieşire laterală.

— Mă duc până acasă la el, poate că... Alex nu-şi termină fraza.

— Oh, nu! Alex! Alex, vino repede. Bertram zăcea sub o cutie cu bucăţi de lemn şi ce mai rămăsese din rafturile făcute din cărămidă şi lemn. Faţa îi era palidă, rana dintr-o parte a tâmplei îi sângera şi părea leşinat.

— Alex, respiraţia abia-abia i se simte. Pulsul e foarte slab. Alex înjură, ridicând cărămizile şi bucăţile de lemn de pe prietenul lui. Fără să se mai gândească ia încheietură, Sandy interveni şi ea.

— Bertram, nu te lăsa, spuse Alex. Te vom scoate de acolo într-un minut.

Îngenunchind lângă Sandy, îl striga pe Bertram, dar acesta nu dădea niciun răspuns.

— Sandy, trebuie să-l scoatem de aici. Ea îl apucă de braţ.

— Nu. Nu-l scoatem până nu vine un doctor care să ne spună că-i în regulă. Poate are vreo leziune internă. Trebuie să găsim un doctor. Alex se propti pe călcâie şi-şi şterse gura cu dosul palmei.

— N-avem cum. Doctorul Constantine e la Atena, pentru weekend.

— Atunci trebuie găsit un altul. Sângerează, spuse ea, apucând grăbită mâna lui Bertram, pentru a-i simţi pulsul.

— Alex, mă asculţi? Alex privi încruntat.

— Pe aici nu mai e niciun alt doctor, spuse el calm.

CAPITOLUL 5

Sandy privi neîncrezătoare la Alex.

— Niciun alt doctor? Asta-i groaznic! Atunci cheamă spitalul.

— Sandy, nu suntem în Atlanta. Aici nu-i niciun spital.

— Ei bine, ce aveţi atunci? El îşi trecu degetele prin păr.

— Avem o clinică mică. Ea înghiţi în sec şi făcu tot ce putu pentru a-şi ascunde nesiguranţa care-i transforma trăsăturile feţei. Spuse încet:

— Şi dacă doctorul e la Atena, atunci poate că a rămas sora? Am putea telefona după ea.

— Sora a plecat cu el. Râsul lui Alex se auzi ca un sunet stins în mica debara.

— Au întâlniri cu alţi doctori şi surori pentru a spori numărul personalului.

Scuturând din cap, Sandy îl prinse din nou pe Bertram de mână, pentru a-i controla pulsul:

— E tot scăzut, Alex, şi priveşte-i faţa. Devine din ce în ce mai palid. Cred că e sub stare de şoc. Poţi să-mi aduci nişte pături din casa lui şi...

— Şi ce?

— Am făcut un curs de prim-ajutor. Asta-i. Încearcă să telefonezi la hoteluri şi vezi dacă în vreunul e găzduit vreun doctor sau o soră. Vocea ei era joasă, gravă, când sublinie: Este vorba despre o lovitură la cap. Serioasă.

Alex inspiră lung şi încet, apoi îşi trecu din nou mâna peste gură. Posibilitatea ca Bertram să nu-şi poată recăpăta cunoştinţa îl şocă. Sandy avusese dreptate când spusese că prietenii lui de pe Zephiros deveniseră familia lui. Cel puţin omul ăsta. De ce avusese nevoie de atâta timp, ca să-şi dea seama? Simţi mâna lui Sandy pe umărul lui.

— Grăbeşte-te, Alex.

Cinci minute mai târziu, ei îl înfăşurară pe Bertram în două pături, îi curăţară şi îi bandajară rana de pe frunte şi îl controlară să vadă dacă nu are oase rupte.

Gândul că totul era în ordine, fu singurul moment liniştitor, de când îl găsiseră acolo. Gândul că l-ar fi putut pierde pe Bertram îl zgudui pe Alex mai mult decât s-ar fi aşteptat. Calmul care-l cuprinse văzând-o pe Sandy bandajându-i, îl surprinse de asemenea. Când nu-i lua pulsul, îi privea pupilele. În timp ce-l striga pe nume, de fiecare dată Sandy îi masa încheieturile mâinilor.

Alex trase telefonul în debara. Îi privea când pe Sandy, când pe Bertram, în timp ce telefona la toate cele câteva hoteluri de pe insulă.

Cu fiecare răspuns negativ, sentimentul lui de neputinţă crescu. Învăţase demult din viaţă, că dacă vrei ceva cu disperare, ai toate şansele să fii dezamăgit.

La un moment dat, Sandy îl privi, şi el nu putea spune că nu văzuse sclipirea aceea de frică din ochii ei, Masându-şi fruntea, lupta cu oboseala care începea să-l cuprindă. N-avea de gând să se lase.

— Mai este încă un loc. Hotelul *Apollo*, de cealaltă parte a insulei.

Douăzeci de minute mai târziu, un tânăr doctor australian îngenunche lângă Bertram, în debara. Sprijinit de zid, cu degetele apăsate pe frunte, Alex răspundea întrebărilor doctorului, împreună cu Sandy. Cunoscutul şi universalul „*hmmm*” fu singurul cuvânt pe care-l rosti doctorul, când îi examina pe Bertram. După ce sparse o fiolă de amoniac şi i-o dădu s-o miroasă, scoţianul îşi recapătă cunoştinţa, înjurând.

— Pare să aibă voinţa de a trăi, cel puţin pentru a ne vedea pe toţi în iad în jurul orei ceaiului. Dar, oricum, atenţie la capul lui. Din cauza durerilor, va fi al dracului de neagreabil în următoarele săptămâni. Sandy îngenunche din nou.

— Of, Bertram, ne-ai speriat de-a binelea. Îl bătu pe umăr. O să te doară capul pentru câtva timp, dar doctorul spuse că totul va fi în regulă.

În timp ce doctorul se pregătea să-i coasă rana de pe frunte, îl întrebă pe Bertram câteva lucruri. Când termină, se întoarse spre Alex şi spre Sandy.

— Mă voi întoarce mâine, pentru a-l vedea din nou. Cineva va trebui să stea cu el tot timpul, pentru câteva zile. Are o familie?

Alex o privi pe Sandy şi-i întâlni zâmbetul, pentru

prima dată în tot acest timp:

— E un fel de a spune.

— Vom sta noi cu el, zise Sandy. Doctorul îşi ridică sprâncenele:

— Arătaţi amândoi epuizaţi. Dacă credeţi că va fi posibil să staţi treji...

— Cheam-o pe Claire Seurat, şopti Bertram. Cred... Începu el, apoi întrerupse fraza cu o grimasă. Cred că ar putea fi convinsă să îşi petreacă noaptea lângă mine.

— Claire Seurat? Imaginându-şi că e vorba de femeia aceea liniştită care avea în jur de patruzeci de ani, Alex se apropie de prietenul lui. Proprietara noului magazin de cărţi de lângă agenţia de voiaj? Acea Claire Seurat?

Zâmbetul diavolesc al lui Bertram fu un răspuns suficient, dar adăugă în şoaptă:

— Da; îi place fusta mea scoţiană.

După ce o aduse pe proprietara librăriei lângă Bertram şi după ce fu sigur că îl va chema pentru orice motiv, Alex o luă pe Sandy şi se întoarseră acasă, prin ploaia dezlănţuită.

— Îmi amintesc că am întâlnit-o pe Claire la petrecerea lui Bertram. Alex, are un suflet atât de delicat. Se văd de mult timp?

— Nu ştiu. Are librăria aia de câteva luni. Bertram cam evită să discute, nu e genul.

Scuturâ din cap, în timp ce parcă maşina pe aleea circulară din faţa casei lui. Sper să îmi telefoneze, dacă are nevoie de ajutor.

— L-a văzut doctorul. O să fie bine, zău, te poţi relaxa.

El îşi scuturâ capul, ca pentru a alunga temerile.

— Ai dreptate, admise el, nu reuşesc să mă

gândesc la altceva. Privi afară prin parbriz şi văzu că plouă cu găleata. El îmi e un fel de unchi.

— Ce-ai spus? El o privi timid.

— Am spus că, pe cât se pare, va trebui să stăm aici pentru câtva timp.

Zâmbetul ei se transformă într-unul ironic:

— Ştii ce ar spune unchiul tău, nu-i aşa?

Unde e simţul tău de aventurier? zise ea, imitând accentul lui scoţian. Îşi desfăcu centura de siguranţă şi deschise uşa.

— Eşti sigură că vrei să faci asta?

— Se va răscula din nou Sudul? Accentul, ei sudic, dulce, fu tot impulsul de care avea el nevoie, dar când ea sări din maşină printr-un salt prea puţin demn de o doamnă, el fu sigur că avea să o urmeze.

Între maşină şi uşa din faţă, graba lor prin ploaie se transformă într-o adevărată cursă de alergare. Simţi o reală plăcere să o lase să învingă, în timp ce-i privea bluza portocalie şi pantalonii scurţi din in transformându-se într-o a doua piele. Odată intraţi în casă, el trânti uşa, aprinse lumina, aruncă cheile pe masă şi o porni pe coridor, după ea. Ea trecuse deja pragul camerei, când el o urmă fără să mai stea pe gânduri. Ea îi aruncă un prosop, dar el nu îl prinse.

— Nu prea eşti în formă, Stoner, spuse ea privind prosopul de pe duşumea.

Remarca ei, făcută în joacă, fu o expresie de uşurare pe care o simţiră amândoi.

Bertram va fi bine, iar ei erau acasă. El îşi scoase cămaşa udă, se sprijini de uşă şi o privi cum îşi ştergea ploaia de pe faţă. Cu toate că ultimele ore fuseseră extenuante, avea ceva proaspăt pe figura

ei, în ciuda tensiunii la care fuseseră supuşi amândoi. Era acasă. Acasă cu Sandy. Căldura ei îl inunda şi el nu se putu opri să nu o privească. Era strălucitoare, iar aerul din jurul lor părea să vibreze. El închise uşa şi făcu un pas către ea.

— Sandy! Ea îşi coborî prosopul alb de pe obraz:

— Da.Ca si când ar fi făcut asta de o mie de ori până atunci, el ridică un colţ de prosop şi îi şterse picăturile de pe bărbie.

— Ai fost minunată astăzi. Ţi-ai păstrat calmul. Continuă să încerci, fără să te mai dai bătută. El o privi în ochi în timp ce cobora prosopul.

— Şi nici pe mine nu m-ai lăsat să mă dau bătut. Nu ştiu cum voi putea să îţi mulţumesc. Ea îi mângâie cu prosopul urechea, apoi obrazul.

— Nu ştii? Prosopul îi alunecă din mână, în timp ce ea îi prinse obrazul în palmă. Nu cred.

— Nici eu, spuse el, alunecându-şi degetele prin părul ei umed şi trăgându-i faţa spre a lui. El gustă ploaia şi umezeala de pe buzele ei.

— Dumnezeule, eşti frumoasă, reuşi el să mai spună printre nesfârşite sărutări, care o lăsară fără respirație, mai ceva decât fuga lor de mai înainte. Gura lui fierbinte pe buzele ei reci făcu să dispară imediat senzaţia de joacă, înlocuind-o cu un soi de entuziasm erotic care o cuprinse în întregime.

— Credeam că nu mă vei mai atinge niciodată, spuse ea într-o şoaptă grăbită.

Ea îi cuprinse gâtul cu braţele şi îşi apăsă sfârcurile de pieptul lui. El îşi opri respiraţia, apoi simţi că momentul se risipeşte dintr-odată. Nu voia să o atingă şi trebuia să se oprească. O prinse de umeri şi, cu un efort inimaginabil, o desprinse de el.

— Ce s-a întâmplat? Ce nu e în regulă? El deschise gura, apoi inspiră greu, înainte de a răspunde.

— Asta nu e o idee prea bună. Ea clipi, neînţelegând, apoi îşi deschise braţele surprinsă:

— De ce? El luă prosoapele şi le puse în dulăpior, fără a o privi.

— Alex! şopti ea, ducându-şi o mână la gură. Pentru că sunt văduva lui Jackson? Din cauza asta, nu-i aşa? El îşi trecu limba prin interiorul obrazului, fără a o privi.

— Știu că nu am vorbit despre el prea mult, dar e atâta timp de când a murit. Am depăşit partea asta a vieţii şi credeam că şi tu... El o opri la jumătatea frazei:

— Nu-i vorba de asta, Îşi umflă obrajii, apoi scoase aerul afară, printre buzele strânse. Dumnezeule, de ce continua să nege? Da, era absolut o minciună faptul că era nervos pentru că Sandy era văduva prietenului lui, dar ea ar fi acceptat cu mai multă uşurinţă minciuna ăsta decât adevărul. Şi adevărul era că ea era o femeie fără apărare., care trecea prin nişte schimbări incredibile. Era prea vulnerabilă. Şi nu voia să creadă că s-a îndrăgostit de el. Trecând peste toate, şi-ar fi putut imagina că îşi dorea o noapte nebună cu el, dar, când se va trezi dimineaţa, ea va fi tot Sandy Patterson. Şi, oricât şi-ar fi dorit să se fi adâncit în ea şi să o audă strigându-i numele, nu avea de gând să o facă. Fie că ea îşi dădea seama sau nu viaţa ei era acolo, în Atlanta. Poate, surâse în sinea lui, Atlanta era în alt sistem solar. Pentru un lung moment, ea privi şi aşteptă. Era gata pentru el. Gata ca el să spună, *la dracu cu*

toate motivele alea tâmpite, să îi scoată, hainele de pe ea şi să facă dragoste. După toată tăcerea asta stânjenitoare, ea se apropie de fereastră şi trase perdelele grele. Ploaia se oprise la timp, pentru a lăsa să se vadă semiluna înaltă de la orizont. Strălucea peste Marea Egee, dar aproape că nu o observă.

Dacă adevăratul motiv nu era faptul că era văduva lui Jackson, atunci care putea fi? Privi afară pe fereastră, până când ochii o usturară. Apoi, un gând o lovi ca un fulger. Un gând atât de surprinzător, încât aproape că îl ignorase. După un timp, îl întrebă:

— Crezi că dinadins nu ţi-am vorbit de Jackson? El nu răspunse imediat şi ea se întoarse pentru a vedea dacă el mai era acolo. Era. Dezbrăcat până la mijloc, atrăgător dincolo de orice descriere şi privind spre patul gol.

— Spune-mi că nu este adevărat. Arătând ca şi când ar fi preferat să nu fi fost acolo, scărpinându-şi sprânceana cu degetul mare, spuse:

— Bănuiesc că da. Apoi se întoarse şi părăsi camera.

Ea merse spre uşă, dar înainte de a-l urma pe coridor, prinse în mână rama uşii şi se opri. Asta nu putea fi calea cea mai bună ca să rezolve situaţia asta. Dacă i-ar fi spus adevărul despre Jackson, ar fi crezut-o şi apoi ar fi dispreţuit-o, pentru că i-ar fi distrus imaginea despre cel pe care îl admirase cândva. Oricum, ar fi văzut în ea o femeie disperată, care tânjea după el. Da, o sărutase, într-adevăr, dar într-un moment de entuziastă relaxare. Dacă ar fi avut intenţii reale, ar fi sărutat-o de mii de ori toată săptămâna trecută. Îi dăduse

suficiente ocazii. Fusese atât de concentrată asupra propriilor ei dorinţe, încât văzuse numai ce voise să vadă. Din prima zi în care îl întâlnise, citise greşit intenţiile lui. Închizând uşa, se sprijini de ea, lăsând ca greul umilinţei să treacă. Apoi începu să îşi adune forţele, pentru a face ceea ce trebuia făcut.

Două ore de înot în apa rece a mării îi lăsară o piele strălucitoare, iar sângele îi alerga nebuneşte şi gândurile ei erau la fel de răvăşite ca în seara precedentă. Fie ce-o fi, tot trebuia să dea ochii cu ea.La dracu, o voia, o dorea – dar ce ar fi putut spune era încă un mister pentru el. Cel mai bun lucru ar fi fost să o asculte ce are de spus şi să înceapă cu asta. Termină cu îmbrăcatul, îşi prinse ceasul şi II privi. Era zece şi jumătate. Şi ea trebuia să apară undeva, prin preajmă.

O găsi pe Eleni încruntată, făcând patul

— Unde e? Eleni se ridică, punându-şi mâinile în şolduri,. Îşi ridică umerii într-un mod dramatic, cum Alex nu o mai văzuse.

— Nu poate fi pe terasă să picteze, pentru că plouă din nou. Unde e?

Privindu-l mânioasă, Eleni scoase un plic din buzunarul şorţului ei, făcu un pas înainte şi i-l puse în palmă.

— A plecat cu taxiul lui Marcos.

— Ce a făcut? întrebă el, urmând-o din dormitor pe coridor, Când, Eleni?

— Când te-ai dus să înoţi.

— Ce a spus?

— A spus că încheietura s-a vindeca. Mi-a mulţumit şi mi-a dat asta, spuse ea, arătând spre scrisoarea din mâna lui. Tocmai o desfăcea, când

sună telefonul.

— Asta-i ea, spuse el mai mult pentru sine decât pentru Eleni. Îndreptându-se spre telefonul din biroul lui, el strigă peste umăr: ;

— A fost o neînţelegere. Asta-i tot.

— Bună dimineaţa, spuse el pe un ton calm, apoi aşteptă să audă dulcele accent din Sud. Trecură câteva secunde înainte să se aşeze pe scaun, în spatele biroului.

— E domnul Stoner la telefon?

— Maria? Nu se aştepta să-l sune secretara lui administrativă din Atena, iar tonul lui şocat o demonstra.

— Da, eu sunt, Maria.. Îmi pare rău că vă deranjez într-un moment nepotrivit, dar am crezut că trebuie să ştiţi numaidecât. Deşi avusese destule surprize în dimineața aceea, lucrurile nu puteau fi cu mult mai rele.

— Spune.

— Fraţii Grimaldi şi soţiile lor sunt aici în biroul dumneavoastră.Au plecat din Spania mai devreme decât era prevăzut. Domnule Stoner, nu sunt prea încântaţi de voiaj. Una dintre soţii şi-a pierdut bagajul în tranzit şi hotelul nu era pregătit pentru sosirea lor. Ce-aţi vrea să fac cu ei?

Ăsta era ultimul lucru de care avea nevoie astăzi. Trecându-şi mâna peste faţă, deschise ochii şi o văzu pe Eleni punându-i în faţă o tavă cu plăcintă de piersici şi cafea. Zâmbetul ei plin de speranţă îi înmuie inima. Menajerei începuse să îi placă Sandy şi, când el îşi scutură capul, zâmbetul ei se transformă în încruntare. Aproape că trânti tava pe birou.

— Domnule Stoner! spuse din nou Maria.Mă

auziţi? Ce aţi vrea să fac cu ei?

— Du-i în apartamentul meu şi fă în aşa fel încât să se simtă confortabil. Apoi cheamă aeroportul. Vezi ce poţi afla despre bagajul pierdut. Am câteva lucruri de care trebuie să mă îngrijesc aici, dar am să termin astăzi. Spune-le fraţilor Grimaldi că în seara asta voi fi la Atena şi îi invit la cină. O cină târzie, să zicem la zece. În jurul orei unu, aflase deja câteva lucruri. Sandy nu luase avionul. Nu luase nici vaporaşul, pentru că niciunul nu sosise încă. Nu putea vorbi cu Marcos până mai târziu. Marcos şi taxiul lui fuseseră angajaţi pentru un tur.

Sandy luase inelul de la bijutier.La unu şi jumătate, se duse la Bertram.

— Ce broderie superbă pe fruntea ta, prietene, spuse Alex.

— Of, mi-au spus că va rămâne o cicatrice, zise Bertram arătând spre frunte, apoi îi şopti lui Alex: Sunt un erou romantic. Mi-a spus-o Claire, noaptea trecută, imaginează-ţi. O lovitură de cap şi am devenit mai dorit ca oricând.

Alex râse numai pe jumătate.

— Văd că te simţi mai bine. Bertram aprobă, lăsându-se pe pernele din spatele lui.

— Ah! Mulţumită lui Claire, ţie şi lui Sandy.

— A plecat, Bertram. Bertram scutură din cap.

— Da, a plecat. Devreme, în dimineaţa asta, a plecat, fără să-mi spună. Am să încep să telefonez pe la hoteluri şi moteluri. Nu este obişnuită să călătorească singură.

— După cum spui, s-ar părea că este un biet puişor care a scăpat pe o stradă din oraş. Nu pare a fi acea Sandy pe care o cunosc eu. Alex se ridică şi îşi puse, mâinile în buzunare, înainte de a începe

să se plimbe în jurul lui Bertram.

— Nu înţelegi. Trece printr-o serie de schimbări şi are impresia că e gata pentru...

Anumite lucruri.

— Hai, spune mai departe, zise Bertram, cu un aparent ton de încurajare.

— Am avut o neînţelegere şi... oricum, trebuie să o găsesc înainte să se însereze, pentru că trebuie să prind zborul de opt spre Atena. Se întoarse, pentru a-l privi pe Bertram. Trebuie să dau un telefon.

— Sandy stă în apartamentul lui Claire, Alex.

— Ce? Îşi puse o mână peste piept şi expiră până ce umerii îi coborâră. Îşi închise ochii şi aştepta ca inima să îşi încetinească bătăile.

— De ce dracu nu mi-ai spus de când am intrat?

— Pentru că nu m-ai întrebat, îşi deschise ochii complet, abia după câteva secunde.

— Cum a ajuns la Claire?

— A venit să-şi ia la revedere. A spus aceleaşi lucruri pe care le-ai spus şi tu, că voi aţi avut un fel de neînţelegere. M-am gândit că era ciudat, pentru că nu avuseseşi niciodată vreo problemă în a te face perfect înţeles mie sau membrilor clanului.

Bertram îşi coborî bărbia şi aşteptă.

— Am lăsat-o să creadă că mă deranja cumva căsătoria ei cu Jackson.

— Bunule Dumnezeu, Alex! E văduvă de peste doi ani.

— Am spus, am lăsat-o să creadă că mă deranja. Uite, nu mai vreau să vorbesc despre asta. Scoţianul aprobă respectuos.

— Bertram, cum ai reuşit să o opreşti?

— I-am spus adevărul, pe care tu ar fi trebuit să

i-l fi spus, orice ar fi fost între voi doi. Oricum. Apoi, am insistat să aştepte câteva zile, să vadă dacă aş putea vinde vreun tablou de-al ei. Părea hotărâtă să plece, dar după ce i-am spus că insula asta nu era atât de mică încât să fi putut avea ocazia să dea peste tipi ca tine la fiecare cinci minute, s-a hotărât să stea. Îşi îndreptă capul spre uşa de la bucătărie. Cum Claire a fost atât de amabilă încât s-a mutat aici pentru un timp, a sugerat ca Sandy să stea în camera de deasupra librăriei. Alex începu să se ridice.

— Şi Sandy e acolo, acum?

— Da. Dar primeşte un sfat de la un om mai înţelept. Dă-ţi o zi sau două de răgaz.

Lasă să se mai limpezească ceaţa asta. Acum, pot să văd după ochii tăi, că eşti gata să te duci acolo şi să o iei de la capăt, la zborul ăla de opt, spre Atena.

Termină-ţi treaba şi întoarce-te peste o zi sau două. Vă veţi înţelege mai bine, atunci. Alex privi spre uşă, apoi spre prietenul lui. Gândurile lui se concentraseră s-o găsească pe Sandy şi nu la ce îi va spune când o va găsi.

Trecând peste limită, ar fi putut să o facă să îşi împacheteze din nou lucrurile.

Bătu peste buzunarul cămăşii, în căutarea ţigărilor. Nu găsi niciuna, nu mai fumase de câteva zile.

— Zici că plănuieşte să stea încă vreo câteva zile?

— Aşa mi-a spus, şi o cred. Mergând spre uşă, Alex se opri, cuprins de nesiguranţă.

Dacă tot îşi lua riscul ca, pentru un scurt timp, să fie despărţiţi şi dacă spera că asta va face ca

lucrurile să devină mai uşoare între ei, el voia să fie mai sigur că ea va fi acolo când ei se va întoarce.

— Ai numerele mele de telefon din Atena. Dacă pare că e gata să plece, ai să mă chemi?

— Eşti pe mâini bune, Alex, aşa cum am fost şi eu ieri. O senzaţie pe care o putea descrie doar ca o slăbiciune sentimentală, aproape că îl sufoca. Înghiţi încet.

CAPITOLUL 6

Ea vându un tablou. Sau mai bine spus, Bertram vânduse tabloul. Unul dintre peisajele ei marine era acum în posesia unei perechi din California. Un zâmbet ridică uşor unul din colţurile gurii ei, în timp ce mergea pe unul din drumurile întortocheate ale oraşului. Fiorul pe care îl simţise de fiecare dată când se gândise la prima ei vânzare ar fi trebuit să se fi transformat într-un adevărat entuziasm. Dar nu era aşa şi ea ştia de ce.Ca şi străzile care se întâlneau toate până la urmă, gândurile ei se întorceau până la urmă la Alex.Ar fi putut celebra evenimentul împreună, dacă el nu ar fi învinuit-o că îl ţinuse pe Jackson departe de conversaţiile lor. Poate că ar fi trebuit să-i fi spus adevărul în dimineaţa aceea, la Delphi. Poate... Se opri din urcuşul dealului, se sprijini de un zid de culoarea lămâii şi îşi împreună braţele cu un oftat. Niciun „*poate*” despre asta. Ceea ce nu făcuse, nu conta; avea sens numai ceea ce făcea. Îşi exersa răbdarea. Da, îi permisese lui Bertram să creadă că o convinsese să rămână din cauza „*marii probabilităţi*” ca un tablou de-al ei să se poată vinde. Oricât de tentantă era perspectiva, nu se

amăgea singură. Ştia adevărata raţiune pentru care rămăsese pe Zephiros în ultimele trei zile şi de ce plănuia să stea mai mult timp aici. Era speranţa. Speranţa că îl va vedea pe Alex din nou. Speranţa că lui îi pasă suficient de ea, ca să o caute şi să-i ceară o explicaţie. Atunci şi numai atunci îi va spune adevărul despre Jackson. Între timp, avea alte treburi de făcut. Cu respectul de sine încă intact şi cu dorinţa de a-l vedea pe Alex rănindu-i încă inima, îşi va urma cursul vieţii. Inspirând adânc, se obligă să se gândească la motivele plimbării ei din dimineaţa aceea. Ştiind că, dacă va picta din nou o marină, îşi va aminti din nou de Alex, hotărâse să facă ceva cu totul diferit. Oraşul era plin de privelişti colorate, iar ea era în căutare de motive de inspiraţie. Urmând cotitura străzii pavate, trecu pe sub o boltă şi intră într-o piaţă însorită cu o mulţime de perspective. Flori luminoase în culori electrice se ghemuiau la bazele treptelor şi lângă uşile unor clădiri uluitor de albe. În jurul bordurii circulare a unei fântâni, două şcolăriţe o rugau pe a treia să le acorde privilegiul de a mângâia o pisicuţă gri. În partea opusă a pieţei, două gospodine îmbrăcate în negru râdeau de o glumă. Alături de ele era o tarabă încărcată cu lămâi, vinete şi verdeţuri.

Temele universale îi stârneau natura creatoare şi ea ridică aparatul de fotografiat ce-i atârna de încheietura mâinii, ca să poată prinde cât mai multe imagini. Luă câteva poze candide cu fetele şi pisicuţa, apoi continuă să tragă poze când ele zâmbiră spre aparat. Îngenunchind ca să pozeze de aproape nişte flori roşii, îşi închipuia deja în minte câteva tablouri. Avea suficient material ca să

picteze săptămâni în şir. Nu era de mirare că Alex venea în insula aceasta... Lăsă în jos aparatul de fotografiat, până când mâinile încetară să-i mai tremure, apoi traversă piaţa mergând spre tarabă. Ţinând în sus aparatul, le zâmbi femeilor rugându-le să-i permită să le fotografieze. Gesturile lor negative, emfatice, îi spuseră că nu sunt de acord. Acceptând răspunsul lor cu o ridicare indiferenta din umeri, arătă apoi spre produsele de pe tarabă.

— Dar asta pot să fotografiez? întrebă ea dând din cap.

— Se poate, răspunse o femeie. După ce completă ce îi mai rămăsese din filmul din aparat cu prim-planuri, ea arătă spre lămâi şi ridică două degete. Băgându-şi mâna în buzunarul bluzei ei turcoaz, scoase dinăuntru suficiente drahme pentru a plăti lămâile. Fu cel mai neînsemnat lucru pe care îl putea face pentru a arăta cât le era de îndatorată. Le privi cu o grijă reţinută pe femeile care umpleau cu lămâi două pungi de plastic. Două duzini de lămâi păreau excesiv de mult, până îşi reaminti că Eleni aducea pungile alea pline cei puţin o dată pe săptămâna. Simţindu-se mai mult un locuitor al insulei decât un oaspete, aprobă.

— „*Efcharisto*", spuse ea, încercând cu vântul grecesc pentru „*mulţumesc"*, apoi luă pungile de plastic cu fructe şi le ţinu cu stângăcie la piept.

Îşi strânse buzele, dar prima bucurie îi dispăru repede, când trecu pe lângă fântână. Douăzeci şi patru de lămâi! în timp ce păşea pe sub arcada din piaţă, copiii se ţineau lanţ de ea. Dintr-odată, pisoiaşul sări din braţele unei fetiţe în calea lui Sandy. Arcuindu-şi spatele, o făcu să râdă de-a binelea pe Sandy, când o scuipă cu vehemenţa

unui leu de munte. Era prima dată că râdea, de când îl părăsise pe Alex, şi, fiind amuzată, se simţi minunat.

Apoi se întâmplă necazul. Uneia dintre pungi i se rupse o toartă şi o lămâie era gata să cadă. În timp ce o ţinea cu bărbia, altele se îngrămădiseră spre margine şi apoi Sandy privi cum, una câte una, lămâile căzură pe stradă. Se aplecă să le ridice. Câteva secunde mai târziu, ea ţinea în braţe două pungi goale, privind cele douăzeci şi patru de lămâi care o porniseră la vale. Cei trei copii, împreună cu câţiva proprietari de tarabe, i se alăturară în încercarea de a le prinde, în timp ce strada răsuna de râsete. Când lămâile se opriră pe o treaptă, ea începu să-şi exerseze greaca, mulţumind de câteva ori, apoi se aşeză pe o treaptă şi umplu prima pungă.Pe la jumătatea celei de-a doua, o mână bărbătească apăru la nivelul ochilor ei, oferindu-i o altă lămâie. Oare oamenii adunau încă lămâile căzute? se miră ea. Încă una? Şi în timp ce se întinse după ea, el spuse:

— Încă una. Mâna i se opri la jumătatea gestului, la auzul vocii lui. Aproape că putea să-şi audă inima bătându-i în piept. Era Alex. Splendidul, blondul Alex, într-o cămaşă albastru deschis şi pantofi kaki. Momentul era promiţător. *Mai spune ceva*, se rugă ea în tăcere. *Spune ceva sau am să mă fac, pur şi simplu, de râs.*

— Am auzit că stai la Claire. El puse ultima lămâie în pungă, când văzu că ea nu voia să o ia din mâna lui. Relaxându-se din încleştarea de moarte cu care ţinea punga, o apucă de cealaltă toartă.

— E adevărat. *Întreabă-mă despre Jackson.*

Întreabă-mă de ce nu mai scria, îl ruga ea în gând. Aruncându-i o privire, îşi întoarse rapid capul, prefăcându-se că avea probleme cu toarta. Trebuia să se oprească să îl mai privească. Era destul că tremura. Nu trebuia să vadă că şi în ochii ei ardea speranţa.

Îi oferi mâna, dar ea se făcu că nu o vede şi se ridică fără ajutor. Tăcerea deveni din ce în ce mai de nesuportat. Într-un efort de a nu se demasca şi mai mult printr-o nouă privire, ea făcu cu mâna proprietarului unui magazin de peste drum. Alex privi în urma lui, apoi tuşi.

— Da, Bertram mi-a spus că a vândut unul din peisajele tale marine. Felicitări.

Ea aprobă clin cap, apoi luă una din pungi. Tăcerea reveni în aerul cu miros de lămâi. Simţea în tot corpul nevoia de a fi în braţele lui, de a se mula pe corpul lui, să-i simtă gura pe gura ei. Tot ceea ce ar fi trebuit să facă era ca el să-i întindă mâna. El îşi mută greutatea corpului de pe un picior pe altul.

— Sandy... Ea îşi privi adidaşii şi îşi ţinu răsuflarea. *Măcar întreabă-mă de ce*.

— Da?

— Ţine bine lămâile alea, să nu-ţi cadă. Asta era tot ce avea să-i spună? Ţine bine lămâile! După trei zile de despărţire, asta era tot ce îi venea în minte? Simţi furia urcându-i-se în piept. Tocmai trecuse prin treizeci şi şase de ore de viaţă, de durere, de speranţă şi de umilinţă şi iată că tot ceea ce avea el să-i spună era să aibă grijă de pungile cu lămâi! Simţi nevoia să i le arunce în cap, una câte una. Aplecându-se, apucă aparatul de fotografiat şi cea de-a doua pungă.

— Salut-o pe Eleni din partea mea. Aruncându-şi părul pe spate, o porni pe stradă în jos.

— Am s-o salut! Se întoarse ca să-i privească formele feminine ale şoldurilor şi picioarele ei subţiri, mişcându-se seducător sub bluza lungă, turcoaz şi sub pantalonii albi strâmţi. El continuă să o privească, până dispăru în josul dealului, apoi se ciocni de zid. După trei nopţi la Atena, crezuse că ştia ceea ce avea să-i spună. Ceea ce nu prevăzuse fusese atitudinea ei. Tot timpul şi-o imaginase într-un moment când se simţea bine, relaxată, zâmbind, atrăgătoare. Dar acum, nici măcar nu se ostenise să îl privească în ochi. Fusese atât de ocupată cu lămâile alea, să-i facă cu mâna şi să-i zâmbească vânzătorului de peste drum, că aproape nu îl privise deloc. Pur şi simplu, trebuia să aştepte până ce ea va veni să-i vorbească. Ce se întâmplase cu vacanţa lui? Ce se întâmplase cu el?

— Nu îţi place deloc.

— Nu-mi place? Sandy, eşti nebună? E una dintre lucrările tale cele mai bune. Poţi simţi energia izbucnind din ea.

Bertram făcu încă un pas înapoi, depărtându-se, puţin de tabloul cu cele opt lămâi aşezate într-un vas cu dungi roşii.

— Asta e o adevărată direcţie nouă pentru tine şi trebuie să o ţii înainte aşa.

Ea îşi trecu mâna prin păr, în timp ce un zâmbet uşor îi lumina faţa.

— Mă faci să mă simt stingherită, cu complimentele tale. El se prefăcu că nu aude remarca ei şi privi şi celelalte două tablouri pe care

le adusese.

— Sunt cu totul impresionat. Penelul pare curajos, aventuros, aproape sălbatic, dar nu atât încât să fie fără control. El dădu din cap în timp ce ieşiră pe uşă.

— Draga mea, te aşteaptă un viitor strălucit. Priviră spre fereastră, în timp ce feribotul de la Atena ancora în port;

— Cred însă că nu voi mai avea plăcerea să îţi privesc pânzele pentru multă vreme.

— De ce?

— Pentru că cineva de pe vasul ăsta le va vedea şi va voi să le ia cu el.

— Mulţumesc, Bertram. Mulţumesc pentru că îmi vorbeşti în felul ăsta. Îşi muşcă buza. Vă sunt recunoscătoare, ţie şi lui Claire, pentru că m-aţi convins să mai rămân aici. Ea privi din nou spre vas.

— Ai greşit însă, spunând că nu îl voi mai întâlni pe Alex din nou. S-a oprit şi a vorbit cu mine săptămâna trecută, pe când făceam fotografii. De atunci, ne-am mai întâlnit de câteva ori. Ea lovi cu palma zidul din apropiere.La dracu! Apare pe oriunde trec. Şi tot ceea ce face este să mă privească, aşteptându-se ca eu să spun ceva. Ea îşi aranja o şuviţă de păr după ureche şi îşi strânse umerii. Poate a fost o coincidenţă că ne-am tot întâlnit. Oricum, nu l-am mai văzut de vreo două zile.

— A trebuit să se întoarcă la Atena. Vrea să facă afaceri cu fraţii Grimaldi de mult timp, altfel nu ar fi plecat. Bertram îşi scutură capul, apoi trecu la un alt subiect.

— Uită-te la grupul de tineri care coboară de pe

vas. Îi vezi? O mulţime gata de petrecere, aş zice. Nu vei avea un moment de linişte, dacă stai în oraş, astăzi.

— Ai dreptate, spuse ea, oftând. Plănuisem o excursie pe dealurile de dincolo de oraş. Am de gând să mă duc după-amiază.

— Hm. Poate te-ar interesa să prinzi vaporul de ora două din faţa *Agenţiei de Turism* a lui Spiro. E o călătorie plăcută în jurul părţii de vest a insulei, spre pădurile de măslini din apropierea hotelului Apollo. Un loc minunat pentru plimbat şi pentru a reflecta.

Făcându-şi drum prin mulţimea de pe chei, Sandy ajunse la vapor suficient de devreme pentru a-şi cumpăra biletul. Lumea roia prin jur, într-o atmosferă festivă. Sau poate aşa i se părea ei, pentru că ea era într-o stare ce numai festivă

Nu era. Nu și-l putea scoate pe Alex din minte, după discuţia ei cu Bertram.

Alex se juca tot timpul, juca un joc psihic, la care părea să câştige sau cel puţin să fie în avantaj. Era supărată când era prin preajmă şi încă şi mai supărată când nu era. Observând vasul ancorat, nu putu decât să zâmbească. Pictat în culori vii, părea jucăria unui copil, cu scăriţa aia roşie agăţată într-o parte. În timp ce se aşeză la rând pentru îmbarcare, începu să întrezărească posibilitatea unei după-amiezi relaxante. Se râdea mult, se făceau glume în vreo patru limbi diferite. O atmosferă de contagioasă veselie o înconjura şi ea inspiră profund aerul sărat al mării. Poate că măcar pentru o după-amiază, putea să lase deoparte problemele ce-i frământau mintea.

— Eşti sigură că vrei să iei vasul ăsta? Ea se

întoarse la primul sunet al vocii lui.

Cu inima în gât, ea înghiţi în sec. Cuvântul îi ieşi aproape fără suflare.

— Alex.

— Ţi-ai amintit numele meu. Zâmbetul lui sexy nu o va mai seduce din nou atât de uşor. Nici ochii lui, decise ea, în timp ce făcea un efort pentru a lupta împotriva magnetismului calităţilor lui. Ridicându-şi bărbia, se întoarse şi privi mulţimea de la coadă.

— De ce n-ar trebui să iau vasul ăsta?

— Ştii unde merge?

— Bineînţeles că ştiu.

— Ei bine, ai devenit chiar o aventurieră.

— Da, chiar aşa.

— Spune-mi că sunt nebun, Sandy, dar aş fi putut jura că tu nu erai genul căruia să îi placă natura. Ea îi zâmbi peste umăr.

— Eşti nebun. În timp ce el îi plăti vânzătorului de bilete, Sandy aruncă o privire spre ceas. Era ora două, exact cum spusese Bertram. Bineînţeles, destinaţia în limba greacă de pe biletul ei ar fi putut indica orice, dar oricum nu avea niciun motiv pentru care să-l suspecteze pe Bertram. Şi, totuşi, Alex râdea în sinea lui, în timp ce se aşeză la coadă, după ea. Se simţi încruntându-se, suspicioasă.

Întoarse capul.

— Iei vasul ăsta numai ca să vii după mine?

— Aşa să fie? Asta fu ultima picătură. Hotărâtă să nu îi mai spună niciun cuvânt, se urcă pe vas şi se aşeză pe un loc liber de lângă balustradă. Alex reuşi să găsească un loc la mică distanţă de ea. Cele două scandinave drăguţe, aşezate de o parte

şi de alta a lui, intrară imediat în conversaţie cu el. În franceză, dacă nu se înşela.

Nevoind să fie văzută privindu-i, Sandy îşi îndreptă atenţia spre urma lăsată de vapor. Ce după-amiază relaxantă avea să aibă!

Pentru următoarele cincisprezece minute, ea încercă să se concentreze spre dealurile pe lângă care trecea vasul. Era aproape imposibil să nu privească spre Alex, din când în când.La un moment dat, ea îşi scoase ochelarii de soare din geantă şi şi-i puse. Dacă avea să mai audă râsetele alea ale noilor lui prietene, ar fi fost gata să ţipe. Bărbatul prezentabil din stânga ei îi zâmbi.

— Scuzaţi-mă, aţi mai făcut excursia asta vreodată? Sandy privi spre dreapta ei şi îl văzu pe Alex încă prins de discuţia cu cele două tinere.

— De fapt, nu, răspunse ea, întorcându-se. Am auzit că e foarte frumos.

— Mă numesc Marty Winslow, apropo. Sunt din Denver. Îi întinse mâna, zâmbindu-i amical.

— Sandy Patterson. Din Atlanta. Marty părea un tip plăcut şi, dacă se întâmpla ca Alex să îşi ia ochii de la blondele alea, ar fi văzut că şi ea se putea bucura de călătorie în felul ei. Marty se sprijini cu spatele de balustradă.

— Sunt nespus de bucuros că vei fi prin preajmă în după-amiaza asta. Poate am putea petrece câtva timp împreună...

— Nu prea cred! se auzi o voce mult prea familiară. Lăsând balustrada, Sandy se întoarse, îndreptându-şi umerii. Mişcarea o dezechilibră, aruncând-o înspre Alex.

Impactul cu pieptul lui musculos îi împinse ochelarii pe nas. Cu mâinile lui strânse în jurul ei,

dorinţa îi reveni cu putere. Prezenţa lui o domina şi, dintr-odată, realiză cât de mult îi lipsise. Vocea lui Marty o readuse la realitate.

— Cred că asta depinde de Sandy.

— Cred că trebuie să îţi vezi de treburile tale, băiete.

— Ce ai de gând, Alex?

— Ai încredere în mine, Sandy. Faci o greşeală. Alex nu îi lăsă mâna şi continuă să o privească. Motorul navei începu să scadă în rotaţii, iar oamenii din jur începură să îşi adune bagajele, îndreptându-se spre scară. Ea putu auzi râsete şi plescăituri, în timp ce oamenii coborau în apa până la genunchi, îndreptându-se spre ţărm.

— Scuză-mă, Alex, dar nu cred că fac nicio greşeală. Şi dacă ar fi aşa, ar fi greşeala mea, nu?

Ea îi împinse mâna, îşi întoarse tivul pantalonilor deasupra genunchilor şi se îndreptă spre scară. Ce l-o fi apucat? Maniera lui aproape acaparatoare o iritase îndată ce dispăru ceaţa aceea de senzualitate în care el o înfăşurase. Ea îi aruncă o privire în timp ce cobora de pe scară în apa mării.

— Sunt în spate, strigă Alex, în timp ce Marty o prinse de cot, pentru a o echilibra, în mersul prin valurile uşoare ale mării. Ignorându-l pe Alex, ea îi zâmbi, stânjenită, lui Marty.

— Ce pot spune?

— Bănuiesc că nu vă veţi mai vedea unul pe celălalt. Merseră de-a lungul ţărmului, împreună cu micul grup, spre un chioşc de răcoritoare.

— Asta poate fi o explicaţie, mai mult sau mai puţin. Dar tot nu îmi pot da seama ce se întâmplă cu el. Nu credeam că e tipul care să facă o scenă în public, spuse ea, aruncându-i o privire urâtă lui

Alex.

— Probabil că îi pare rău că a venit, spuse Marty, în timp ce ocoli chioşcul.

Sandy întoarse capul, confuză, când Marty îşi scoase bluza.

— De ce crezi asta?

— E prea multă competiţie aici, cred, spuse arătând în josul plajei.

În timp ce privirea ei urma direcţia indicată de degetul lui, zâmbetul îi părăsi buzele. Cel puţin cincizeci de nudişti se relaxau la soare. Ea clipi, voind să fie sigură că nu aiura, apoi se întoarse brusc spre Marty, când îşi dădu seama că ea nu era o nudistă.

— Dumnezeule, ăsta nu este drumul spre păduricea de măslini, spuse ea, scoţându-şi ochelarii de soare. Marty îşi încreţi nasul şi îşi scutură capul.

— Ei, în cazul ăsta, trebuie să ne adaptăm programului, spuse el, descheindu-şi fermoarul jeanşilor. Hai, poţi şi tu s-o faci.

Alex, acompaniat de fetele scandinave, merse spre Sandy şi se opri. Din privirea lui amuzată, Sandy înţelese că auzise ultima frază a lui Marty. Cu toate că nu putea să îşi oprească sângele care îi năvălea nebuneşte în obraji, restul corpului îi rămăsese drept, demn şi sub autocontrol.

— Bineînţeles că pot. Dar, pur şi simplu, nu mă interesează. Strângându-şi pantofii la piept, simţi cum bluza îi expune mijlocul gol. Apucând marginea bluzei cu rapiditate, o trase, încercând, fără succes, să se acopere.

Alex nu scăpă un gest. Întorcându-se spre Marty, ea dădu politicos din cap.

— Mi-a părut bine că ne-am cunoscut, Marty. Dar, scuză-mă, acum mă grăbesc.

Ocolindu-le pe cele două blonde, îşi ţinu privirea înainte, îndreptându-se din nou spre ţărm. Avea de gând să se urce înapoi pe vas, să se întoarcă în oraş şi să nu mai facă vreodată o greşeală ca asta. Privind înainte, se opri înmărmurită. Unde era vasul? în momentul când ea îl văzu pierzându-se în spatele insulei, Alex o ajunse din urmă.

— Noii noştri prieteni au decis să-şi unească forţele în după-amiaza asta. El nu vorbeşte franceza iar ele nu vorbesc engleza.

— Sunt sigură că vor găsi vreun mod de a se înţelege, spuse ea, înaintând suficient de încet ca el să o ajungă. Întorcându-se spre dreapta, se îndepărtă de Alex şi

De apă.

— Aşteaptă, strigă el.

— Nu! Ea se opri doar cât să-şi pună pantofii, apoi o porni înainte. Dar nu pentru mult timp. Mâinile lui fură pe umerii ei, ţinând-o nemişcată, Ţinând-o aproape.

Ţinând-o.

— Sandy, trebuie să vorbim, şopti el.

— Nu pot. Ea se întoarse ca să-l privească. Nu aici. El aruncă o privire spre nudişti.

— De acord. Părăsind plaja, ea îl urmă de-a lungul unei mici cărări care ducea printr-un câmp de flori albastre, spre un drum prăfuit

— Mai jos e o stână de capre. O să găsim puţină umbră. Putem vorbi acolo.

Câteva minute mai târziu, părăsiseră drumul şi stăteau sprijiniţi cu spatele de zidul de piatră. Momentul pe care ea îl aşteptase sosise şi nu ştia

acum de unde să înceapă. Ieşi din umbră mai la soare pentru a privi o mică plantă verde.

Deodată, aerul fu plin de un miros înţepător.

— Se pare că îţi este familiară partea asta a insulei.

— Da. De fapt, am fost aici de câteva ori. Încă te mai deranjează treaba asta cu nudiştii.

— Nu.Ba da. Îl privi scurt. Nu m-ai însoţit ca să mă întrebi asta, nu-i aşa?

Ironia dispăru din ochii lui.

— Nu, nu pentru asta. Trebuie să vorbim despre alte lucruri. Lucruri pe care ar fi trebuit să le discutăm până acum. Ea rupse o bucată din plantă şi o strivi între palme.

— Ei?

— Moartea lui Jackson, felul în care a murit, trebuie să fi fost totul greu pentru tine.

Se aşteptase la întrebări despre viaţa lui Jackson, dar nu despre moartea lui.

— M-am descurcat. Ea privi peste drum, la pajiştea plină de fiori şi de capre.

Simţise, oare, remarca lui? Sau felul în care o privea?

Ea trimitea semnale contradictorii, dar el era hotărât să le separe unele de altele.

— Cum a fost? Strângându-şi genunchii la piept, ea îşi propti capul de zidul de piatră şi oftă adânc.

— El a fost foarte organizat în toată treaba asta. Când tratamentele nu au mai mers şi ştia că va muri, a decis să aibă el însuşi grijă de... încheiere, cum o numea el.

Sprâncenele lui Alex se împreunară, de mirare.

— Încheiere?

— Ăsta era felul în care şi-a rezolvat problema

morţii; transformând măcar o parte a ei în ceva care putea fi dirijat. Organizat. Să-i spună pe nume, să o înfrunte, să reacţioneze față de ea. Îi zâmbi. Ţi-l aminteşti pe Jackson. Insista întotdeauna că există un mod corect şi altul incorect de a trata lucrurile. Chiar şi în privinţa felului în care o persoană trebuia să moară. Insista că trebuia să moară în patul bunicului lui, aşa că, în ciuda insistenţelor doctorilor, l-am adus acasă. Până în ultimul minut, a fost preocupat de cum ar fi trebuit să fie „*încheierea*”. Din punct de vedere organizatoric, financiar şi social.

Dar nu de mine. Nu s-a preocupat de mine. În umbră, putea vedea ochii lui Alex, de un albastru rece, începând să se încălzească de o compasiune atât de adevărată, încât o duru inima. Putea să înţeleagă, oare, singurătatea pe care o simţise în acele ultime săptămâni? Sau poate că şi el trăise ceva asemănător în propria lui viaţă? Aruncă bucăţelele de dafin şi îşi strânse ochii, închizându-i. Sau poate ceea ce citise în ochii lui fusese doar milă.

— Sandy, nu voiam... Vorbind repede, ea i-o tăie scurt.

— Tu crezi că am făcut sau am spus ceva ca să îl ţin pe Jackson departe de tine.

Alex, marea aventură a lui Jackson în viaţă au fost cei patru ani petrecuţi la Braxton University. Când asta s-a terminat, el îşi satisfăcuse nevoia de orice altceva. De aventură. Îmi pare rău dacă asta te supără, dar nu am de gând să fac ceea ce Jackson şi alţii mi-au făcut mie. Nu am să-ţi ascund adevărul. Şi adevărul este că, dacă nu aparţineai de clubul lui, dacă nu erai înrădăcinat de cel puţin

şase generaţii în istoria Atlantei, dacă nu erai unul din băieţii de familie, nu contai.

Ea îl privi, încercând să descopere dacă îi atinsese vreun nerv.

Drept răspuns, el se mulţumi s-o privească.

— Spune mai departe.

— În felul lui, sunt sigură că el preţuia amintirile despre tine. Când fuseseşi o parte din viaţa lui, fuseseşi pentru el un motiv de inspiraţie. Admira la tine calităţi pe care el nu le avea. L-am auzit odată spunând *„Lui Alex Stoner nu i-a fost niciodată frică să încerce ceva nou”*. Ea se ridică şi făcu câţiva paşi în lumina soarelui, apoi continuă: După ce a murit, m-am uitat în agenda lui şi le-am scris scrisori tuturor, inclusiv ţie, celor care, bănuiam, că vor să afle despre moartea lui.

Privi de-a lungul pajiştii. Câteva capre se uitau spre ea, mestecând liniştite.

— Păstrase toate scrisorile tale. Le ţinea într-o ladă, în pod. În aceeaşi ladă în care ţinea lucrurile din universitate. Le-am găsit acum câteva luni. Îmi. Dădusem seama, după ultimele scrisori, la care din ele nu răspunsese.

Alex se încruntă şi clătină din cap. Când dracu trimisese scrisorile alea? Era atât de mult de atunci.

— Bănuiesc că era prea bolnav ca să scrie. Cum ea nu răspunse, el se ridică şi merse spre ea.

— Sandy, îmi pare rău că amintesc de toate lucrurile astea care te dor.

Nu ar fi trebuit... Ea făcu un pas înapoi, înainte ca el să o poată atinge.

— Nu era atât de bolnav ca să nu poată să îţi răspundă. Le primise încă înainte de a fi

diagnosticat. Ea îşi frecă fruntea, apoi îl privi pe Alex. Părea încurcat dar nu supărat: Şi nici rănit, cum se aştepta.

— Poate că voia să te menţină în siguranţă, undeva, în amintirile lui, acolo unde nu îl puteai deranja... să îşi analizeze propria lui viaţă şi felul în care o trăise. Alex, tu fuseseşi odată foarte important pentru el. Într-un moment din viaţa lui, când ar fi putut să-şi aleagă un drum diferit, tu ai contribuit, oricum, la această alegere. După ce terminase colegiul, şi-a ales un mod de viaţă pe care îl putea... controla.

El se întoarse, privind înspre drumul pe care veniseră. Ea privi umerii lui largi şi felul în care părul lui se ridicase din cauza transpiraţiei. Ea îşi trecu limba peste buze, sperând inutil ca vocea ă nu-i tremure.

— Ce altceva ai vrea să ştii despre Jackson?

Se întoarse în aşa fel încât să-l poată vedea numai din profil.

— De fapt, despre tine voiam să ştiu mai mult Cum te-ai descurcat cu moartea lui. Cum ai trecut prin perioada aia? Cum...

— Alex, eu nu l-am ţinut pe Jackson departe de tine. El se întoarse pentru a o privi.

— Nu am crezut niciodată că ai făcut asta. Îl privi pentru câteva secunde.

— Dar... El clătină din cap.

— Dar nimic, Sandy.Mă jucam aiurea. Nu fusesem cinstit când ţi-am spus că tu îmi ruinaseşi prietenia cu Jackson. Am folosit scuza asta ca să nu facem dragoste.

Ultima lui frază o împietri şi se simţi dintr-odată rigidă.

— Dacă nu voiai să... fim împreună, de ce nu ai spus aşa? Aş fi plecat de pe Zephiros încă de acum câteva zile şi m-aş fi scutit de umilinţa asta. De ce dracu a trebuit să minţi? Înainte ca el să poată răspunde, ea se întoarse pe călâie şi o porni pe drum. Îl auzi venind în urma ei şi grăbi pasul. Dar nu suficient. El o prinse pe după umeri şi o trase cu spatele spre el.

Ea încercă să se smulgă din strânsoare, dar el o ţinu bine.

— Nu voiam să ne trezim unul în braţele celuilalt, numai pentru a regreta în dimineaţa următoare. Sandy, tu te afli în pragul întregii tale vieţi viitoare. Se întâmplă atât de multe cu tine. Mai ai şi şcoala de arte. Familia te aşteaptă să te întorci în America. Eşti în toiul acestei perioade de autodescoperire, când totul pare posibil. Dar, Sandy, ai rămas aceeaşi persoană, când vine vorba de ceea ce crezi, de valorile tale, de tradiţii. Numai că nu vreau să te văd suferind.

El îşi coborî braţul şi ea se întoarse să îl privească în ochi. Pentru un moment, lumea nu fu altceva decât o privire lungă, înfometată. O privire răscolitoare, care o dezbrăca, o înfierbânta cu căldura ei şi o împingea spre a face dragoste cu el. Atunci, el se îndepărta de ea.

— Probabil crezi că poţi controla toată electricitatea asta care vibrează între noi, dar cred că te pregăteşti pentru cea mai mare greşeală din viaţa ta. Nu sunt tipul de bărbat care să alerge după o căsătorie fericită. Şi când te vei trezi dimineaţă, îţi vei da seama că ai rămas exact aceeaşi persoana de mai înainte.

Ea auzi aceste cuvinte, dar ele nu mai avură

nicio importanţă. Erau fără importanţă, pentru că se simţea deja în fața purului adevăr. Acesta, era acolo, întreg, în ochii lui Alex. Poate credea că mai stătea la distanţa pentru a nu o răni. Poate credea că era nobil și curajos, protejând-o de o mare greșeală, dar, de fapt, nu era deloc aşa. Lui Alex Stoner îi era frică să încerce ceva nou. Să se arunce în „*fericirea de după aceea*”. Să iubească şi să fie iubit.

Apoi un alt adevăr uimitor o izbi. Fie că îşi dădea seama sau nu, o iubea. Şi ea îl iubea pe el. Dragostea ei pentru Alex Stoner îi umplea inima, aşa cum lumina soarelui inunda câmpurile din jurul lor, Şi, dintr-o dată, totul păru posibil.Pe un drum prăfuit, lângă un câmp cu flori albastre şi capre în apropierea unui adăpost părăsit, ea îi făcu o promisiune în tăcere. Înainte ca această vară să se sfârşească, am să-ți alung frica.

— Sandy, înţelegi de ce am făcut ceea ce am făcut? Poţi înţelege că eram îngrijorat de tine şi de viitorul tău?

Privea neîncrezător și pe bună dreptate. Ea stătea în mijlocul drumului surâzându-i, încercând să pară serioasă, ea îşi strânse buzele.

— Înţeleg. Înţeleg ce spui şi de ce. Ea continua să dea din cap, neştiind ce să mai zică. Începu şi el să dea din cap.

— Ei bine. Atunci... sunt bucuros. Studiind-o şi clătinând încă din cap, strânse ochii.

Eşti sigură?

— Oh, da. Absolut. Începea să se simtă ca o marionetă şi încetă brusc să îşi mai clatine capul. În schimb, îşi deschise mâinile cu palmele în sus.

— Încotro o luăm? întrebă el. Era evident că nu

pregătise partea asta a discuţiei şi nu prea ştia ce să spună. Nu prea multă lume. — Presupuse ea, îl văzuse pe omul ăsta, de obicei, atât de controlat, fiind de data asta atât de încurcat. Crezuse că îi va fi mult mai dificil să o convingă decât fusese, şi acum era teribil de încurcat. Ea se lupta cu zâmbetul ce îi apăru pe faţă. Oricât de mult ar fi dorit, nu îl va îmbrăţişa. Tuşind, ea se prefăcu că priveşte în jur.

— Da. Unde mergem? O luăm înapoi şi aşteptăm vasul? întrebă ea, arătând spre spatele lui. Sau poate e vreun autobuz pe care-l putem lua? Trebuie să ne întoarcem în oraş şi...

— Excelent! spuse el, trecându-şi degetele prin păr. Grimaldi.

Am uitat cu totul de Grimaldi.

— Unde sunt?

— Nu prea ştiu.

— Alex, se pare că i-ai cam pierdut. El îi luă mâna şi, împreună, o apucară pe drum.

— Într-un fel, ai dreptate, i-am lăsat plimbându-se pe chei.

CAPITOLUL 7

Calmul cu care Sandy acceptase motivele pentru care el. Nu voise să facă dragoste îl lăsase oarecum suspicios Se aşteptase să-l fi certat sau măcar să fi avut vreo discuție. Dar ea acceptase în liniște și părea să fi închis subiectul. O privi în timp ce o ajuta să găsească portul. Suspiciunea îi fu alungată de interesul ei sincer de a-i găsi pe rătăciții Grimaldi.

Era ca și când relațiile ultimelor două ore n-ar mai fi existat. Ăsta era ultimul lucru la care s-ar fi

aşteptat de la cineva care, cu mai puţin de două săptămâni în urmă, răspunsese atât de pasionat sărutărilor lui. Ea, care avea gustul şi mirosul mierii. Care îi făcea să se înfierbânte numai privind-o.

— În ce stare de spirit erau când i-ai părăsit? întrebă Sandy.

— De cine vorbeşti? Ea râse în felul acela care provoca o caldă, plăcută senzaţie în pieptul lui. Scânteia din ochii ei fusese întotdeauna acolo sau era, pur şi simplu, un reflex al portului? Ei clipi şi apoi privi la casele albe ca zahărul, din spatele ei.

— A, despre Grimaldi? Nu prea erau într-o bună dispoziţie. Credeam că, dacă îi aduc pe Zephiros pentru câteva zile, s-ar mai relaxa puţin şi ar putea fi mai bine dispuşi. El privi cheiul în aşa fel încât să nu trebuiască să o privească în ochi şi să îşi piardă din nou minţile.

— Asta nu e în întregime adevărat. De fapt, simţeam nevoia să vorbesc cu tine, încă nu am încheiat afacerea cu ei. I-am convins să vină aici pentru câteva zile, în loc să ia vasul pentru Mykonos. El privi spre locul gol unde ar fi trebuit să fie vasul, apoi se aşeză pe o bancă, cu spatele la zidul alb.

— Mă gândeam că ar fi fost mai bine pentru ei să fi plecat la Mykonos. Poate că au plecat totuşi la Mykonos.

— Sunt pe aici, pe undeva, spuse ea, încercând să îi dea curaj.

— Dar de ce spui că ar fi fost mai bine dacă ar fi plecat la Mykonos? Trăgând fermoarul buzunarului de la pantalon, ea căuta ceva în timp ce aştepta un răspuns.

— Pentru că Eleni a plecat la nunta nepoatei ei şi nu se va întoarce până săptămâna viitoare. L-am lăsat pe Grimaldi bând uzo în taverna asta, în timp ce încercam să găsesc un alt bucătar, şi...

— Şi...

— Ea îşi puse bereta de culoarea ambrei între dinţi, prinzându-şi părul într-o coadă de cal, în timp ce privea la bărcile de pescuit.

— Şi atunci te-am văzut. *Şi nu am putut să mă mai gândesc la altceva în afară de tine*. Ea nu părea să îl asculte şi, când îl privi din nou, ea îşi deschise braţele în semn de mirare.

— Oh, Alex! Ce nebuni suntem! Gândeşte-te un pic, spuse ea trăgându-l de pe bancă şi conducându-l în jos pe chei. Fraţii Grimaldi sunt aici, pentru că sunt în căutare de lucruri pentru magazinele şi cataloagele lor. În afară de magazinul tău de covoare, unde ar mai putea fi în clipa de faţă?

Amândoi răspunseră într-un glas:

— La Bertram!

— Ea este un nou talent pe care sunt mândru să ţi-l prezint, domnule Grimaldi, îl auziră ei pe Bertram spunând, în timp ce intrară în galerie. O artistă americană prinde pe pânză frumuseţile Greciei cu multă prospeţime şi într-un mod provocator. Bertram întoarse capul la auzul paşilor lor.

— Ia te uită, spuse el, cu spatele spre Grimaldi, a apărut chiar persoana de care vă vorbeam, domnişoara Sandy Patterson din Atlanta, şi e împreună chiar cu gazda dumneavoastră. Bertram făcu cu ochiul cam exagerat, încât păru aproape un gest dintr-un vodevil.Pe când Alex se gândea la

o scuză acceptabilă pentru că îi părăsise, familia Grimaldi apăru de după zid.

— Probabil că ne crezi teribil de încurcă-lume părăsind restaurantul ăla de pe chei aşa, fără să te aşteptăm. Şi am dispărut pentru aproape două ore. Caroline Grimaldi se întoarse înspre rudele ei.

— Săracul Alex ne-a căutat probabil peste tot, înnebunit. Nu-i aşa, Alex? înnebunit? *Ce femeie civilizată,* se gândi el.

— Nu vreau să vă mai fac probleme, spuse el, încercând să îndepărteze grija. După ce prezentările fură făcute. Grimaldi o conduse pe Sandy spre mica expoziţie, iar Bertram îl luă pe Alex deoparte.

— Deci ai găsit-o? Voia să explice ceea ce se întâmplase, dar se opri din cauza sentimentelor confuze pe care le trăia.

— Ea a luat cealaltă navă de la ora două. Bertram râse tare. Alex nu se putu opri să nu zâmbească.

— E o poveste lungă. Prietenul lui scoţian îl privi fără nicio jenă apoi clătină din cap.

— Şi e posibil ca povestea asta lungă să nu aibă încă sfârşit? Alex îşi duse mâna la gură în timp ce căuta cuvintele care l-ar fi satisfăcut pe Bertram... şi pe el. Spre consternarea lui, devenea din ce în ce mai confuz în ceea ce îl privea pe el şi pe Sandy. De vreme ce îi spusese motivele pentru care nu voia să facă dragoste şi de vreme ce ea acceptase ceea ce spusese el, nu putea să se mai gândească la nimic altceva.Ca şi cum ar fi luat un medicament cu un gust amărui şi neplăcut, el continua să încerce să înghită tot ceea ce îşi spuseseră lângă adăpostul caprelor. Nu reuşea să

îşi găsească calmul şi buna dispoziţie. Ce dracu se întâmpla cu ei?

Râsul lui Sandy se auzi prin galerie şi el îşi simţi stomacul strângându-i-se de dorinţa de a o avea. Nu putea să îşi ia ochii de la pantofii ei, pe care îi vedea pe sub unul din panourile, cu tablouri. Îşi pusese un picior pe vârf, lângă celălalt.

Poziţia asta îi aminti de felul în care obişnuia să stea când picta la şevalet şi amintirea îi provoca durere.

— Le plac picturile ei?

— Da. Sunt de-a dreptul impresionaţi. Aşa cum ar trebui să fie! Alex clătină din cap, apoi se întoarse spre prietenul lui. Bertram zâmbea, de parcă ar fi spus: „*Ei, vezi, ți-am zis eu”.* Alex tuşi, făcând astfel încât să pară la fel de sigur ca prietenul lui.

— Înainte să uit, spune-mi unde aş putea găsi un bucătar pentru câteva zile?

Bertram clătină încet din cap, în timp ce se îndreptară spre ceilalţi.

— Aici m-ai prins. Toţi cei care îmi trec prin minte au plecat la Mykonos, la nuntă.

— Alex, eşti aici. Tocmai îi spuneam lui Caroline şi lui Beth că mi-am comandat toate materialele prin intermediul cataloagelor lor, ani de zile. Alex o auzi pe Sandy. Îi privea picturile. Culorile explodau din pânze, captivându-i pe toţi cei ce le priveau. Se întoarse spre Sandy.

— Sunt remarcabile, de-a dreptul remarcabile, spuse el încet, în timp ce încerca să îşi ordoneze emoţiile. Picturile astea noi aveau o intensitate care îl şoca. Ce altceva nu mai ştia el, oare, despre Sandy Patterson? se întrebă. Ce alte lucruri noi ar

mai putea apărea? Şi ce era cu zâmbetul ăsta sigur al ei, care îl făcea să tremure? Privea în ochii lui Sandy, când unul din fraţii Grimaldi spuse:

— De acord, Stoner. Mai ales lămâile din vasul cu dungi roşii. Te-ar deranja dacă am invita-o pe Sandy la cină?

— Cină? repetă Alex. Încă nu găsise un bucătar şi, de vreme ce tot ceea ce putea pregăti el erau doar nişte sandvişuri cu cod şi supă din cutie, lucrurile nu arătau din nou prea bine.

— Cred că Alex nu a avut ocazia să vă spună, spuse Sandy în timp ce se îndrepta spre Alex luându-l de braţ. Voi veni la cină. De fapt, o voi pregăti chiar eu.

— Sandy, nu am mai gustat grătar de pui marinat de când am părăsit America. Şi peştele ăla prăjit a fost atât de gustos. Ultima oară când am mâncat aşa ceva, s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă. Eram o fetiţă, în Arkansas. Caroline Grimaldi mai puse încă două farfurii pe dulăpiorul lui Alex.

— Eşti sigură că nu ai nevoie de ajutor? întrebă Beth Grimaldi.

— În niciun caz, insistă Sandy, Alex v-a invitat aici ca să vă relaxaţi.

Dându-i femeii o tavă cu uzo, pahare, apă şi gheaţă, el spuse:

— Dacă vrei să iei astea pe terasă, terminăm aici şi venim şi noi peste câteva minute. După ce Beth şi Caroline ieşiră, Alex se întoarse spre Sandy, clătinând din cap.Ar fi vrut să o cuprindă în braţe, cu toate că avea degetele murdare, dar posibilitatea asta fusese înlăturată de discuţia pe care o avuseseră în ziua aceea.

Se apropie doar de ea, în timp ce vărsă mai mult

săpun lichid în chiuvetă.

— M-ai salvat în seara asta. Privirea ei îl alarmă la început.

— Ştiu. Făcu cu ochiul în acelaşi fel scandalos în care obişnuia Bertram. Abia atunci îşi dădu seama cât de mult îi lipsea lui simţul umorului. El se mişcă uşor agitat în jurul dulăpiorului. Întrevăzuse o sclipire de intimitate în ochii ei sau el era cel care căuta deznădăjduit. Luă cuţitul ce plastic şi începu să arunce resturile de mâncare la gunoi.

— Vorbesc serios, Sandy, nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă tu nu mi-ai fi sărit în ajutor.

Ea ridică din umeri.

— I-ai fi putut lua la un restaurant în oraş. Mâncarea e bună și atmosfera e încântătoare.

— Nu ar fi fost acelaşi lucru. Pur şi simplu, i-ai fascinat în timpul mesei.:

— Fascinat? Alex, n-aş spune că i-am fascinat. *Tu m-ai fascinat pe mine*.

— Oricum, par să fie încântaţi de când te-au întâlnit. Să aplecă spre ea şi îşi coborî vocea. Lucrez la afacerea asta de mai bine de un an şi faptul de a-i aduce aici, fără niciun plan în prealabil, a fost un adevărat risc. Ea întrerupse felul în care se priveau unul pe celălalt, punând un alt rând de vase în chiuvetă.

— Alex, Alex, Alex! Totul e un risc. Ridică din umeri în mod dramatic. Să le serveşti peşte prăjit unor oameni aproape necunoscuţi, a fost un risc, adăugă, încercând să înveselească puţin atmosfera. Alex râse încet.

— N-ai de gând să mă laşi să-ţi mulţumesc.

— Nu astă-seară, spuse ea, umezindu-i vârful bărbiei cu săpun, ne simţim prea bine pentru o

astfel de atitudine sobră, adăugă ea în glumă. El îşi împreună amândouă mâinile peste ale ei şi simți de parcă un curent ar fi trecut printre ele.

— Nu e numai gratitudine.

— Hei, voi doi. Joe Grimaldi îşi băgă capul prin uşa de la bucătărie.

— Ieşiţi afară? Ne-a venit o idee pe care am vrea să v-o propunem.

— Du-te, Alex, am să termin eu aici, propuse Sandy.

— Vă vrem pe amândoi, insistă Joe. Câteva minute mai târziu, Alex şi Sandy îi acompaniară pe cei patru pe terasa care dădea pre Marea Egee. Lumânările de la cină încă mai ardeau, aruncând o lumină festivă în jurul fiecăruia. Joe Grimaldi îi turnă fiecăruia uzo şi apă.

— Vrem să ştim dacă pe voi doi vă interesează ideea noastră.

Alex o privi pe Sandy, apoi ridică din sprâncene.

— Vă ascultăm.

— Suntem gata să facem un contract pentru cergile tale, spuse Joe. Dar ceea ce vrem să vă spunem acum este altceva. Caroline şi Beth îşi amintesc că au văzut câteva covoare ţesute manual în biroul tău din Atena. Alex îşi puse paharul pe masă.

— Da, cele de lână. Sunt de vânzare. Dar din cauza costului şi a cererii limitate, sunt un produs pe care nu prea l-am mai fabricat. Joe Grimaldi îi privi pe fratele său, Rico, şi acesta făcu un pas înainte.

— Soţiile noastre, ca şi noi de altfel, suntem deosebit de atraşi de pânzele lui Sandy.

Cu puţină asistenţă, folosind computerul,

picturile ar putea fi ţesute în covoare.

Rico se întoarse spre Sandy: Le-am putea prezenta în cataloagele noastre, împreună cu o ediţie limitată a pânzelor tale.

— Lămâile din vas ar fi prima noastră alegere, continuă Caroline. Liniile alea roşii, curajoase, care s-ar putea curba într-un colţ al covorului, ar fi fabuloase.

Închizând ochii şi clătinând din cap, femeia se lăsa pierdută în imaginaţia ei.

Încercând să îşi controleze emoţiile în legătură cu propunerea, Beth interveni.

— Nu vrem să vă grăbim, dar Rico a spus că, în mod sigur, catalogul din vara viitoare va prezenta covoarele Stoner. Cred că ar fi o idee minunată să avem posibilitatea de a oferi şi covoare de artă.

Alex privise la reacţia lui Sandy faţă de această idee. Păru complet absentă pentru câteva momente iar ochii ei căpătară o privire neutră, stinsă. Îşi mişcă încet buza, în timp ce urmărea atentă discuţia dintre Grimaldi. Cei patru membri ai familiei discutau aprins despre când ar fi mai bine să apară covoarele în catalog şi când ar fi mai bine să apară în magazine. O asemenea discuţie dezordonată nu ar fi putut avea loc în societatea distinsă şi ordonată din Atlanta, se gândi Alex. Iar când veni vorba de preţuri, păru că tot infernul se prăbuşeşte peste ei. Nu. Alex era sigur că nu aşa se purtau discuţiile în familia ei.

— Cred că Sandy are nevoie de timp, pentru a se gândi la propunerea voastră, interveni el. Toată discuţia încetă, când cei patru o priviră pe Sandy.

— Nicio problemă, spuse Joe Grimaldi, căutând o ţigară în pachetele din buzunar.

Caroline surâse.

— Mai sunt, bineînţeles, detalii pe care trebuie să le discutăm.

— Asta e bine pentru toţi, adăugă Rico, mutându-şi privirea de la Sandy la Alex, apoi înapoi la Sandy.

— Cât despre risc..., începu Beth.

— Risc? Ochii lui Sandy se luminară, întorcându-se spre Alex. Sunt gata să-mi asum orice risc. Tu ce spui? Provocarea ei directă plutea în aerul dintre ei.

Alex uită de costurile de producţie. Uită de capacităţile fabricii, de dislocarea personalului şi de preţul lânii. Uită şi de Grimaldi. Într-o rază de lumină, cu Marea Egee lovind ţărmul undeva dedesubt, el o văzu doar pe Sandy. Zâmbetul ei dulce, curajos şi sigur, privirea ei fixă, îl descumpăniră. Toate lucrurile de care fusese sigur începuseră să se sfarme în bucăţi, el străduindu-se apoi să le rearanjeze într-o ordine nouă înăuntrul creierului, al inimii şi al sufletului. Greşise când se gândise că ea era numai o bucată fragilă de cristal gata să se spargă la cea mai mică vibraţie. Îi plăceau schimbările, încântată de posibilităţile lor, devenind astfel m sigură pe ea. Ei se mulţumi să dea o dată din cap la întrebarea ei, apoi îşi puse lui însuşi o întrebare. Putea ea să accepte o schimbare în privinţa lui? În timp ce femeile o înconjurară pe Sandy, antrenând-o într-o discuţie vie, fraţii se apropiară de Alex, închizându-i vederea spre grupul feminin.

Joe îl bătu puternic pe spate.

— Ce-ai spune dacă am face un tur al insulei, mâine dimineaţă, după care tu şi Sandy să luaţi

avionul împreună cu noi spre Atena? Rico ridică paharul.

— Beth simte lipsa copiilor, iar Joe cu Caroline s-au gândit că, dacă voi sunteţi de acord cu treaba asta, ei s-ar putea reîntoarce acasă. Avocatul tău ar putea aranja un contract preliminar şi, după ce semnăm, am putea sărbători asta mâine seară.

Alex întinse mâna după una din ţigările lui Joe.

— Dacă Sandy e drăguţă...

— Dacă Sandy e drăguţă? repetă Joe. Alex, ea e una din persoanele cele mai drăguţe pe care le-am întâlnit vreodată. Nu-i aşa, Rico?

— Chiar aşa.

În seara următoare, Alex îşi aştepta rândul în lumina caldă a restaurantului Plaka, pentru a arunca o privire prin fotografiile lui Sandy. Acestea erau trecute din mână în mână şi s bucurau de aprecierile familiei Grimaldi. În timp ce aştepta, observa felul în care bluza de catifea neagră a lui Sandy se mula pe sânii ei. Şi felul în care unul din cerceii ei, în formă de discuri roşii, îi mângâiau umărul, când se apleca râzând, Lumânările pâlpâitoare îi luminau faţa şi umerii în culoarea caldă a mierii. El îşi masa tâmpla, în timp ce îşi aminti că, de fapt, ea chiar avea gustul şi culoarea mierii. Deci faptul că şi pielea ei avea aceeaşi culoare în lumina lumânării, nu era nicio surpriză pentru el. Şi, în mijlocul atmosferei festive, el era adâncit în gânduri.Ar fi trebuit să fie mai vesel. Obţinuse ceea ce dorise. Contractul iniţial pentru covoare fusese semnat şi, în plus, afacerea cu covoarele era în lucru. Joe îl observă.

— Sandy e amuzantă, nu-i aşa?

— Foarte amuzantă, fu de acord Alex, încercând

să nu o privească.

— Da, domnule. Şi-ar putea lua fotografiile astea cu ea în Atlanta şi ar putea picta după ele acolo, sau oriunde. Joe aruncă o privire peste fotografii. Nu sunt grozave? Nu putem spune că nu am fost norocoşi să o găsim?

Lumina caldă dispăru brusc, şi, o secundă mai târziu, reflectorul fu îndreptat spre ringul de dans. Prin uşoara agitaţie care urmă, Alex revăzu în minte anumite momente. De ce îi păsa de ele? Frânturi de conversaţie îi trecură prin minte „... norocoşi să o găsească... Înapoi în Atlanta...”. În timp ce ritmul unui cântec cunoscut începu, Alex trecu printr-un moment de frică paralizantă.

Tocmai când începuse să o vadă pe Sandy ca pe femeia capabilă de schimbări, de tranziţii uşoare, de a accepta cel puţin părţi dintr-o lume altfel decât a ei, i se reaminti că l-ar fi putut părăsi peste câteva ore, ca să zboare înapoi, spre Atlanta.

Grăbind ritmul, orchestra se plimba printre mese. Câţiva chelneri se mişcau în ritmul muzicii în timp ce serveau.

— Asta-i muzica din *Zorba Grecul*. Unde o fi Anthony Quinn acum? întrebă Caroline, aruncând o privire directă spre soţul ei.

— Chiar aici, scumpo, spuse Joe, încetând să mai bată ritmul cu degetele pe masă.

Vrei să dansezi cu el?

În timp ce ei li se alăturară celorlalţi pe ringul de dans, Beth Grimaldi se întoarse spre soţul ei, zâmbindu-i întrebător.

— Nu dansez, Beth, ripostă Rico. În trei ore, vom fi în avion şi e ultima mea ocazie de a discuta cu Alex.

— Oh, Rico. Asta e o scuză aiurea şi o ştii prea bine, spuse Beth, întorcându-se spre Sandy.. Nu ştiu ce crezi tu, dar nu am de gând să părăsesc Atena, înainte de a dansa asta.

— Ei bine, nici eu, spuse Sandy, împreunându-şi degetele peste masă şi pocnind din pantofii ei de culoarea catifelei negre. Fără să-l privească, ea se îndreptă spre ringul de dans. Rochia în dungi alb-negre se ondula atrăgător la câţiva centimetri deasupra genunchilor. În ultima zi şi jumătate, fusese la fel de caldă şi delicată ca întotdeauna. Îl ajutase în noaptea trecută, râsese de glumele lui în timpul plimbării pe care o făcuseră în dimineaţa aceea şi chiar îi ceruse părerea în timpul discuţiei de afacerile pe care o avuseseră după-amiază. Ceea ce nu făcuse era să îl privească, aşa cum obişnuia. Lung şi adânc, făcându-i să-i bată inima şi umplându-i sângele de dorinţă. Şi acum, voia să danseze înainte de a părăsi Atena. Deveni conştient dintr-odată, fulgerat de simplitate acestui gând. Dacă nu va face nimic, ea va dispărea pentru totdeauna. Alex simţi panica, în timp ce nevoia de a se hotărî îl cuprinse din toate părţile, trecând peste senzaţia de teamă care îl bântuia de săptămâni. Se desfăcu la cravată, trăgând-o în jos dinspre guler, şi aşezând-o pe scaunul de lângă el. Şi, în timp ce îşi desfăcu cei doi nasturi de la cămaşă, Rico se întoarse să îl privească.

— Vrei o ţigară? îl întrebă Rico, lăsându-se pe spate, în scaun.

— Cred că tocmai m-am lăsat de fumat. Mulţumesc oricum, spuse el, ridicându-se brusc de pe scaun. Îşi scoase haina, apoi îşi întoarse mânecile cămăşii deasupra coatelor. În tot timpul

acesta, o privea pe Sandy şi braţele ei fine, întinse peste umerii celor aflaţi de o parte şi de alta. Un nor întunecat de păr plutea în jurul feţei ei, în timp ce încerca să urmărească jocul dificil al picioarelor. Se urcă pe ringul de dans şi se îndreptă spre ea. Ea îşi ridică fruntea în timp ce el întinse braţul şi pocni din deget, chemând-o spre el.

— Dar abia învăţ paşii, o auzi el spunând.

Îi zâmbi cald, într-un fel care ar fi sfărâmat cea mai tare dintre inimi, dar ştia că ea putea s-o facă încă şi mai bine. El voia zâmbetul acela care îl răscolea în stomac, pentru ca apoi să îl prindă în întregime.

— Am să te învăț. Ea îl privi în ochi şi, în timp ce legătura dintre ei se adâncea, zâmbetul ei deschis se îndulci, trecând peste el ca adierea caldă a brizei de vară.

Ea îşi ridică braţele, apoi îşi puse mâinile într-ale lui. El o conduse spre centrul ringului de dans, în deliciul şi aplauzele însufleţite ale celor din jur.

Scopul dansului era acela de a sărbători forţa vieţii lăuntrice. El cunoştea paşii, îl dansase de nenumărate ori în cluburile de noapte din oraş. Dar, de data aceasta, pentru prima dată, el înţelegea eleganţa seducătoare a dansului. O îndruma în mişcările ei nesigure, făcând în aşa fel încât încrederea ei să crească, cu fiecare nou pas, ca o undă delicată. Muzica spori în intensitate şi mulţimea bătea din palme din ce în ce mai repede. Învârtindu-se pe degetele lui, rochia ei bătea moale peste şoldurile lui. Când dansul se termină, Sandy era în braţele lui, sala era în picioare şi teoria lui despre supravieţuire se sfărâmase în bucăți în jurul inimii lui.

Sandy îşi lăsă capul pe spate, apoi se întoarse un sfert de cerc, pe călcâie.

Candelabrul de deasupra ei strălucea ca văzut printr-un cristal.

— Apartamentul ăsta aparţine aceluiaşi Alex Stoner care scuipa sâmburi de cireşe pe plaja din Zephiros?

Auzi râsul lui profund, în timp ce uşa se închise în spatele ei, cu un uşor clic.

— Da, aceluiaşi.

— Nu prea eşti unidimensional, domnule Stoner, glumi ea privind peste umăr.

Felul lor jucăuş de a fi continuă aşa cum începuse imediat după dansul lor. Fără să înceteze să se privească unul pe celălalt, el îşi aruncă haina pe unul din scaunele sculptate din faţa uşii. Cu excepţia momentului în care dansaseră, el nu o mai ţinuse în braţe, de fapt nu o mai atinsese de câteva zile.

Erau singuri şi, la vederea braţelor lui dezgolite, ea oftă încet şi adânc. Mânecile cămăşii lui erau încă răsucite până deasupra coatelor, iar părul creţ, blond, de-a lungul braţelor, îi înmuia linia muşchilor. Ea simţi cum tensiunea creştea în toate punctele sensibile, în timp ce el trecea pe coridorul din marmură roz.

— Eşti obosită?

— Deloc.

— Bine. Deschise braţele în semn de invitaţie. Mai e încă timp să vezi răsăritul soarelui peste Acropolis. O cuprinse deziluzia pentru moment. Câteva secunde se scurseră în tăcere.

— Trebuie să ieşim din nou? El râse, apoi o cuprinse cu braţul pe după umeri şi o trase spre el.

— Doar pe terasa mea. Un minut mai târziu, se sprijineau de balustradă, privind luminile Atenei sclipind pe dealurile şi valea de sub ei.

— Am senzaţia că aşteptăm să se ridice cortina şi nu să răsară soarele. În ce direcţie trebuie să privesc?

— Acolo, la dreapta celor două lumini albastre. El se apropie şi mai mult şi îşi lipi faţa de a ei. Obrazul lui, răsuflarea şi căldura lui, în aerul răcoros al dimineţii, o făceau să dorească să îşi mângâie obrazul de pielea lui.

— Cât mai durează? întrebă ea, încercând să nu pară ameţită de apropierea lui.

El se retrase, apoi se sprijini cu cotul de balustradă.

— Destul ca să putem vorbi. El ezită înainte de a continua, lăsând-o să îl privească pentru o secundă. Toate senzaţiile minunate pe care le trăise se adunară în stomac şi o privi cu dorinţă.

— Despre ce?

— Ieri ţi-am explicat de ce credeam că nu trebuie să facem dragoste.

Ea privi în jos, trecându-şi unghia degetului mare peste linia catifelată care unea bluza de catifea cu rochia ei. Nu voia să audă tonul ăsta serios al lui.

— Sandy! *Nu-mi mai repeta numele, pentru binele meu, şi nu îmi spune că seara asta nu a însemnat nimic pentru tine*. Ea îşi ridică ochii, dar în loc să îi întâlnească pe ai lui, îi fixă pe perdelele de nuanţă portocalie ale orizontului.

— Da*? Dar nu îmi sfărâma inima,* adăugă în gând.

— Privindu-te, ieri şi azi toată ziua, mi-am dat seama că nu am niciun drept să decid ce riscuri

trebuie să iei tu sau nu. Faci o treabă excelentă fără să ai nevoie de vreun sfat din partea mea. El îşi trecu degetele prin păr, apoi se apropie de ea într-un gest natural.

— Sandy, eu... O cuprinse de umeri, strângând-o încet. Tensiunea din mâinile lui îi transmise emoţia ca un fel de curent prin centrul fiinţei ei.

— Credeam că-mi pot controla sentimentele astea dar, de fiecare dată când te privesc, te doresc şi mai mult. El îşi trecu degetele peste braţele ei şi peste spate, ca şi când ar fi vrut să şi-o imprime în memorie cu fiecare mângâiere.

— Nu vreau să regreţi... Sandy, dacă nu eşti pregătită pentru asta...

Fiecare terminaţie nervoasă a ei vibra de dorinţa pentru el. Carnea ei părea să ardă peste tot pe unde o atingea el. Ea îşi puse degetele peste buzele lui, pecetluind cuvintele cu tingerea şi zâmbetul ei.

— Sunt pregătită, Alex. El o trase înapoi pentru a mai spune ceva, dar se predă cu un geamăt când ea îşi puse buzele ei pe ale lui.

— Sunt tot atât de pregătită pe cât eşti tu, şopti ea, sărutându-l de câteva ori pe bărbie. El se aplecă, lăsându-se pradă sărutărilor, pe care apoi le făcea mai profunde, în timp ce îşi trecea limba peste buzele ei şi înăuntrul gurii ei. Un râu de senzaţii îi invada corpul. Instinctiv, ea păşi într-o parte împreună cu el, apoi se răsuci în braţele lui, pentru a avea o poziţie mai bună. Când presiunea păru să o îngenuncheze, el îi prinse spatele coapselor şi o trase mai aproape. Cu încă un sărut înfometat, ea se simţi plutind şi îl prinse de umeri. Gravitaţia dispăru brusc, când el o ridică înspre el

şi ea îşi înnodă picioarele în jurul şoldurilor lui.

Gura ei era umedă şi gata pentru a fi explorată şi el ştia că şi restul trupului ei era la fel. O purtă în dormitor şi o lăsă să îşi alunece picioarele peste şoldurile şi coapsele lui. Fu ceva delicios de stângaci în felul în care descheiară cămaşa lui şi o traseră de pe umeri. Oprindu-se şi reîncepând de câteva ori, căzură unul peste altul printre izbucniri de râs. El îşi aruncă pantofii şi îşi trase ciorapii, în timp ce ea îşi trase fermoarul rochiei.

— Lasă-mă pe mine să fac asta. Desculţ şi fără cămaşă, el îşi sprijini fruntea de a ei şi îşi duse mâna prin spatele ei. Îi deschise fermoarul până la baza spatelui, apoi ii trase rochia, dezgolindu-i sânii şi începu să o coboare odată cu el însuşi.

— Eşti ca un cadou pe care aşteptam să-l despachetez de atâta vreme... de când mă ştiu, murmură el savurând curbele ei perfecte din apropierea suprafeţelor lui tari.

Rochia ateriză încet pe podea, în jurul gleznelor ei.

Trecându-şi degetele prin părul lui, ea se înfioră când el îşi presă buzele de ale ei, sărutându-i întâi un sân, apoi pe celălalt, după care îşi croi un drum de foc, sărutând-o încet pe buric. Purta ciorapi bej până la coapse. Încet, el trase în jos unul dintre ei. Mişcările lui grijulii păreau concepute anume pentru a o înnebuni.

El îşi trecu buzele, apoi limba, prin interiorul unei coapse, în timp ce îi trăgea încet ciorapul de pe celălalt picior. Senzaţii delicioase o străbătură, în timp ce îi prinse umerii. Nimic din tot ceea ce experimentase până acum nu fusese atât de bogat în intensitate şi atât de puternic erotic. Ţinându-se

de el, ea simţi o plăcere nemăsurată când el îşi trecu buzele peste pielea ei. Ea se eliberă numai atât cât avu nevoie să îşi bage degetele mari pe sub lenjeria albă de dantelă, dar el fu cel care i-o trase în jos peste picioare şi o fixă în timp ce ea o aruncă cu piciorul într-o parte. Dorinţa, ca o mulţime de focuri de paie, îi lumina, ameninţând să îi înghită pe amândoi. El se opri, îşi trase fermoarul pantalonilor şi îşi dezbrăcă restul îmbrăcămintei. Ea vru să-şi scoată cerceii.

— Aşteaptă.

— De ce? întrebă ea, înainte de a vedea o scânteie de umor în ochii lui întunecaţi de pasiune.

— Lasă-i. El îşi ţinu respiraţia, până când ea îi zâmbi în felul acela care îl făcea să i se strângă stomacul. Prinzându-i faţa în mâini, el îi linse buzele în timp ce o cobora pe pat. Simţind discurile din sticlă roşie alunecând peste mâinile lui, el şopti din nou:

— Lasă-i unde sunt. El îi supse sânii, până când fiecare sfârc deveni tare şi ea oftă în extaz. Voia să o strângă, să o sărute, să o atingă pentru următorii o sută de ani, dar în momentul în care degetele lui simţiră lichidul încălzit dintre coapsele ei, el dori să-şi unească carnea cu a ei. Ea gemu de dorinţă, când degetele lui îi mângâiară sexul; apoi, el se ridică şi o lăsă pe ea să îl conducă în adâncimea satinată. Înaintând încet în ea, el îşi ţinu respiraţia când presiunea ameninţa să-l dea gata. O simţi fierbinte în jurul lui, apoi izbindu-se de şoldurile lui. Când îşi recăpăta controlul, începu să o sărute din nou. Sărutările erau fierbinţi, încete, şi deveneau mai profunde cu fiecare mişcare a şoldurilor lui.

Nu era timp de gândit, dar ea nu făcuse altceva

toată săptămâna decât să se gândească la asta. Senzaţiile de sfârşit de act continuau să crească în ea, sporindu-i foamea, adâncindu-i dorinţa, conducând-o din ce în ce mai aproape de totala unire cu Alex. Când ea îi strigă numele, el o strânse, apoi o însoţi într-o explozie de plăcere, topindu-se împreună. După aceea, el o ţinu în braţe, încă sărutând-o şi încă strigând-o.

— Sandy! Ea îşi împreună degetele cu ale lui, simţindu-se pe deplin satisfăcută în braţele lui.

— Mmm, da?

— Am pierdut răsăritul soarelui. Ea se vârî şi mai mult în braţele lui.

— Nu, nu l-am pierdut, şopti ea.

CAPITOLUL 8

De pe măsuţa de toaletă, pe care se cocoţase, Sandy urmărea liniile corpului lui Alex, detaliind încet musculatura picioarelor şi a spatelui său.

Aruncând o privire spre ceasul de pe noptieră, ştia că va trebui să îl trezească în curând. Trebuiau să fie la aeroport într-o oră, să-i primească pe cei doi negustori de lână din Noua Zeelandă. Imediat după ce se întorseseră de la Atena, Alex fusese total de acord să primească mai mulţi oameni de afaceri şi prieteni la casa lui din Zephiros. Până în prezent, ea aranjase două picnicuri pe plajă, o cină la miezul nopții şi o petrecere destul de mare. Şi toate acele minunate zile şi nopţi petrecute singură cu el, printre toate, astea. Deschizându-şi casa şi viaţa, el deschisese şi o parte din ea. Asculta părerile ei, îi cerea sfatul şi o ţinea concentrată în prezent. Pentru prima dată în viaţa ei, cineva îi dăduse frâu liber şi, fără niciun fel de

restricţii, îi spusese:

— Dă-i înainte! Şi aşa şi făcuse, în toate privinţele. Când trebuiau să facă dragoste, ea era atât de surprinsă de spontaneitatea lui, pe cât era de a ei. Descoperise o senzualitate voluptuoasă, pe care nu ştiuse că o are, atunci când o făcea să se simtă mai vie și mai femeie decât se simţise vreodată. Fiecare moment cu Alex era desăvârşit, era tot ceea ce îşi dorea, tot ceea ce îşi dorise vreodată.

El se întoarse în somn, mişcându-şi piciorul pe sub cearceaf, şi răsucindu-l apoi peste pat. Ceea ce se vedea din el pe sub cearceaful răvăşit părea a fi o statuie căzută. Observa tabloul: un braț fără cusur şi două picioare puternice, masculine, despărţite, capul lui auriu parţial ascuns sub pernă şi un braţ răsucit peste marginea patului. Dar, deşi picioarele şi mâinile păreau ieşite din sculpturile lui Michelangelo, el nu era o statuie lipsită de viaţă; îşi reaminti cât de plin de viaţă fusese Alex Stoner la ora unu din dimineaţa aceea. Lovindu-se cu creionul peste buze şi bărbie, şi-l trecu apoi încet peste gură. Dacă genul ăsta de gânduri avea să continue, nu va termina niciodată schiţa pentru că şi-ar fi făcut din nou loc lângă el, înfierbântându-l încă o dată, înfăşurându-se în jurul lui şi acoperindu-l cu zeci de sărutări. Zâmbindu-şi sieşi, îşi aminti de ultimele săptămâni şi înţelese cât de fericit ar fi fost el dacă ar fi rămas mai mult împreună. El îşi întoarse capul şi ea putu vedea că faţa lui era încă adormită. Coborî creionul, continuând să îi privească gura. Gura aceea păgână, care îi înfiorase corpul atât de intens, în orele târzii ale nopţii. Simţi un fior de plăcere,

amintindu-şi de clipele acelea.

Unul din ochii lui se deschise.

— Bună dimineaţă, frumoaso.

— Bună dimineaţa.

— De cât timp eşti acolo?

— Nu prea de mult. Ştii că trebuie să fii la aeroport într-o oră, ca să îi primeşti pe negustorii ăia de lână.

— E suficient timp. Strânse perna sub ureche şi îşi frecă obrazul de ea. Încă nu ai terminat?

— Eşti cam morocănos?

— Păi sunt cam singur aici, mormăi el, uitându-se la ea cu un ochi. Îşi întoarse capul spre pernă, dar ei nu-i scăpă zâmbetul lui plin de dorinţă.

— Eşti într-adevăr? Fără să îl privească, ea îşi trecu degetele peste cutia de creioane, dând să se înţeleagă că alegerea creionului potrivit era mai importantă decât starea lui de singurătate.

— Da, într-adevăr. Şi nu înţeleg de ce nu iei aparatul din sertarul de sus să îmi faci o fotografie. E mai rapid.

— Mai rapid? Ea aruncă creionul în cutie şi blocul de desen – pe podea, înainte de a coborî de pe măsuţă. Cu prefăcută dezamăgire, întrebă:

— Alex, nu ştii că lucrările cele mai bune le fac foarte... încet?

El deschise amândoi ochii. Îşi propti bărbia cu o mână şi îşi trase deoparte şuviţele de păr care îi căzeau peste frunte. Ochii i se iluminară, urmărind-o venind spre pat.

— Nu ţi-a luat atât de mult azi-noapte, ca să... Ea se descotorosi într-o secundă de bucata de pânză care îi acoperea corpul.

— Doamne, ai cea mai nesuferită gură.

— Am crezut că îţi place gura mea. Noaptea trecută m-ai întrebat... Ea îşi puse mâinile peste gura lui.

— Nu te interesează cum arată desenul pe care ţi-l fac? Am avut probleme cu partea asta a ta... El îi împinse mâinile şi i le ţinu pe lângă corp.

— Ai avut necazuri cu una din părţile mele? Şi eu care credeam că le cunoşti deja pe toate! Se aplecă pentru a trage cearceaful. Poate vrei să mă studiezi mai de aproape.

— Să-ţi spun drept, eşti incorigibil. E vorba de urechile tale.

Sunt nişte urechi mici. Compacte şi...

— Poate ar trebui să privesc mai îndeaproape desenul ăsta, spuse el, întinzând capul pentru a vedea blocul de desen de pe covorul de lângă pat. Sper că nu faci unul din desenele alea ale lui Picasso, unde am trei ochi, părul albastru şi un enorm...

— Alex! Aplecându-se peste marginea patului, el apucă blocul de desen.

— Hmm... şi, în orice caz, ce sunt chestiile astea care îmi cresc în frunte?

— Care chestii? întrebă ea aplecându-se peste bloc.

— Coarnele astea, spuse el, arătând spre cârlionţii de păr. Când ea se aplecă mai aproape, el o sărută uşor pe gât. Blocul căzu din nou pe covor, când el îşi trecu un picior peste ea. Începu să îi descheie nasturii cămăşii uşoare.

— Ai făcut din mine un tip pasional.

— Vom întârzia la aeroport, şopti ea, trăgând cearceaful de pe şoldurile lui.

Aplecându-se, ea îi înconjură buricul cu sărutări

catifelate, de-a lungul corpului.

— Alex!

— Hmmm?

— Ce ai să le spui?

— Am să le spun tuturor că a numai vina ta, zise el, închizându-și ochii cu un mic geamăt.

Ea privi spre el în momentul în care Alex ieşi de sub apă şi îi făcu semn cu mâna să-l urmeze.

— Hei, e ziua ta, domnişoară! E timpul să te mişti puţin, ca să îţi faci poftă de mâncare pentru cină. Ridicând pensula de pe pânză, ea îşi privi hainele. Purta pantaloni scurţi şi un maieu.

— Sunt chiar la mijlocul pânzei ăsteia pe care o fac pentru tine şi, în afară de asta, nu am costumul de baie pe mine.

— Presupun că ai pe tine costumul de naştere, de ziua ta. E o veche tradiţie grecească. Ea încercă fără succes să îşi oprească râsul.

— Cred că am mai avut discuţia asta şi înainte, spuse ea, ridicându-şi pălăria cu pensula şi înălţându-şi capul. Dacă vreodată în viaţă fusese tentată să uite de sine, acum era. Inspiră tare şi închise ochii, ştiind că o viaţă întreagă de „*educaţie*” nu putea fi dată deoparte aşa uşor.

— Pe cât de mult ador lipsa ta de inhibiţie, eu, spuse ea privind într-o parte, nu prea mă văd...

— Complet goală în natură? întrebă el mergând spre locul unde stătea ea la şevalet.

— Ai dreptate, chiar dacă te repeţi.

— Poate că merită să mă repet, spuse el, aplecându-se şi plasând un sărut pe obrazul ei. Lăsându-se în jos ca să se aşeze pe enormul prosop de lângă ea, el îşi şterse apa de pe față,

apoi îşi rezemă bărbia în pumni.

— Oricum, am impresia că te obosesc. El continua să se concentreze spre pânză, aşteptând ca figura ei să apară din spatele acesteia. Zâmbi când ea reapăru.

— Să mă oboseşti? De ce spui asta? întinzându-se peste cei câţiva centimetri care îi despărţeau, el îşi trecu degetele peste vârful picioarelor ei.

— Prima dată, doar la gândul că fac baie în pielea goală, nu ştiai unde să mai priveşti. Ea râse uşor.

— Şi acum nu fac la fel?

— Ba da, doamnă, la fel. Aşezându-se în aşa fel încât să se poată bronza în apropierea lui Sandy, el închise ochii şi zâmbi. Zilele petrecute împreună cu ea treceau pe lângă ei într-o paradă a nesfârşitelor plăceri. Să conducă de aici biroul din Atena devenise o treabă extrem de uşoară. Pentru prima dată în viaţa lui, înţelese ce însemna bucuria şi ştia că şi Sandy o simţea. În afara faptului că împărţeau această fericire, avusese şi mica plăcere de a o privi testându-şi posibilităţile ca artist şi ca femeie de afaceri şi reuşise să aibă succes în ambele.

Era conştient că legile vieţii lui începuseră să se schimbe, de când simţea prezenţa lui Sandy, cu fiecare zi care trecea. Singurul element de îngrijorare era această agitaţie pe care o simţea, când ea nu era prin preajmă.

— Cred că Harry şi George au făcut o excursie plăcută până aici, nu crezi? întrebă ea. Alex şi-i imagină pe cei doi din Noua Zeelandă pe scutere închiriate, alergând în jurul insulei, săptămâna trecută. Celor doi oameni exuberanţi părea că le

place insula, cu excepţia unui singur lucru:

— „*Locul ăsta are nevoie de un teren de tenis, amice*”, spuse Alex încercând să imite accentul lor, în timp ce o privea pe Sandy. Ce-i cu sprâncenele astea ridicate? Credeam că am reuşit să le imit bine accentul. Sandy ridică din umeri.

— Trebuie să recunosc, că şi mie îmi lipseşte jocul de tenis.

El observă privirea ei şi simţi cum îngrijorarea îi creşte în piept.

— Jucai mult în Atlanta?

— Da. Obişnuiam să joc de trei, ba uneori de patru ori pe săptămâna, la club.

Îşi muşcă uşor buza, în timp ce părea să se gândească la alte lucruri.

Cel mai mare dubiu al lui fusese acela că probabil, ea nu s-ar fi putut obişnui niciodată cu stilul lui da viață. Dar ea nu numai ca fusese ce acord cu acesta, dar reuşi să i-l schimbe în bine, făcându-l mai fericit ca niciodată. Şi acum, cu tenisul ăsta blestemat care-i reamintea de Atlanta, începu să se întrebe dacă nu cumva era obosită de vacanţa asta nesfârşită. Se ridică într-o rână.

— Sandy!

— Da? El luă o mână da nisip, apoi o lăsă să curgă într-o grămăjoară conică în faţa prosopului lui. De ce se simţea ca un copil speriat?

— Scrii mai multe scrisori în ultima vreme și primeşti altele în aproape fiecare zi. Am sentimentul că începi să simți lipsa prietenilor și a familiei ei, mai mult decât spui. Ea ridică pensula de pânză, îşi strânse buzele şi apoi clătină din cap.

— Mă plictisesc câteodată, cu toată atenţia și grija asta a lor, dar, într-adevăr, îmi lipsesc. Ea îşi

scărpină nasul.

— Dar tu? Trăind aşa departe, nu îţi lipseşte, niciodată familia? Nu vorbeşti niciodată despre ei. El se ridică şi îşi trase şortul pe el.

— Alex, am spus ceva greşit? El dădu din cap.

— Nu vorbesc niciodată despre ei, pentru că ai mei nu sunt o familie fericită, ca a ta.

— Mă gândeam că ar putea fi vorba de aşa ceva. Dar mi-ar plăcea să te ascult vorbind despre ei, pentru că, oricum, sunt ai tăi. Accentul ei dulce, sudic, îl îmbuna.

O privi un timp, apoi se rezemă de un zid de piatră.

— Când eram la Delphi, chiar înainte de a picta, spuseseşi că ai avut o viaţă perfectă. Ei bine, eu nu am avut una perfectă, Sandy. Mama ne-a părăsit, pe mine şi pe tata, pentru un alt bărbat, Aveam numai cinci ani pe vremea aceea şi tot ceea ce mi-a spus mama a fost că ea nu ne mai voia şi că nu aveam să o mai vedem vreodată. Am crescut, crezând că o făcuse, cumva, din vina mea. Concentrarea se aşternu pe faţa ei.

— Oh, Alex, îmi pare rău. Am citit că întotdeauna copiii cred că ei sunt vinovaţi când un părinte dezertează. El ridică din umeri.

— Oricum, ne-am luat lumea în cap, din ziua în care mi-a spus-o. Ne-am tot mutat.

Nu am stat prea mult nicăieri. Râse scurt şi tăios. Tata şi cu mine nu prea eram de tipul Norman Rockwell; Sărbătoream „*Ziua Recunoştinţei*” cu mâncare de-a gata de la autoservire. Cea mai lungă perioadă în care am stat undeva, a fost la Braxton University. Ea se ridică şi înaintă spre el.

— Continuă, spuse ea, vreau să aud tot. El o

trase în braţele lui şi ea îi sărută fruntea.

— Cam la un an după moartea tatei, mama m-a găsit şi mi-a spus că încercase tot timpul să afle unde eram. Mi-a spus că lucrurile nu mai mergeau bine cu noul ei bărbat, de multă vreme, şi când el a aflat că ea se întâlnea cu cineva din familie, a trebuit să-i jure că nu mă va mai vedea niciodată. Sandy îşi trecu mâna prin părul lui.

— După cum vorbeşti, se pare că încă nu o crezi.

— Nu ştiu dacă să o cred sau nu. Taică-meu a fost cel care era întotdeauna acolo, pentru mine, eram viaţa lui. Îi luă mâna lui Sandy şi i-o sărută. Când mama şi cu mine am reuşit să fim, în sfârşit, împreună, ea părea fericită să mă vadă, dar eu... nu prea puteam să mă apropii sufleteşte de ea. Sandy se trase din braţele lui, pentru a-l putea privi în faţă.

— E greu să uiţi trecutul şi să mergi înainte. Menţinându-şi privirea spre apă, el expiră o gură de aer, printre buzele strânse.

— Trebuie să o faci, Alex, tu ştii asta. Şi am încredere în tine, ştiu că o vei face.

El îşi scutură capul şi spuse:

— Ceai şi simpatie, nu? Se îndepărtă de stâncă şi o luă înspre trepte. Asta nu se poate şterge cu o felicitare. Ea se duse după el şi îl apucă de braţ oprindu-l.

— Întotdeauna există două faţete ale aceleiaşi poveşti. Nu pot vorbi în numele tatălui tău sau al mamei tale, dar pot vorbi din propria mea experienţă.

— Propria ta experienţă?

— Nu vreau să îţi mai spulber alte iluzii despre Jackson, dar am să îţi spun câteva lucruri despre

el, care te-ar putea ajuta să vezi lucrurile în perspectivă. L-ai cunoscut ca prieten, eu l-am cunoscut ca soţie şi familia mea l-a cunoscut ca pe „*soţul perfect al lui Sandy*”. În felul lui, el m-a iubit, dar îmi cerea mult şi era inflexibil, înclinat să facă din mine versiunea lui de soţie perfectă.

— Ce vrei să spui?

— Deşi ştia cât de mult însemna pictura pentru mine, credea că îmi răpea prea mult timp din cel dedicat pentru a fi o adevărată doamnă Jackson Benedict. Poate că era şi gelos. Oricum, decisese că aş fi putut fi o soţie mai bună dacă m-aş fi lăsat de pictură şi mi-aş fi dedicat tot timpul lui. Şi a reuşit, pentru că eram tânără când ne-am cunoscut şi vulnerabilă la criticile lui. Apoi, mai erau prietenii mei, dintre care unii erau de acord cu el. Îi făcea să se simtă atât de stingheriţi de aerele lui de superioritate, încât au încetat să mai vină pe la noi. Uneori, credeam că înnebunesc în casa aia mare a lui şi în lumea aia îngustă pe care o crease. Alex, a încercat până şi din mormânt să îşi „*conducă*” soţia văduvă.

— Din mormânt? Nu înţeleg.

— Oamenii pot face astfel de lucruri în numele dragostei. A hotărât ca, după o respectabilă perioadă de doliu, să mă recăsătoresc. Alex clătină din cap.

— Continuă.

— A decis să mi-l aleagă el însuşi pe norocosul bărbat şi, apoi, cu puţin înainte de a muri, le-a spus asta părinţilor mei. Aproape cu vreo şase luni în urmă, ei mi-au prezentat alegerea lui. Ea îşi scuturã capul şi râse. Semăna atât de mult cu Jackson! Ceea ce a contat cu adevărat a fost că

părinţii mei şi-au revenit, în sfârşit, şi mi-au vorbit despre ăsta.

— Jackson a ales pe cineva care să fie viitorul tău soţ? Ea arătă cu degetul spre el.

— Da. Aşa cum tatăl tău v-a ţinut despărţiţi, pe tine şi pe mama ta, toţi acei ani,

Jackson a făcut ceea ce credea el că era mai bine pentru mine. Numai că nu m-a întrebat niciodată ce credeam sau ce voiam eu, aşa cum tatăl tău nu te-a întrebat niciodată pe tine.

— Era altceva, eu eram un copil, Sandy.

— Dar crescuseşi. Alex îşi coborî capul pentru un moment, apoi privi înspre mare.

— Nu ştiu, Sandy, chiar nu ştiu. A trecut atâta timp. Ea are acum un alt bărbat, are copii. Şi nepoţi. Ea îi prinse bărbia cu vârful degetelor şi îl făcu să o privească.

— Viaţa e prea scurtă, Alex. Las-o să te iubească. Şi dă-ţi voie să o iubeşti.

— Lasă-te iubit, dă-ţi voie să o iubeşti, repetă el, zâmbindu-i tandru. Uşor de zis, nu?

— Poate. Întorcându-se la pensulele ei, începu să pună capacele la tuburile de culori.

— Sandy, să nu te superi. Nu vreau să par nerecunoscător pentru mărturisirile tale.

— Nu m-ai supărat.Mă gândeam numai cât de mult îmi lipsesc ai mei.Aş vrea să mergem în casă şi să văd dacă reuşesc să le telefonez, înainte de a ne întâlni cu Bertram şi Claire pentru cină. Vrei să aduci tu şevaletul şi restul de lucruri când vii? Inima începu să îi bată puţin mai repede decât de obicei.

— De ce să îi suni tocmai acum?

— Ca să aflu dacă tata îşi menţine scorul la golf

sub optzeci și dacă mama a primit inelul pe care i l-am trimis. Îi făcu cu ochiul, înainte de a apuca pânza între degete şi de a se grăbi cu ea în sus, pe trepte.

— Ştii, cred că ţi-ar plăcea ai mei. El începu să simtă că lucrurile erau pe cale să se schimbe. Mai întâi telefonul. Apoi anunţul, de care-i fusese atât de teamă că va sosi. Îşi începea primii ei paşi înapoi, spre viața ei din Atlanta.

— Ce-ai zice de o cafea, înainte de a ne întoarce? întrebă Alex, în timp ce se plimbau de-a lungul cheiului.

— Mi-ar face plăcere o ceaşcă, spuse ea, aşezându-se la o masă goală de lângă faleză.

— Vrei să mai încerci să îi suni la telefon pe părinţii tăi?

— Da, cred că da, spuse ea, întorcându-şi faţa spre marea de dincolo de port.

Oh, Alex, uite, pot vedea vasul care intră în port. E atât de misterios, aşa iluminat în întuneric. Alex îi luă mâna şi i-o strânse, în timp ce chelnerul se apropie. După ce comandă, el se lăsă pe spate, respiră adânc şi privi spre solniţele cu sare şi piper.

Starea asta contemplativă o intriga. Imediat după plecarea de la Bertram, fusese tăcut.

— Mulţumesc pentru aniversarea asta atât de intimă, cu Bertram şi Claire.

Bătând din degete pe faţa de masă albă, el îi zâmbi:

— Hmmm? Ah, ai dreptate. Ea se aplecă înainte, scuturându-l uşor de braț.

— Alex, ai auzit ce-am spus? El a clipit.

— Îmi pare rău, ce?

— Ţi-am mulţumit pentru aniversarea asta intimă

a zilei mele, care s-a transformat într-o petrecere surpriză cu optsprezece dintre cei mai nebuni oameni pe care i-am întâlnit. Bertram spunea că ai pus la cale asta de câteva săptămâni.

Se apropie de faţa lui şi îşi încrucişară privirile.

— Îţi aminteşti vreunul din amănuntele astea? El îi zâmbi.

— Da, bineînţeles.Mă gândeam doar... la anumite lucruri. El îşi încleştă maxilarele, relaxându-le apoi din nou, şi din nou.

— Ce se întâmplă? Ai o privire atât de tristă! El se retrase când li se turnă cafeaua în ceştile din faţa lor.

— Costa, adu-mi un pachet de ţigări şi trece-l în contul meu. Întinzându-se după cele două pacheţele de zahăr, le bătu uşor de podul palmei, înainte de a le deschide..

— O privire tristă, zici, repetă el.

— Da. Îl privi punând zahărul în cafea, apoi amestecând lichidul negru. Şi, zău dacă pot înţelege de ce, A fost o petrecere atât de minunată şi, cu excepţia discuţiei cu Bertram, când i-ai trântit la pământ pentru că insista să îţi pui o fustă scoţiană de-a lui, credeam că te-ai distrat bine.

— Da, m-am distrat. El o privi, observând fiecare detaliu al feţei ei. Intensitatea privirii lui nu slăbi în timp ce îi mângâie părul şi o strânse încet de obraz.

— Arăţi atât de sexy în asta, spuse el, privindu-i rochia albastru-marin, care se mula atât de bine pe corpul ei subţire. Eşti cea mai frumoasă femeie de aici.

— Ei bine, asta pare normal, de vreme ce stau cu cel mai plăcut bărbat.

Ea se aşteptă la o reacţie amuzantă din partea lui dar nu se întâmplă aşa. Din nou, el îi surâse trist, aproape amar, apoi privi din nou spre ceaşca cu cafea. El voia să spună ceva, era sigură, dar reuşise din nou să evite discuţia. Ea privi spre vasul din care pasagerii începuseră să coboare pe chei. Scena era magică şi misterioasă, dar nu o putea opri să se gândească la starea ciudată a lui Alex.

Făcuse tot ce putuse ca să facă din petrecerea ei ceva vesel şi amuzant. De ce, se întreba ea, se simţea acum atât de nelalocul lui alături de ea? Se întoarse spre el, hotărâtă să afle ce nu mergea.

— Alex, dacă e ceva care... El scoase o cutie lungă, catifelată, din buzunarul bluzei şi o puse în faţa lui, pe masă.

— Voiam să ţi-o dau când vom fi singuri. Deschide-o. Ea deschise cutia încet.

— Oh, Alex. Închise cutia repede. Dumnezeule, e cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Râzând pentru prima oară în jumătatea de oră de când erau acolo, el luă cutia din mâinile ei şi o deschise a doua oară.

— Doar n-ai de gând să ţii cutia închisă, zise el, scoţând colierul.Ar trebui să îl porţi. El scoase colierul de perle albe de o mărime perfectă, cu doi de M din rubin în centru.

— Încearcă cerceii, până reuşesc eu să-mi dau seama cum funcţionează închizătoarea.

— Perle şi rubine. Le ador împreună, şopti ea, luând cerceii.

— La fel ai spus şi când ai cumpărat inelul pentru mama ta.

— Cum de îţi aminteşti? întrebă ea, scoţându-şi

cerceii din urechi şi înlocuindu-i cu micul ciorchine din perle şi rubine. El o privi lung și cu interes, încercând să nu zâmbească.

— Încă de când ai spus cât de mult ți-au plăcut, mi te-am imaginat de câteva ori cu perle şi rubine. Şi, crede-mă, imaginile au fost de neuitat. El îi prinse colierul în jurul gâtului, apoi se lăsă pe spătarul scaunului, pentru a o privi.La fel şi câţiva pasageri de pe vas, în timp ce îşi făceau loc să intre în restaurant.

— Ei bine, mă încadrez în imaginile astea? întrebă ea, cu un zâmbet uşor.

— Da şi nu, replică el, cu un aer incert, amuzant. Sandy, eşti atât de minunată, şopti el aplecându-se pentru a o săruta. Mâinile lui se aşezară pe coapsele ei.

— La fel eşti şi tu, spuse ea sărutându-l la rândul ei. Slavă Domnului că părea să-şi fi revenit din starea de spirit în care se aflase. Îşi puse mâinile pe umerii lui şi îşi lipi fruntea de el, spunând:

— Îţi mulţumesc pentru cadourile minunate de ziua mea.Mă faci să mă simt întotdeauna atât de bine. Dar privirea aceea a lui, atât de serioasă, îi întunecă din nou privirea.

— Hei, continuă ea, la fel de entuziastă, ce e, de ce eşti trist?

— Vara asta a fost o vară deosebită pentru tine, nu?

— Doar ştii că a fost.Ai deschis o nouă lume pentru mine.

— A fost foarte deosebită şi pentru mine, Sandy. Ea îşi trecu degetele peste perlele de la gât. O preţuise cum niciun alt bărbat nu o mai preţuise până atunci. Şi ea îi dăduse, la rândul ei, tot ce

avea mai bun. Iar el îi adusese, în schimb, atâtea noi bucurii. O durea dorinţa de a-l vedea deschizându-şi sufletul şi mărturisindu-i ce era în inima lui. Ea îl privi, în timp ce el îşi muşca buzele şi se mişca neconfortabil în scaunul lui. *Cere-mi să rămân*, îi zise ea în gând.

— Deci, când începe şcoala pentru tine?

— Şcoala mea? La paisprezece septembrie. O tăcere plină de nelinişte se aşternu între ei. Va trebui să dau câteva telefoane ca să aflu mai mult. Atingând unul din cercei, ea respinse ideea că bijuteriile puteau fi cadoul de rămas bun.

— Şi cum rămâne cu Atlanta, Sandy?

— Atlanta? Ea îşi trecu limba peste buze. Ce e cu Atlanta?

— Ai încercat să le telefonezi părinţilor tăi de trei ori, înainte de petrecere. Spuneai că cea mai buna prietenă ți-a scris şi că ar vrea să mergi la nunta ei. Anotimpul pentru lucrurile astea de-abia începe, acolo. El întorcea din nou şi din nou pachetul de ţigări de pe masă. Îţi lipseşte mult viaţa aia?

Deodată, mintea ei se lumină. Bineînţeles că el voia ca ea să rămână. Pur şi simplu, nu mai fusese niciodată în situaţia de a solicita cuiva aşa ceva. Şi ştiind cât de mult fusese rănit în copilărie, fu sigură că nu voia să mai rişte niciun fel de alt refuz. Fusese grijuliu de-a lungul anilor, ori de câte ori fusese vorba să se angajeze în vreo relaţie. Ea auzise câte ceva din trecutul lui, prin intermediul prietenilor săi. Diverse femei încercaseră să intre în viaţa lui de nenumărate ori, dar el insistase să rămână singur.

— Alex, nu am de gând să-mi reiau vechiul meu stil de viaţă. Cum poţi crede că, după tot ce s-a

întâmplat în vara asta, aş mai putea s-o fac?

Expresia feţei lui se transformă într-un amestec tandru de speranţă şi confuzie.

Râzând încet, ea îşi şterse o lacrimă de pe obraz şi clătină din cap.

— Şi acum, mai ai ceva să mă întrebi? Tocmai în momentul în care el se simţi în stare să formuleze o frază coerentă, o voce cu un accent educat, sudic, strigă de pe faleză:

— Sandy? Tu eşti, dragă? Apoi o alta, mai joasă strigă.

— Sandra Elizabeth Patterson, vino aici şi îmbrăţişează-ţi tatăl!

— Oh, Dumnezeule, Alex. Nu-mi vine să cred. Îşi acoperi faţa cu palmele, dar nu înainte ca el să poată vedea bucuria din ochii ei.

CAPITOLUL 9

În timp ce Sandy îşi întâmpina părinţii printre lacrimi şi râsete, Alex simți o multitudine de emoţii conflictuale. Văzând-o surprinsă şi fericită, inima lui se încălzi. Simţise acelaşi lucru când zâmbetul şi lacrimile ei îi spuseseră că nu mai avea de gând să trăiască la fel ca mai înainte. Dar, când o văzu în braţele îmbietoare ale părinţilor ei, se simţi cufundat într-un fel de singurătate pe care nu voise să o mai simtă din nou. Şi apoi, mai era sentimentul acela aspru şi tăios de gelozie. Nu îşi putea aminti să fi împărtăşit alături de părinţii lui, un asemenea moment plin de dragoste. Vechiul sentiment că nu aparţinea nimănui, se cuibări din nou în inima lui. Se simţi ca un străin, un intrus care era martorul unui schimb intim de sentimente ce aveau loc în faţa lui. Tocmai când se gândea să

dispară în întuneric, râsul lui Sandy îi aminti de căldură şi lumină. Ea încerca să şteargă o urmă de ruj de pe obrazul tatălui ei, în timp ce mama ei făcea acelaşi lucru cu ea. În timp ce tatăl ei îşi ştergea obrazul cu batista, Alex aruncă câteva monede pe masă şi o porni spre cei trei. Păşind în jurul celor trei valize şi al sacului cu beţe de golf, el îşi luă batista şi o puse în mâna întinsă a lui Sandy.

După ce îşi şterse obrazul, Sandy îşi duse mâna la piept pentru a-şi potoli râsul.

Făcând un efort pentru a respira normal, îl privi pe Alex.

— Tată, mamă, acesta este Alex Stoner. Mama îi prinse mâna între ale ei. Ochii căprui îi sclipiră cu o afecţiune sinceră.

— Mă simt ca şi când te-aş fi cunoscut deja, Alex. Sandy ne-a scris atât de mult despre tine în scrisorile ei! E o adevărată plăcere să te întâlnim, în sfârşit.

Femeia subţire, cu părul argintiu, emana atâta căldură, încât îl făcu să se simtă vinovat de sentimentul de gelozie pe care îl simţise.

— E o plăcere să vă întâlnesc, doamnă Patterson, spuse el, acceptând un sărut pe obraz. Ceva familiar îl izbi ca un pumn, când inhala parfumul *Chantilly* al doamnei Patterson. Mama lui folosise întotdeauna *Chantilly*. Luptând pentru a-şi recăpăta controlul, îi întinse mâna tatălui lui Sandy.

— Domnule Patterson! Pe când tatăl lui Sandy îşi elibera un braţ din îmbrăţişarea fiicei sale, lui Alex nu îi scăpă rapida privire cu care domnul Patterson îl măsura.

— Spune-mi R.J.Mâna lui era puternică, nu era

tipul ăla care să-ţi strângă mâna formal, chiar dacă celălalt braţ rămăsese în jurul mijlocului lui Sandy.

— Nu ştiu cum să îţi mulţumesc îndeajuns că ai avut grijă de Sandy, după ce s-a rănit. Alex reuşi să zâmbească, în timp de domnul Patterson o luă pe Sandy de mână.

— Ia spune-mi, scumpo, cum merge încheietura? Eram atât de îngrijoraţi pentru tine. Mama ta a renunţat la vacanţa noastră de golf din Arizona, pentru a veni aici să îţi sărute rana să te faci bine. Opt zile de mers! RJ.Îşi ridică braţul ca pentru a se apăra de o lovitură din partea soţiei lui. Glumele continuară în jurul lui Alex.

— R.J., termină cu minciunile astea! De fapt, el a fost cel care a insistat să venim, zise doamna Patterson, întorcându-se spre Alex. Spune-i că există un teren de golf la hotelul Apollo. Acolo ne-am făcut rezervările. Alex ridică din sprâncene.

— Nu există nici un teren de golf pe insula asta.

— Nici măcar un câmp verde? întrebă R.J. încercând să stabilească o relaţie cu Alex. Spune-mi că există un câmp verde, Alex. Alex scutură din cap.

— Sandy, cum ai putut să trăieşti într-un loc atât de primitiv toate săptămânile astea şi, după toate cele întâmplate, să arăţi atât de fericită? întrebă tatăl ei cu prefăcută severitate. Înainte ca Sandy să poată răspunde, acesta se întoarse spre mama ei.

— Ai avut dreptate, Olivia, trebuie să o ducem pe fata asta acolo unde-i e locul. Înapoi, la *Clubul Stejarilor.*Pe cât de nostim voia să pară R.J. Patterson, Alex simţi că era mai mult decât o falsă seriozitate în vocea lui.

Sandy îşi privi părinţii, apoi privi spre Alex. Nu se sfii să-şi ascundă zâmbetul.

— Veţi fi mai mult decât surprinşi să aflaţi cât de bine m-am simţit în locul ăsta primitiv. Alex se simţi dintr-odată mai bine, când privirile lor se întâlniră. Sperând ca momentul să continue, el privi spre familia Patterson.

— E suficient loc în casa mea şi, de vreme ce oricum nu e teren de golf la Apollo, nu mai are niciun rost să staţi tocmai acolo.

— Oh, dar nu am vrea să deranjăm..., spuse doamna Patterson.

R.J. îşi băgă mâna în buzunar. Deşi continua să zâmbească, vocea lui păru mai serioasă de data asta.

— Are dreptate, Alex. Ne-am gândit să îi facem o surpriză lui Sandy, nu să te deranjăm pe dumneata.

— Niciun deranj, spuse el apucând o valiză.

— Eşti sigur? întrebă Olivia Patterson. N-am vrea să vă încurcăm planurile.

— Nicio problemă, doamnă Patterson. Suntem destul de adaptabili în privinţa programelor, pe aici. Nu-i aşa, Sandy?

— Desigur. Alex se uită cum ea îşi muta privirea, ca un pendul, între el şi părinţii ei.

Familia Patterson nu putuse să aleagă o zi mai nepotrivită, o oră mai nepotrivită, un moment mai nepotrivit pentru a veni. El tocmai străbătuse un câmp minat cu emoţii ca să ajungă la un anumit punct cu Sandy, cu câteva minute mai înainte.

Când, în sfârşit, ajunsese să creadă că orice era posibil pentru că ea renunţase la trecut, apăruseră în faţa ei, din senin, două tentaţii ale vieţii trecute.

Faptul că, din întâmplare, cei doi erau nişte oameni drăguţi, nu prea îi era de folos.

— Priviţi în sus, zâmbiţi! Aşa, fetele mele, spuse tatăl ei. Şi acum, hai să facem o poză cum ne îmbrăţişezi tu pe fiecare dintre noi.

— R.J., asta-i ultima fotografie! insistă doamna Patterson, în timp ce îşi îmbrăţişa fiica.

— E absurd, Olivia. După asta, vreau să facem o fotografie a voastră, lângă frescele alea. Îşi petrecuseră ultimele zile ale vacanţei lor vizitând mănăstirea din secolul al XV-lea, de pe insulă. Săptămâna fusese deosebit de plăcută, plină de plimbări şi cumpărături, presărată cu fel de fel de discuţii, şi, slavă Domnului, fără aluzii neplăcute referitoare la relaţia ei cu Alex. Singura nemulţumire a lui Sandy fusese aceea că Alex nu îi însoţise în plimbările lor. El îşi petrecuse mai tot timpul acasă, ocupându-se de afacerile lui cu exportul.

Doamna Patterson o bătu pe mână pe fiica sa, apoi îşi lăsă capul şi îşi aranja inelul cu peridot de pe deget. Felul nervos în care o făcu îi atrase atenţia lui Sandy.

— Mamă, ai vrea să-mi spui ceva? E cineva bolnav acasă? Bunicul?

— Nu, draga mea.Aş vrea să te întreb ceva şi nu ştiu cum s-o fac.

Sandy rămase dreaptă şi îşi puse braţul în jurul umerilor mamei sale.

— Mă poţi întreba orice, spuse ea, simţindu-se, mai mult ca un părinte decât ca un copil, pentru prima dată în viaţa ei. Trebuia să se obişnuiască cu sentimentul ăsta.

— Am făcut excursia asta în Grecia, pentru că

tatăl tău şi cu mine simţeam nevoia să putem vorbi, în sfârşit, despre ce voiam să-ţi spunem de atâta timp.

Mama ei privi spre R.J. în timp ce îşi puse mâinile pe genunchi şi oftă. Apoi continuă:

— Poate că te-am cocoloşit cu prea multă atenţie în toţi aceşti ani din urmă. Cred că am continuat de acolo de unde te lăsase Jackson. Am încercat chiar să te căsătoresc cu acel Charles Taylor Richardson, aşa cum ne ceruse Jackson.

— Mamă, nu m-am mai gândit la asta de mult timp. Sper că nu-ți închipui că mai eram încă supărată, nu-i aşa?

— Ei bine, dar nu ăsta-i motivul pentru care ai venit în Grecia?

— Nu. Nu ăsta-i motivul, zise ea, ridicându-se şi sprijinindu-se de zidul curbat al scării. De fapt numai parţial, se gândi ea. Voiam să călătoresc. Voiam să pictez.

Voiam să stau pe propriile mele picioare, măcar o dată.

— I-am spus eu mamei tale că dramatizează, zise tatăl ei apropiindu-se de ele. I-am spus: „*Sandy a noastră nu ţine la nesfârşit o supărare*”.Mă bucur să te văd pictând din nou, scumpo. Afacerea cu familia Grimaldi şi vânzările tale la

Galeria lui Bertram ne-au făcut să ne simţim mândri de tine.

— Mulţumesc, tată. Mama ei îşi strecură batista în interiorul mânecii puloverului.

— Dar ai rămas în Grecia mai mult decât ne aşteptam, zise ea, trecându-şi limba peste buze, nervoasă. Draga mea, nu numai vânzările te reţin

aici, nu-i aşa?

Părinţii ei urmau să plece a doua zi.Ar fi fost incorect ca ei să fi plecat fără să le fi dat vreo explicaţie. Dar ce-ar fi putut să le spună? Ea privi vârful tenişilor ei roşii, în timp ce îşi trecea mâinile peste pulpe. Cum, oare, putea să le explice că, deşi Alex nu îi ceruse să rămână şi nici măcar nu îi spusese că o iubeşte, ea ştia că o va face în următorul moment când vor fi singuri. Ea îşi strânse ochii.

— Sandy!

Ea nu putea da niciun fel de detalii nici unuia dintre ei, dar putea să îi asigure cu toată sinceritatea:

— E vorba şi de Alex. Tăcerea deveni mai puternică între zidurile mănăstirii, în timp ce părinţii ei schimbară o privire lungă. Deci asta era, se gândi Sandy.

Acum putea să-şi dea seama cu adevărat dacă părinţii ei o considerau o persoană noua, independentă, capabilă să ia propriile ei decizii. Tatăl ei vorbi primul.

— Nu am să te stânjenesc în niciun fel dacă am să-l întreb pe Alex care îi sunt intenţiile? Vreau numai să ştii că nu te-am văzut niciodată mai fericită.

— Mulţumesc, tată, spuse ea, lăsându-se pradă îmbrăţişării lui ca de urs. Un val de afecţiune trecu peste ea.

— Asta înseamnă atât de mult pentru mine, şopti ea. Una caldă, una rece, se gândi ea, aruncându-i o privire mamei sale. Cu mai puţin entuziasm decât soţul ei, doamna Patterson se alătură îmbrăţişării. Ea îşi lipi obrazul de umărul fiicei sale.

— Suntem mândri de tine. Ne-ai lipsit atât de mult. Când vii acasă? După câteva secunde, doamna Patterson îşi ridică privirea.

— Ce spui, Sandy?

— Nu ştiu.

— Nu ai menţionat nimic despre căsătorie. Şi şcoala? Asta o să înceapă...

— Cred că nu mai am nevoie de ea.

— Olivia! Tatăl lui Sandy privi în ochii soţiei lui. Tocmai îi spuneam cât de mândri suntem de ea. Tocmai îi spuneam că nu am mai văzut-o niciodată atât de fericită.

Să avem încredere în ea, în decizia pe care o va lua.

— În mod sigur de Crăciun, spuse mama ei, privind-o intens.

Domnul Patterson îşi plecă privirea, pentru a întări contactul cu ochii soţiei lui.

— Avem încredere în ea, nu-i aşa, Olivia? Doamna Patterson îşi muşcă buza.

— Da.

— Şi nu vom insista să împartă cu noi nimic mai mult decât ce are de gând deocamdată. Doamna Patterson aprobă în linişte. El îşi privi tandru fiica.

— Te-ai schimbat mult în vara asta, Sandy. Devii tu însăţi.

În după-amiaza următoare, Sandy stătea aplecată peste masa din bucătărie, tăind biscuiţi în formă de stea, împreună cu mama ei. În timp ce mirosul de brandy, migdale şi apă de trandafiri plutea în aer, ea îl putu auzi pe tatăl ei lovind mingile de golf în sufragerie.Ca de obicei, Alex era în biroul lui.

— Cum spuneai că se numesc? întreba Olivia,

aşezând biscuiţii pe tava de copt.

— *Kourabiethes*. Sporovăială nervoasă a mamei nu încetase deloc, toată ziua.

— Eşti sigură că aşa ai de gând să-ţi petreci ultima ta zi în Grecia?

Am putea face un picnic în păduricea de măslini despre care ţi-am mat vorbit.

Sau jos pe plajă.

— *Kourabiethes.* Vezi, ştiam că pot pronunţa. Nu, nu. Asta este exact ceea ce voiam să fac. Sandy puse deoparte tăietorul de biscuiţi şi îşi şterse mâna de şorţ.

— Ce e? întrebă ea încet. Ce s-a întâmplat? Doamna Patterson ezită, înainte de a ridica un alt biscuit în formă de stea şi de a-l pune în tavă.

— Nimic.

— Ba da, spuse ea. Văzu cum veselia forţată de pe faţa mamei ei dispare încet.

— Ştiu că tatăl tău nu vrea să mă amestec în treburile astea dar mi-ai lipsit. Mi-au lipsit cumpărăturile pe care le făceam împreună şi coptul pâinii miercurea şi cina noastră de vineri de la club. Olivia privi prin fereastra deschisă spre Marea Egee.

Eşti supărată pentru că gândesc în felul ăsta?

Ea ridică tava plină de pe masă, apoi se opri pentru a privi pe fereastră.

— Nu.Aş fi chiar surprinsă dacă nu ai simţi un pic lipsa lucrurilor ăstora.

— Îmi lipsesc, spuse mama ei, cu lacrimile curgându-i pe faţă.

Sandy îşi înghiţi nodul din gât şi spuse:

— Ştii, n-aş fi putut să rămân toată viaţa văduva nobilă a lui Jackson sau fetiţa ta. A trebuit, să ies în

lume şi să îmi croiesc propria mea viaţă. Să mă recreez pe mine însămi. Trebuie să înțelegi şi să accepţi lucrurile astea, ca să putem merge înainte cu vieţile noastre. Şi, râzând încet, zise: Şi pentru ca tata să te poată lua înapoi în Arizona. Pentru un lung moment, Olivia Patterson continuă să privească Marea Egee, cu lacrimile brăzdându-i obrajii. Apoi aşezând tava de biscuiţi din nou pe masă, îşi şterse ochii și-i zâmbi fiicei

— Dacă sunt în stare să învăţ să pronunţ numele prăjiturilor ăstora, *Kourabiethes* voi fi în stare să o accept şi pe noua Sandy. Îmbrăţişând-o pe mama ei, Sandy şopti:

— Ştiam că vei putea.

— Dar sper că vei fi acasă de Crăciun, Sandy. E un moment atât de important pentru noi toţi. L-ai putea lua şi pe Alex... Ea o strânse încă o dată pe mama ei. De ce nu înceta să se teamă că rămâne pentru totdeauna aici? se gândi Sandy.

— De Crăciun, spuse ea, imaginându-şi-l pe Alex lângă ea şi pomul de Crăciun,...

Bând lichior dintr-o cupă de argint... şi simţindu-se mândră să-l prezinte fiecărei rude de pe o rază de cinci mile din jurul Atlantei... căsătorindu-se cu el în noaptea de Crăciun. O strânse pe mama ei mai aproape.

— N-aş putea lipsi de Crăciunul ăsta din Atlanta, pentru nimic în lume.

— Ce ai de gând să faci cu toţi biscuiţii ăştia? întrebă domnul Patterson, intrând în

Bucătărie. Trăgându-şi nasurile din cauza lacrimilor, amândouă femeile se dădură într-o parte şi priviră una la alta.

— Habar n-am, spuse Sandy, înainte de a pufni în

râs. Printre hohotele de râs, Olivia spuse:

— Dacă nu mă arestează pentru furt, cred că i-aş lua cu noi pentru tombola de Crăciun. Ce zici, Sandy?

Înainte de a răspunde, un tuşit uşor teatral răsună în bucătărie. Cei trei Patterson se întoarseră spre cea de-a doua uşă care conducea spre hol.

— Fără să lăsaţi nimic pentru mine, doamnă Patterson?

— Aici erai! Sandy se şterse pe şorţul ei, apoi se aruncă în braţele lui Alex.

Era tot atât de picantă ca şi un pahar de şampanie. El o sărută uşor pe buze, apoi o privi în faţă. Căuta ceva ce ar putea recunoaşte. Un semn de unde ar fi putut începe odată ce părinţii ei ar fi plecat. O privea, oare, prea intens?

— Am avut o săptămână minunată împreună, îi spuse ea întorcându-se spre părinţii ei.

— Nu îţi putem mulţumi destul pentru ospitalitate, Alex, spuse Olivia. Am petrecut minunat.

— Amin, adăugă R.J.

— A fost cea mai frumoasă perioadă, fu de acord Sandy, ţinându-l de mână pe Alex. Se întoarse spre el. Într-adevăr, cea mai frumoasă perioadă, Alex.

El nu se îndoise nicio clipă. Mai ales văzându-i zâmbetul ăla pe buze şi tendinţa de a continua să îi strângă mâna şi praful de zahăr de pe nasul ei şi de pe mâini.

O lăsă să îl scoată din bucătărie şi să îl ducă în dormitor;

— Alex Stoner, spuse ea cu o voce ameninţătoare, jucându-se cu nasturii lui. Ne-ai

ignorat toată săptămâna.

Ce putea să îi spună? Că auzise râsetul lor răsunând în toată casa şi că de cincizeci de ori fusese gata să apuce clanţa dar că se retrăsese apoi de tot atâtea ori? Că se blestemase că intrase în relaţia asta? Că inima lui devenise ca o bucată de oţel din cauza golului de singurătate ce-l simţise în ultimele şase zile?

— N-aţi avut nevoie să mă amestec în reuniunea asta a familiei tale. Se pare că v-aţi distrat excelent. Ea îi lăsă nasturii în pace şi îl prinse de mijloc.

— Alex, a fost minunat. S-au schimbat. S-au schimbat, de-adevăratelea.

— S-au schimbat? Privind pierdut la zidul alb din faţa lui, simţi cum îl cuprinde singurătatea. Şi nu putea face nimic s-o oprească.

— Da, pentru că au acceptat, în sfârşit, că nu mai sunt fetiţa lor neajutorată. Totul e atât de destins între noi, acum. Tata a fost de-a dreptul minunat. Iar mama face deja planuri în privinţa mea, pentru Crăciun. Crăciunul. „*N-aş putea pierde Crăciunul ăsta în Atlanta, pentru nimic în lume*”. El nu îşi putea scoate cuvintele astea din minte. Fuseseră primele pe care le auzise, când se apropiase de uşa bucătăriei.La dracu, de ce nu terminase cu povestea asta, cu săptămâni în urmă? Îşi băgă mâna în buzunar şi îşi scoase ţigările. După ce îşi aprinse una, îi zâmbi.

— Ştiam că, probabil, lucrurile vor merge spre bine.

Ochii ei se îngustară, bănuitori.

— E totul în regulă cu discuţia pe care ai avut-o la telefon?

— Desigur. De ce întrebi?

— Nu ştiu, spuse ea, ridicând din umeri, dar pari cam încordat.

El îşi trecu degetele prin păr.

— Îmi pare rău. Am o grămadă de lucruri pe cap. Nu prea am trecut de mult pe la biroul din Atena, în vara asta.

— Înţeleg, spuse ea, întorcându-se şi mergând spre focul din cămin.

Îşi trecu mâna peste faianţa-albastru-verde din faţa căminului.

Ce Dumnezeu se întâmpla cu el? Şi aşa se simţea că se pierde, mai era nevoie ca el să-i facă vânt? Stingându-şi ţigara, el se îndreptă spre ea, prinzând-o în braţe..

— Când am să te am singură? Imediat, simţi cum ea se relaxă şi se lăsă în braţele lui.

— În seara asta. Îl duru inima când se gândi că şi ea va pleca în curând. Inspirând parfumul ei, o sărută pe tâmplă şi se întrebă cum ar fi să se trezească fără a-şi simţi corpul lui mulat pe al ei. Câte nopţi va mai putea ţine paradisul ăsta în braţe? Ar fi bine să o întrebe, pentru ca apoi să se poată bucura de timpul care le mai rămânea, Şi atunci, întreab-o, pentru Dumnezeu. Ce spusese Jackson în toţi anii ăia, despre el? „*Lui Alex Stoner nu-i e frică*...” Greşeală, prietene.

După ce părinţii ei plecară, dispăru orice distracţie care ar fi putut masca adevărul. Ceva se schimbase în privinţa lui Alex. Nu-l mai interesa jocul ironic obişnuit. O sărutase de multe ori, după care însă nu-i apărea niciun zâmbet. Nu mai rămăsese nicio urmă din jucăuşul şi neastâmpăratul Alex. Ce se întâmplase? Unde îi

era bucuria? Când îşi va reveni?

În timp ce se gândea la întrebările astea, era sigură totuşi că un lucru nu se schimbase. Dorinţa unuia pentru celălalt era mai puternică decât oricând. O citea în ochii lui, o vedea în felul în care buzele lui păgâne se deschideau de fiecare dată când o privea, în tremurul nărilor lui, când se uita spre ea. Dorinţa lui era aproape tangibilă. Şi a ei la fel. Curiozitatea ei, ca şi excitaţia pe care o simţea, erau imense de când rămăseseră singuri. Era numai la câţiva paşi de ea, scoţându-şi bufonii de la mânecile cămăşii, descheindu-şi cămaşa... privind-o cu alţi ochi ai sufletului său. O privire adâncă, plină de dorinţă, tăcută, de care nu fusese conştientă până în noaptea aceea. Instinctul feminin o împinse să îl exploreze. Ştiind cât de mult îi plăcea să o privească dezbrăcându-se, ea o făcu încet, cu atenţie. După ce-şi scoase pantofii şi hainele, încercă să prindă închizătoarea colierului. El clătină din cap. Atunci, ea îşi aminti ceea ce îi spusese când i-l dăduse. Păşind mai aproape, ea îşi trecu degetele peste colier.

— Aşa ți-ai imaginat că voi arăta în perle şi rubine? întrebă ea, seducător

Dându-i mâna la o parte, el ţinu colierul între corpurile loc. Lumina de pe terasă accentua intensitatea privirii lui şi el păru să o soarbă în întregime.

— Cam aşa! spuse el, ridicându-i mâna la buze şi apăsând degetul ei mare pe gura lui. Îi supse apoi încet degetul, în timp ce învârtea limba în jurul lui, singurul sunet ce se auzea era respiraţia ei grăbită. Respiră şi mai repede, când el tăcu acelaşi lucru cu alte două degete. Când termină, ea închisese ochii

şi fiecare terminaţie nervoasă a corpului ei îşi dorea aceeaşi atenţie. Trecuse de punctul bunelor maniere.

— Spune-mi ce vrei, Alex. Spune-mi de ce ai nevoie. El îi coborî mâna şi o presă de corpul lui.

— Am nevoie de plăcere, zise el, luând-o jos pe cerga albă, lăţoasă. Trecându-şi mâna peste sânul ei, ei îi mângâie încet sfârcul, întărindu-l, apoi întinse mâna spre căldura catifelată dintre coapsele ei. Ea ştia ce voia el, şi îi oferi totul.

Mângâieri... strângeri, sărutări umezi, fierbinţi... rugăminţi şoptite... apoi mângâieri înnebunitoare... şi apoi sfârşitul acela nebunesc în care dai şi primeşti şi... şi simţi că trăieşti. Când el încercă să iasă din ea, ea îl ţinu înăuntru.

— Alex, te voi iubi mereu. El privi într-o parte şi înghiţi. Crezuse că poate rezista plecării ei, dar acum era un muribund. Ea îşi spusese fraza ca pe un glonte înfăşurat în satin, mama tuturor despărţirilor. Te voi iubi mereu. El se trase înapoi, dar ea nu îl lăsă.

— Alex! Alex, spune ceva! Vorbeşte-mi. El ar fi vrut înapoi visul acela fără sfârşit.

— Mai vreau, Sandy, spuse el, intrând din nou în ea. Vocea lui era o şoaptă răguşită.

— Vreau mai mult. Şi ea îi dădu mai mult.

CAPITOLUL 10

Locul din pat, de lângă ea, era gol, dar ea ştia unde e Alex, înainte de a deschide ochii. Şi-i imagina făcând ceea ce îi plăcea să facă dimineaţa, înotând gol în mare.

Zâmbi uşor. Era ceva magic în plaja aia şi în apa sărată a Mării Egee. De fiecare dată când fuseseră

împreună acolo, Alex scosese la iveală ceva nou în privinţa lui însuşi. Poate că, în dimineaţa aceea avea să termine discuţia pe care o începuse săptămâna trecută. Şi să i se alăture la înot era un mod fabulos de a-i spune bună dimineaţa omului pe care îl iubea. După ce îşi puse pe ea costumul de baie şi se înfăşură în halatul de plajă, ieşi din cameră. Şi, în timp ce un zâmbet începu să îi lumineze faţa, ea ieşi pe terasă şi se opri dintr-odată, împietrită. El stătea la capătul terasei, cu mâinile încleştate de balustradă. Şi era îmbrăcat cu costum şi cravată.

— Alex! El privi peste umăr, apoi înapoi spre mare, înainte de a se întoarce spre ea.

— Bună dimineaţa.

— Bună dimineaţa. Cravata îi era înnodată, gulerul cămăşii, de un albastru deschis, era apretat şi pantofii lui negri erau perfect lustruiţi.

— De ce te-ai îmbrăcat aşa? întrebă ea, arătând spre hainele lui. Cum el nu răspunse imediat, ea păşi desculţă spre el, oprindu-se la câţiva paşi în faţa lui.

Briza îi flutură cravata, dar el şi-o aranja înapoi în haină.

— Trebuie să prind avionul de zece pentru Atena.

— N-ai amintit nimic despre asta, ieri. Ea învârti în mâini o bucată a halatului de prosop alb, iar frica începu să i se cuibărească în stomac.

— Mă cunoşti. Urăsc să stric un moment bun; spuse el, încet, în timp ce îşi duse mâna la buzunarul de la haină după o ţigară. Putea să suporte asta, îşi aminti.

Repede, curat, atât în exterior cât şi pe dinăuntru. Jucase scena asta de atâtea ori înainte,

atât când era copil cât şi ca adult. Ea îşi clătină capul încet.

— Înţeleg. Când te întorci?

El prinse ţigara între degete, aprinse un chibrit şi, când scoase fumul afară, o privi.

— Tocmai asta e. Nu peste puţin timp. Înţelegi, am neglijat inspecţiile la fabrici de prea mult timp.Pe urmă, am nişte probleme de rezolvat cu banca din Zürich, după care nişte prieteni m-au invitat în Corfu. Tu te vei întoarce la şcoala de arte din America, înainte ca eu să mă reîntorc aici.

Simţi că îi fuge covorul de sub picioare, dar, în acelaşi moment, manierele ei de societate, ca un reflex, se afirmară din plin. Îşi duse ambele mâini la piept.

— Nu pot să spun că nu e o surpriză, reuşi să spună, făcând un efort pentru a zâmbi.

Nu ştiu cum să îți mulţumesc pentru... tot. El privi spre capătul ţigării.

— N-ai pentru ce. A fost o plăcere să te am lângă mine, Sandy. Îşi masă ceafa. Uite ce-i, urăsc despărţirile lungi. Poţi sta aici cât vrei. Spune-i numai lui Bertram când pleci. Şi am să pun pe cineva de la birou să te contacteze în legătură cu afacerea Grimaldi. Îşi privi ceasul. Taxiul meu e deja pe aici pe undeva, probabil, îşi puse mâna în jurul umerilor ei.Mă conduci până la uşă, nu? Ea inspiră adânc.

— Sigur, spuse ea, luptând să îşi amintească de ce trebuia să fie curajoasă şi graţioasă, când el îi mânca inima, în loc de micul dejun.

— Nu te-am văzut toată vara, prietene, spuse Dimitri, punând o ceaşcă cu cafea în faţa lui Alex. Zvonurile spun că ai fost răpit de o zeiţă, ţinut

prizonier în propria ta casă şi torturat pentru secretele tale de dragoste.

Pe cât de rău se simţea, Alex nu reuşi să nu râdă, măcar pe jumătate.

— Nu poţi da crezare la tot ce se aude, spuse el scoţând o nouă ţigară.

Când îşi dădu seama că are deja una aprinsă în scrumieră, el o oferi pe cea de-a doua femeii de lângă el. Trecuseră doar câteva zile de când plecase Sandy şi deja se încurca la numărătoare, îşi frecă tâmpla. Propria îndoială îi îmbolnăvise, încă de când decolase ieri dimineaţă de pe Zephiros. Simţea nevoia să se dea cu capul de pereţi. Ce dracu căuta acolo?

— Şi fumezi prea mult. Dimitri îl privi pe Alex pentru un minut, apoi se aşeză lângă el.

— Poate te-ai simţi măi bine dacă ţi-ai satisface dorinţa de ceva dulce.

Înainte ca Alex să poată răspunde, femeia de lângă el, scundă şi cu părul buclat, produse un sunet dezgustător cu limba.

— Lui Alex nu-i plac dulciurile, Dimitri, spuse ea cu un puternic accent englezesc.

Lui îi plac mai mult gustările exotice. Nu-i aşa, Alex?

Punându-şi mâna pe genunchiul lui, ea repetă întrebarea. Cum el nu răspunse, ea se întinse după ceaşca de cafea, bând de-a dreptul din ceaşca lui.

— Oricum, n-are de gând să-mi spună unde a fost toată vara. Trebuie să fie un secret serios, dacă îl face să arate atât de trist, Dimitri. Ce ar trebui să fac ca să-şi uite tristeţea? Alex îşi împreună braţele şi se aplecă înainte, punându-şi mâinile pe masă. Indiferent de motivul care-l

împinsese să o sune pe Tina, acesta se pierdea sub strigătul unui singur gând; fusese o greşeală stupidă. Cei doi oameni se priviră unul pe altul, apoi Dimitri se ridică şi dădu din umeri.

— Tina, nu cred să poți face ceva pentru Alex.

— Ba bineînţeles că pot, spuse ea, trecându-şi mâna peste coapsa lui Alex, pe sub tăblia mesei. Nimic nu s-a schimbat între Alex şi mine.

O greşeală de-a dreptul stupidă. Dar el îşi dădu seama de ce îi telefonase Tinei.

Credea ca putea uita totul alături de ea, în câteva minute, şi astfel n-ar fi trebuit să se mai gândească la Sandy.Pe undeva, în planul ăsta; era ceva greşit, idiot, dar aşa se hotărâse până în momentul ăsta, până îşi dădu seama cine fusese victima. El fusese acela. Nu exista nicio forţă de pe pământ care să-i poată abate gândurile de la Sandy. Şi, cu siguranţă, nu plăcerea lipsită de consistenţă pe care i-o oferea femeia de lângă el.

— De fapt, Tina, spuse el dându-i deoparte mâna de pe picior, s-au petrecut nişte schimbări.

— Serios? Ea se dădu înapoi, trase adânc din ţigara ei şi aruncă apoi fumul vertical, deasupra capetelor lor. Şi schimbările astea te-ar putea împiedica să mergi cu mine în Corfu, săptămâna viitoare?

Alex îşi mută privirea de la Tina la Dimitri şi înapoi spre Tina. Bertram îi telefonase în dimineaţa aceea, să îi spună că Sandy avea de gând să plece după-amiază şi, dacă el nu îşi venea în fire, s-ar fi putut să nu o mai vadă vreodată.

Când Alex încercă să îl convingă că Sandy decisese deja să se întoarcă la vechiul ei stil de viaţă, Bertram îl numise tâmpit şi îi închisese

telefonul. Bertram avea dreptate. Fusese un tâmpit. Fusese un idiot, când o lăsase să creadă că amintirile despre Jackson îi puteau ţine despărţiţi. Fusese nebun când îşi spusese că o salva pe Sandy de la durere şi confuzie, neapropiindu-se de ea. Şi ar fi un idiot desăvârşit, dacă nu ar prinde-o înainte ca ea să iasă din viaţa lui, ca să revină la vechea ei viaţă.

— Alex, nu mi-ai răspuns. Tina îşi aranja fusta ei scurtă, de piele albă, peste picioare.

— Îmi pare rău, Tina, nu cred că voi putea veni în Corfu, spuse el, stingând ţigara. Îşi privi ceasul şi strâmbă din nas. Dimitri, trebuie să folosesc telefonul tău. E vorba de ceva urgent. Înainte ca Dimitri să poată spune ceva, Tina îl întrebă;

— Cum adică, nu poţi merge în Corfu? Alex îşi băgă mâna în buzunar.

— Cât costă consumaţia, Dimitri? Dimitri zâmbi, făcând cu mâna în sensul că trebuie să uite de nota de plată.

— Azi ai fost invitatul meu, iar telefonul e în bucătărie. Ochii Tinei se îngustară de mânie.

— Ce-i cu toată urgenţa asta? Vreau să ştiu.

— E vorba de maică-sa, spuse Dimitri. Alex îl bătu pe umeri pe proprietarul restaurantului, în timp ce se îndreptă spre telefon.

Mai devreme sau mai târziu, durerea inimii ei avea să atingă apogeul şi ea voia să fie departe de insulă, înainte ca acest lucru să se întâmple, Sandy puse restul bagajului ei în portbagajul maşinii lui Alex şi se întoarse după pânze. Uitându-se de jur-împrejur prin sufragerie, ca pentru ultima oară, privirea i se opri pe peisajul marin pe care îl pictase pentru el. Nu reuşiseră să îl înrămeze până

atunci şi încă mai stătea aşa, pe şevalet. Ea continuă să privească scena seducătoare, plaja bej, razele soarelui strălucind în apă şi umbrele în dungi roşii şi portocali ale umbrelei de plajă. Nu că ar fi vrut să schimbe un fir de nisip de pe plaja aia, o picătură din apa mării sau o fibră din făptura lui Alex Stoner, dar voia ca ei să ştie că ea va fi pentru totdeauna alta și se va schimba mereu, datorită lui. Dar el nu va şti niciodată. Ea luă pânzele şi se pregăti să iasă.

Ezită o clipă. Aşezând cutia cu vopsele pe masă, privi marea şi îşi simţi inima bătând. Dacă ei nu vor mai fi împreună, cel puţin avea o posibilitate să-i arate că avea curajul, dacă nu inima să reuşească şi singură. Înainte de a ieși din casa lui şi de a păşi în viaţă fără el, îi va lăsa dovada de netăgăduit că ea continua să meargă înainte. Lucră repede şi, când termină, puse jos penelul şi ieşi pe terasă.

Alex îşi ţinu respiraţia în timp ce taxiul trecea încet printr-o turmă de capre care rătăceau pe drumul de peste coline. Răsuflă uşurat când maşina începu să prindă viteză. Nu fusese niciodată atât de bucuros şi totodată atât de nelinişti că se află în drum spre casa lui de pe Zephiros. Nimeni nu-i răspunsese când telefonase de la Dimitri. În loc să-i treacă prin gând că ea plecase deja, el încerca să fie optimist în privinţa reacţiei lui Sandy, când îl va vedea. Când i-ar fi vorbit. Când i-ar fi explicat, i-ar fi cerut scuze.Ar fi implorat-o, dacă ar fi fost nevoie, să rămână. Mai era încă timp, îşi spuse, când zări maşina pe care o lăsase la dispoziţia ei, în faţa casei. Doar dacă Bertram sau vreun alt prieten nu o condusese. În timp ce taxiul încetini pentru a opri, Alex aruncă

câteva bancnote pe scaunul din faţă şi ieşi din maşină. Şoferul părăsi aleea circulară şi se îndreptă înapoi, într-un nor de praf. Alex o strigă pe nume când intră în casă. Cum ea nu răspunse merse direct spre dormitor. Dormitorul lor. Apoi se duse în camera de oaspeţi, pe care o folosise în primele săptămâni ale şederii ei. Niciun motiv de panică, îşi spuse. Trebuia să fie pe undeva, prin împrejurimi. Continuă în josul coridorului, deschizând şi trântind uşile în drum.

În zborul înapoi spre Zephiros, îşi repetase ceea ce avea să îi spună. Iar acum nu îşi putea aminti totul. Năpustindu-se în bucătărie, încercă să pună cap la cap fragmentele discursului plănuit. Cum era? De fapt, el se gândea ca, la Crăciunul din Atlanta, să fie împreună cu ea. Părinţii ei erau minunaţi şi îi părea rău că uitase să îi spună asta. Datorită ei, el îşi chemase mama la telefon, de la aeroport, iar ea plânsese şi el simţise un nod în gât. Sandy, unde eşti? El îşi opri respiraţia când intră în sufragerie. Ce altceva voia să îi mai spună? Că era maleabil. Da, aşa era.Că ar fi putut trăi jumătate de an în America şi jumătate în Grecia.Că ar fi putut trăi oriunde voia ea, cât timp erau împreună. Se îndrăgostise de ea din primul moment când îl făcuse să râdă. Şi ştia acum că nu avea de ce să îi fie frică să trăiască cu această dragoste. Încercând să găsească un fir logic în discursul lui, voise, de fapt, să uite de adevărul care îl imobiliza dintr-odată. Nu va discuta nimic cu ea. Plecase. El căzu pe un scaun, îşi desfăcu cravata şi îşi iasă capul pe spate pe o pernă. Apoi îşi ţinu răsuflarea. Încet, ridicând capul, privi spre peisajul marin de pe şevalet. Clipi de două ori,

strângându-şi ochii, se ridică şi se îndreptă spre şevalet. Se pictase pe sine în peisajul marin. Din semiprofil, cu braţele ridicate, părea gata să se arunce în valul care venea. Faţa ei strălucitoare, roz, sânii şi părul întunecat, umed, contrastau cu apa albastră care o înconjura. Privirea lui Alex se opri asupra cutiei deschise de culori şi a celor două peneluri uscate cu vopsea. El luă unul, întorcându-l între degetul mare şi arătător. De ce ar pleca şi nu şi-ar lua cu ea penelurile? Şi întotdeauna ea le curăţa cu mare grijă, după fiecare folosire. Parcă nu era vorba de Sandy. Penelul se opri brusc între degetele lui. Ea nu plecase.

Dintr-o mişcare uşoară, el puse pensula înapoi în cutie şi se îndreptă spre terasă.

Mai avea încă o şansă.

Se făcuse târziu, ea trebuia să plece. Trecându-şi degetele prin apă, privi în jur plaja şi zidurile înalte de piatră. În curând, sentimentul acesta cald, familiar, pe care locul acesta i-l dăduse, avea să dispară.La fel ca Alex. Tăind apa limpede, albastră, ea se lăsă să se scufunde încet în ea. Simţi senzaţia unei ultime minuni în locul acesta al lui Alex, din Egee. Experienţa de a înota goală fusese exact cum i-o descrisese el. Emoţionantă, aproape spirituală, un fel de a fi una cu marea.

Dacă, cel puţin, ar fi fost şi el acolo, ca s-o împărtăşească mereu. Lacrimile ei sărate se uniră cu apa rece, în timp ce îşi arcui spatele afară din apă.

— Am văzut peisajul. Fixându-şi picioarele pe fundul nisipos, ea se întoarse împrejur atât de repede pe cât îi permise apa.

— Alex! Înaintând prin apă, la câţiva metri de ea,

el o privi. O aşteptă. Coborându-şi bărbia şi gura sub apă, ochii lui albaştri se concentrară asupra ei. Ea înghiţi.

— Eu... voiam să ştii că m-am schimbat. Datorită ţie. Se ridică puţin, aşa încât sânii ei goi ieşiră din apă ca nişte globuri roz, strălucitoare. Şi încă mă mai schimb.

El o privi, până când ochii îl dureră şi nodul din gât dispăru într-atât încât să poată vorbi. Se ridică şi se apropie de ea.

— Ascultă-mă nu mai pot rezista. Te iubesc, Sandy. Te iubesc atât de mult, încât gândul că tu ai putea pleca mă face să înnebunesc. Spune-mi ce trebuie să fac ca să te conving să rămâi aici şi să te căsătoreşti cu mine.

— Să mă căsătoresc cu tine?

— Da, să te căsătoreşti cu mine. Te iubesc, Sandy. Vreau să fii soţia mea, vreau să fim o familie, să avem o familie: în timp ce vorbea, ochii ei se dilatau. Am să-ţi construiesc un club cu un teren de tenis şi cel mai bun câmp de golf din toată Grecia. Ea clătină din cap, plângând şi râzând în acelaşi timp.

— Ei, ce spui? întrebă el.

— De acord, dar numai dacă nu faci clubul ăla. Nu vreau să se schimbe nimic pe insula asta, cu excepţia noastră. El închise spaţiul dintre ei şi începu un sărut care se termină sub apă. Câteva secunde mai târziu, ţâşniră la suprafaţă, căutând o gură de aer printre râsete. El îşi alunecă braţul în jurul mijlocului ei şi înspre spate.

— Toată vara am încercat să te conving să faci baie goală şi aproape că îmi pierdusem speranţa să reuşesc. Trecându-şi degetele peste buzele lui,

ea îl privi ironic, bătând din pleoape.

— Ei bine, ţi-ar fi rămas peisajul.

— Peisajul, repetă el, trăgând-o mai aproape.

Ea îşi prinse picioarele în jurul mijlocului lui.

— Pânza aia e perfectă, dar trebuie să-ţi mărturisesc că realitatea mă bucură şi mai mult. O sărută zgomotos pe buze.

— Ce părere ai?

— Ce părere să am? El o trase afară din apă şi o privi în faţă.

— Ce-ai spune de o baie goală... cu mine?

În timp ce el se lăsă tandru pe spate în apă, ea se prinse cu picioarele de mijlocul lui, din nou, şi îşi trecu degetul peste nasul lui aristocratic.

— E minunat! şopti ea, înainte de a-l săruta.

SFÂRȘIT

Loveswept

Romane de dragoste, pe care nu le veți uita niciodată, scrise de autori unoscuți ai genului.

Evadînd dintr-o viață prea monotonă, Sandy pleacă în Grecia să picteze și să descopere pasiunea, care acasă i-a fost interzisă...

Loveswept

Lei 1 200